

1

สถานักเรียน SOS

“เร็น ได้รียังอำ ฉันทิวแล้วนะ!”

วันจันทร์ที่ 5 สิงหาคม ควรจะเป็นวันที่พวกเขาทุกคนได้ไปเรียนหนังสือตามปกติ แต่เนื่องด้วยวันนี้เป็นวันแรงงานที่ประชาชนทั่วทั้งแอนทาเรสพร้อมใจกันหยุดงาน ทำให้การเรียนการสอนทั้งหมดต้องงตไป ผู้พิทักษ์กลุ่มออร์แกนจึงโชคได้หยุดพักอีกหนึ่งวัน หลังจากเพิ่งเดินทางกลับมาถึงสถาบันเมื่อราวๆ หกโมงเย็นของเมื่อวาน

ในตอนนี้ได้ๆ ทั้งหกคนจึงใช้เวลาว่างที่แสนล้ำค่าไปกับการพักผ่อนในห้องนั่งเล่นรวมของบ้าน โดยมีเสียงร้องกระจองอแงไม่ต่างจากเด็กตัวเล็กๆ ที่กำลังหิวจนทนไม่ไหวดังขึ้นทุกสองนาที่

“นี่ใจเย็นๆ ลิพะ ของแบบนี้ใช้ว่าจะติดนิ้วทีเดียวเสร็จจะเมื่อไรเล่า”

เร็น ออร์แกน โผล่หน้าออกมาจากห้องครัวพร้อมกลิ่นหอมฉุยที่ตอนนี้ลอยฟุ้งทั่วบ้าน กระตุ้นต่อมความหิวของครูชที่กำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้โซฟาในห้องรับแขกจนดูโทรทัศน์ไม่รู้เรื่องแล้ว

“ฉันทนไม่ไหวแล้วนะเพื่อน กลิ่นหอมขนาดนั้นมันคงสนุกได้ทีแล้วละ รีบๆ เอามาให้ฉันกินซักทีเถอะนะ”

“ไม่ได้” เร็นตัดบทด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด “พิชชานะต้องอบให้ได้ตามระยะเวลา ถ้าผัดเพี้ยนไปแม้แต่นิดเดียวแล้วไม่อร่อยละก็ ฉันไม่รู้ด้วยนะ”

“ก็คนมันหิวนี่!”

ครูชร้องออกมาเสียงดังด้วยท่าทางที่เพื่อนๆ ซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ได้แต่ถอนใจ

ดูเหมือนว่าคนอื่นๆ เองก็อยู่ในช่วงผ่อนคลายอารมณ์หลังกลับจากทำภารกิจ ซายะ ลินส์ กำลังนั่งทำความสะอาดไปพลางก้มลงมองกระดานหมากรุกบนโต๊ะไปพลาง โดยมี อัลวิส ไทรน์ ที่กำลังนั่งจิบน้ำชาเป็นคู่มือ

รวมถึง เนล อดาสเตอร์ ที่นั่งอ่านหนังสือนิยายอีโรติกเรื่อง ‘ละอ่อนสาวน้อยสะตึงรัก เล่ม 8’ ด้วยสีหน้าเรียบเฉย และ เครฟา เดลคอเรส ที่กำลังดูซีรีส์สืบสวนสอบสวนเรื่องโปรดอย่าง ‘CSI : แอนทาเรส’ อยู่

“นี่ครูช ขอร้องทีเถอะ ช่วยเลิกส่งเสียงน่ำรำคาญได้มั๊ย ฉันดูหนังไม่รู้เรื่อง!”

เครฟาเองก็ดูจะรำคาญเสียงแว่วๆ ของเพื่อนที่อแงมาตั้งแต่เช้าแล้วไปรบเร้าให้เร็นช่วยทำพิชชาให้กิน แต่ถึงตอนนี้ก็ยังทำตัวเป็นเด็กน่ำรำคาญไม่เลิกจนเธอดูหนังไม่รู้เรื่องเลยสักนิด

“เหอะ! ไม่ต้องมีเสียงรบกวนของฉัน มันก็ดูแทบจะไม่รู้เรื่อง

อยู่แล้ว ไฉนจึงสืบสวนอะไรของเธอนะ ฉันถามจริงๆ เถอะ หนึ่งที่วันๆ ตัวละครเดินไปเดินมาในห้องวิจัยเนี่ยมันสนุกตรงไหน”

“ห้ามมาบ่นรสนิยมคนอื่นนะยะ ในเมื่อนายเป่ายังดูบัพพ์ฉันไปแล้ว เพราะฉะนั้นวันนี้โทรทัศน์เป็นของฉันยะ อีกอย่างซีรีส์พวกนี้ก็ยังดีกว่าหนังกำลังภายในชุด ‘ไอ้หนุ่มกัญชา’ ที่นายชอบดูนั่นละ...หนังบ้าอะไรก็ไม่รู้พระเอกจะเก่งแต่ละทีก็ต้องพิกัญชาก่อน ต่ำที่สุดเลย”

“อย่ามาว่าไอ้หนุ่มกัญชานะ!”

ครูซร้องเสียงหลง เพราะว่าเขาเป็นแฟนพันธุ์แท้ของหนังกำลังภายในเรื่องไอ้หนุ่มกัญชา ซึ่งแน่นอนว่านอกจากหมอนี่แล้ว คนอื่นๆ ก็แทบจะหาความสนุกจากหนังพรรณนั้นไม่เจอเลยสักนิด

“สี่เองก็ไม่ได้อยากเสพกัญชานักหรอกนะ แต่ว่าเพราะเขาต้องปกป้องพวกพ้องและครอบครัวจึงต้องพึ่งของแบบนี้ ทั้งที่ร่างกายจะต้องรับภาระหนัก เขาเองถ้าเลือกได้ก็...”

“หยุด! พอเลยนะยะ” ครูฟาแบ่ปากและยกมือขึ้นปราม “ฉันฟังนายพล่ามเรื่องไอ้หนุ่มกัญชานี้มาจนสมองได้รับความเสียหายเกินกว่าจะรับไหวแล้วนะ ฉันขอยื่นคำขาดเลยว่า ถ้านายอยากจะดูหนังต่ำๆ นั้นจริงๆ กรุณาไปเปิดดูคนเดียวในคอมพิวเตอร์ของนายซะ!”

“เรื่องอะไรละ ฉันก็อยากจะดูจอใหญ่ๆ ภาพคมชัดแบบ HD เหมือนกันนะเพีย!” ครูซย้อน “เธอนั่นแหละ ถ้าจะดูไอ้พวกนักวิทยาศาสตร์บ้าๆ นี่เดินวนไปวนมาในห้องวิจัย แล้วก็ใช้ชีวิตกว่า 80 เปอร์เซ็นต์อยู่กับศพละก็ เชิญไปดูในห้องของตัวเองได้เลย!”

“นายนั่นแหละ!”

“เธอนั่นแหละ!”

สุดท้ายแล้วหนุ่มสาวทั้งสองก็เลิกสนใจสิ่งๆ ที่ตัวเองทำอยู่และหันมาเถียงกันอย่างออกรสออกชาติ แสดงให้เห็นถึงความสนิทสนมที่

เพิ่มขึ้นได้อย่างชัดเจน

เร็นที่ยืนอยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์ระหว่างห้องครัวกับห้องรับแขก เผลอหัวเราะเบาๆ ภาพอันแสนสงบสุขที่เห็นจนชินตา กับเพื่อนๆ ที่มารวมตัวกันจนแทบจะกลายเป็นครอบครัวอยู่รวมรื้อ

มันก็น่าแปลกที่ชายหนุ่มใช้เวลาแค่สามเดือนทำให้ตัวเองชินกับภาพพวกนี้ได้ ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขายังไม่มีเพื่อนวัยเดียวกันเลยแม้แต่คนเดียว นิสัยของแต่ละคนแตกต่างกันสุดขีด มาจากวัฒนธรรมที่ต่างกัน แต่กลับรู้สึกเป็นปกติ เหมือนกับว่าพวกเขาอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เกิด

“เป็นวันที่สงบสุขดีจริงๆ เลยนะคะ”

ระหว่างที่เร็นมองครุฑกับครุฑพาหะเลาะกันด้วยเรื่องไร้สาระ ก็มีเสียงหวาดงันขึ้นข้างๆ เขาเหลือบไปเห็น ซายะ ลินส์ ในชุดเสื้อยืดและกางเกงขาสั้นส่วน แม้จะอยู่กับบ้านแต่เธอก็ยังดูดีได้ตลอดเวลา

“นั่นสินะครับ เป็นวันที่แสนสงบสุขจริงๆ” เร็นถอนใจยิ้มๆ

“โชคดีนะคะที่วันนี้เป็นวันหยุด พวกเราถึงมีเวลาผ่อนคลายกัน บอกตามตรงนะว่าเดินทางข้ามประเทศแบบนี้ฉันเองก็เหนื่อยนิดๆ เหมือนกัน”

เร็นยิ้มรับคำกล่าวนั้นก่อนจะก้มลงมองพิชชาในเตาอบตรงหน้า แลเห็นว่าแป้งเริ่มจะเหลืองกรอบ ซีสละลายส่งกลิ่นหอมพุ่งไปทั่ว

“เมื่อไหร่ผมเห็นคุณซายะเล่นหมากรุกอยู่กับเจ้าอัลไม่ใช่เหรอครับ”

“อ้อ! ฉันชนะแล้วค่ะ ก็เลยจะมาช่วยคุณเร็นทำอาหารดีกว่า”

คำกล่าวนั้นส่งผลให้เร็นชะเง้อคอมอง เห็นเจ้าเพื่อนตัวเล็กนั่งคอดกอยู่หน้ากระดานหมากรุก รู้ได้เลยว่าคงโดนแม่เจ้าประคุณถล่มจนแพ้ราบคาบ

“ถ้าอย่างนั้นมื่อะไรให้ฉันช่วยมัยคะ พอดีว่าอยู่ว่างๆ มันก็เบื่อนิดๆ อีกอย่างกลิ่นหอมๆ ของพิชชานี้ก็ทำให้ฉันต้องร้องแล้วชะด้วยสิ”

เขายิ้มรับคำพูดนั้นก่อนจะส่งซามขนาดใหญ่นี้ที่มีผักหลายชนิด
หันผสมกันน้อยให้

“ถ้าฉันปรุงรสสดให้หน่อยก็แล้วกันนะครับ คุณผู้หญิง”

“รับทราบค่ะ เชฟ”

ทั้งสองคนยิ้มให้กันน้อยๆ ก่อนจะทำอาหารต่อไปเรื่อยๆ และ
ในจังหวะนั้นเองที่อัลวิสตัดสินใจหันไปคว่ำรีโมตบนโต๊ะรับแขกมา
เปลี่ยนช่องเพื่อดูข่าวแทน เพราะแม่คนที่สนใจโทรทัศน์มาตลอดนั้น
หันไปทะเลาะกับเจ้าคนหิวข่าวแทนแล้ว

“...นับเป็นข่าวดีที่เจ้าหญิงแห่งเสียงเพลง อลิเชียร์ เซซิล เดินทาง
ออกจากโรงพยาบาลในวันนี้ โดยอาการบาดเจ็บจากเหตุก่อการร้าย
ของกลุ่มเอเดนเมื่อไม่กี่วันก่อนได้รับการรักษาจนหายเป็นปกติแล้ว
เมื่อเช้าเวลา 8.00 นาฬิกา ท่านอลิเชียร์จึงเดินทางออกจากโรงพยาบาล
เพื่อกลับไปอยู่ที่พักของตนเองแล้วค่ะ”

เสียงจากโทรทัศน์ทำให้พวกเขาเด็กๆ ที่อยู่ในบ้านหยุดการกระทำ
ทั้งหมดของตนในทันที ก่อนจะหันมามองและเห็นว่าภาพได้ตัดจาก
ผู้ประกาศข่าวสาวในสตูดิโอเป็นภาพของเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลง
อลิเชียร์ เซซิล เดินผ่านกองทิวทัศน์ที่พยายามจะยื่นมือโทรศัพท์ไป
ขวางทางเธอเอาไว้

“ท่านอลิเชียร์ครับ ตอนนี้สภาพร่างกายของท่านเป็นอย่างไรบ้าง
ครับ”

“แล้วเรื่องคนร้าย พอจะทราบมั๊ยคะว่าดำเนินการไปถึงไหนแล้ว”

“เรื่องไลฟ์คอนเสิร์ตล่ะคะ ท่านจะจัดการแสดงต่อไปรึเปล่า”

คำถามจำนวนมากดังขึ้นมาจากเจ้าของร่างบอบบางที่แม้จะเพิ่ง
ออกจากโรงพยาบาลแต่ก็ยังดูเจิดจรัสไม่เปลี่ยนแปลงต้องยิ้ม

“ตอนนี้ร่างกายของฉันแข็งแรงดีมากค่ะ พวกเขาจะไม่มีทางและ

“ไม่มีวันทำให้คนอย่าง อลิเซียร์ เซซิล หยุดร้องเพลงได้หรอกค่ะ”
เจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่นจนเหล่านักข่าวต้อง
เงิบไป “เรื่องคดีที่เกิดขึ้นนั้น ทางคุณผู้พิทักษ์กำลังจัดการให้อย่าง
เต็มที่ และฉันเชื่อว่าทางนั้นจะต้องทำงานได้อย่างไร้ที่ดีแน่นอนค่ะ
ส่วนเรื่องไลฟ์ เน้นนอนว่าจะดำเนินการต่อไป สิ่งเดียวที่จะหยุดไม่ให้ฉัน
เล่นคอนเสิร์ตได้ก็คือความตายเท่านั้น ซึ่งก็ดูเหมือนว่าพวกนั้นจะทำ
ไม่สำเร็จนะคะ”

คำตอบที่เหมือนกับจะทำทายนั้นควบคู่มากับรอยยิ้มหวาน
ความเข้มแข็งที่ปรากฏในแววตาเรียกรอยยิ้มจากบรรดานักข่าวได้
ไม่น้อย ตามด้วยแสงแฟลชจากกล้องถ่ายรูปและคำถามอีกจำนวนมาก
จน โอน่า เจนิส ผู้จัดการส่วนตัวต้องออกหน้า

“ต้องขอโทษด้วยค่ะ ตอนนี้พวกเรากำลังรีบ ไว้ค่อยสัมภาษณ์
ทีเดียวดอนเปิดแถลงข่าวก่อนเล่นไลฟ์คอนเสิร์ตนะคะ”

และภาพก็ตัดกลับมาเป็นผู้ประกาศข่าวในสถานีอีกครั้ง ทุกคน
ในห้องพร้อมใจกันหันไปมองนายออร์แกนที่ดูจะมีสีหน้ากังวลอยู่ไม่น้อย
แต่พอรู้ว่ากำลังโดนเพื่อน ๆ จับตามองอยู่ เขาก็สะดุ้งพร้อมกับร้อง
“ชะอุ๊ย!” และได้แต่ยิ้มกลบเกลื่อน

“ยายนั้นออกจากโรงพยาบาลก็ดีแล้ว แบบนี้ถือว่าเป็นข่าวดี
เลยนะเนี่ย”

เขาแส้มองออกมาด้วยน้ำเสียงสดใสจนทุกคนได้แต่มองหน้า
กันเอง

“แล้วไม่ติดต่อไปจะดีหรือคะ”

เป็นชายะที่พูดออกมา จนเร็นที่กำลังก้มลงมองพิชชาในเตาอบ
ชะงัก

“ครับ?” เขาหันกลับมามอง

“คุณน่าจะติดต่อเธอหน่อยนะคะ ได้ออกจากโรงพยาบาลทั้งที่เธอน่าจะรอคำพูดให้กำลังใจดีๆ จากปากของคุณอยู่นะ”

เร็นหัวเราะหือออกมาเบาๆ ก่อนจะดึงผ้าเตาอบเปิดออกทันที

“ตอนนี้คงต้องไว้ก่อนละครับ ทางนั้นเองก็คงกำลังหัวหมุนอยู่กับการเตรียมตัวขึ้นเล่นคอนเสิร์ตใหญ่แน่ๆ ผมจะไปทวนเธอเปล่าๆ”

“ฉันว่าอาจจะกลับกันเลยก็ได้แหละคะ คุณเร็นน่าจะใส่ใจจิตใจสาวๆ มากกว่านี้หน่อย ถ้ายังอ่านความรู้สึกของผู้หญิงไม่ออกละก็ระวังจะถูกเมินนะคะ”

ชายหนุ่มถอนใจออกด้วยรอยยิ้ม

“ถ้าฉัน ไว้ตอนเย็นผมจะติดต่อเธอละกันครับ” เขาพูดเสียงใส ก่อนจะเอื้อมมือไปดึงถาดพิซซ่าในเตาอบออกมา “ตอนนี้เรามาใส่ใจเรื่องนี้กันก่อนดีกว่า อาหารทั้งหมดเสร็จแล้วครับผม!”

“เย้!”

พอได้ยินคำว่า “อาหารเสร็จหมดแล้ว” เท่านั้นเอง ทุกคนก็ร้องดีใจออกมาเสียงดัง มีเพียงเครฟและซาเยเท่านั้นที่ยังแอบมองนายออร์แกน และรับรู้ได้ว่าภายใต้รอยยิ้มอารมณ์ดีนั้นกำลังเก็บใจความเป็นห่วงเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงไว้มากแค่ไหน

หญิงสาวทั้งสองได้แต่ส่ายหน้าและถอนหายใจออกมาเบาๆ เท่านั้นเอง

ไม่นานอาหารทั้งหมดก็ถูกจัดวางบนโต๊ะ มีพิซซ่าหน้าต่างๆ ถึงสามถาดใหญ่ สลัดผักสูตรพิเศษ และสปาเกตตีซอสคาโบนาร่า เป็นอันครบสูตรอาหารจากประเทศ อัสซูเรีย ที่มีชื่อเสียงโด่งดังเรื่องพิซซ่า

“ของสดที่ฉันซื้อไว้ก่อนหน้านี้ก็เหลืออยู่ประมาณนี้แหละ ทำออกมาแบบนี้ไม่รู้จะอร่อยรึเปล่านะ ถ้าอยากกินพิซซ่าอีก ครั้งต่อไปนายต้องบอกล่วงหน้านะเพีย ฉันจะได้ซื้อของให้มันครบกว่านี้ ครูซ”

“ไม่หรรษาเพื่อน แค่นี้ก็ดีกว่าที่ฉันคิดไว้เยอะแล้ว...หม่าละนะ!”

ว่าแล้วนายโอเซลผู้ไม่เคยและไม่คิดจะมีมารยาทบนโต๊ะอาหาร ก็ฉวยพิชชาที่ตัดแบ่งเป็นชิ้นๆ มายัดเข้าปาก เคี้ยวตุ้ยๆ ด้วยสีหน้า เบิกบานสุดๆ

“อร่อยเหาะ! ซอสที่ไม่เปรี้ยวเกินไปกับมะเขือเทศสดให้รสหวาน ไหนจะชีสที่เยี่ยมเหนียวนี้อีก เร็น นายมันอัจฉริยะตัวจริงเลยเพื่อน”

ว่าแล้วก็ยกนิ้วโป้งให้เพื่อนรักคนเก่งที่ไม่ว่าจะเป็นอาหารจากชาติไหนก็สามารถทำออกมาได้อย่างไร้ที่ติ

“อื! อย่าพูดระหว่างที่เคี้ยวอาหารสิยะ อีตานี!”

เครฟาแหงสไต้ด้วยสีหน้ารังเกียจนิดๆ ก่อนจะรับชามสลัดใบใหญ่ จากชายะมาดักแบ่งลงในจานเล็กๆ ตรงหน้าตัวเอง

“สปาเกตตีคาโบนารารอรัยมากเลยครั้บคุณเร็น!” อัลวิสร้อง ขึ้นมาบ้าง “เส้นเหนียวกำลังดี ครีมซอสก็ไม่เลี่ยนเลยซักนิด แยมเห็ด ก็อรัยมากเลยครั้บ มันเป็นเห็ดอะไรเหรอครั้บคุณเร็น”

“เห็ดฟอปปิยองนะ วันอาทิตย์ที่แล้วไปเจอคนเอามาขายในตลาด แปลกใจเหมือนกันนะ ที่ประเทศอื่นเห็ดนี้ขีตหนึ่งราคาหลายพันเหรียญเลยละ แต่ฉันซื้อมาได้ขีตละร้อยเหรียญเอง ดูเหมือนที่แอนทาเรสจะหาได้ง่ายละมั้ง”

ฟังแล้วทุกคนก็เหลือบมองหน้ากันเอง นอกจากจะทำอาหารได้อร่อยไร้ที่ติแล้ว การเลือกซื้ออาหารและการกำหนดงบประมาณใช้จ่ายต่างๆ ภายในบ้าน ไม่ว่าจะเป็นค่าอาหารหรือข้าวของต่างๆ ที่ต้องใช้ร่วมกัน ผู้ชายคนนี้ก็เป็นคนจัดการทั้งหมด รวากับเป็นแม่บ้านผู้เจนจัดในการดูแลสามีไม่มีผิด

ทั้งที่เป็นผู้ชายที่ห้าวบ้าดีเดือดจนเกินเยียวยา แต่พอเป็นเรื่องละเอียดอ่อนแบบนี้กลับทำได้ดีจนไม่น่าเชื่อ

คิดแล้วก็ได้แต่ฮัมไปตามๆ กัน

“ฉันอยากจะขอบคุณสถาบันจริงๆ ที่ทำให้ฉันได้มาอยู่กับหมอ
บอกตรงๆ ว่าสบายเหมือนได้เมียที่เพียบพร้อมมาดูแลเลยอะ” ครูชพูด
เสียงใสขณะที่เคี้ยวอาหารตุ๋นๆ

“ฉันว่านายออร์แกนตามใจนายเกินไปมากกว่า เดิมก็แยะอยู่แล้ว
ตอนนี้นิสัยเสียยิ่งมีเยอะขึ้นไปอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฉันบอกแล้วใช่ไหม
ว่าเคี้ยวให้หมดปากก่อนแล้วค่อยพูดนะ!”

ครูฟาใช้ส้อมขึ้นหน้าครูชทันที ซึ่งแน่นอนว่าเจ้าคนไร้มารยาทยัง
ทำเป็นลยหน้าลยตาไม่สนใจ เป็นภาพที่เร็นเห็นแล้วก็ได้แต่มึน

“แล้วคุณเร็นไม่ทานหรือคะ ทำมาตั้งเยอะแท้ๆ”

ชายะที่กำลังใช้มีดตัดพิซซ่าหันมาถามอึ้งๆ จนเร็นต้องเดินไป
คว้าจานใบเล็กๆ ที่วางไว้บนเคาน์เตอร์มา ในจานใบนั้นมีพิซซ่าเสี้ยว
หนึ่งวางอยู่

“ลุยกันก่อนเลยครับ เดี่ยวผมเอาชิ้นนี้ไปให้เจ้าตัวแสบก่อน”

ว่าแล้วเร็นก็เดินตรงไปที่ประตูห้องของเขาทันที

“เฮ้ยๆ เดี่ยวๆ เร็น แกจะปล่อยมันออกมาหรือ อายนะโว้ย!”

ครูชตะโกนลั่นขณะที่รีบหัดขาของตัวเองขึ้นไปบนเก้าอี้ทันที

“อย่าเวอร์น่าครูช มันไม่ไปวุ่นวายกับแกหรอก อีกอย่างซังไว้
ทั้งวันแล้วน่าสงสารจะตาย ให้มันออกมาวิ่งเล่นข้างนอกมั่งสิวะ”

“เฮ้ย! อย่าปล่อยไปปีศาจนั่นออกมานะเว้ย!”

เร็นชี้เก๋ยต่อปากต่อคำแล้วจึงเปิดประตูห้องทันที ครูชที่กระโดด
ฝั่งขึ้นไปยืนบนเก้าอี้จนคนที่นั่งข้างๆ อย่างครูฟาดอึ้งร้อง “ว้าย!” ออกมา
เสียงดัง ไม่คาดคิดมาก่อนว่าเจ้าคนกวนประสาทจะแตกขนาดนี้

พอได้รับอิสรภาพอันแสนหอมหวาน เจ้าอสุรกายตัวจิ๋วก็วิ่งทั่วๆ
ออกมาจากห้องนอนของเร็นทันที โดยเป้าหมายของมันคือเก้าอี้ที่ครูช

ป็นขึ้นไปยืนด้วยท่าทางสมแมนสุดูๆ

“เฮ้ย! อย่าเข้ามานะ ไอ้หมาบ้า! ไปให้พ้น เดี่ยวพ่อเตะกลิ้งเลยนะโว้ย!”

ครูซร้องเสียงหลง ขณะที่หมาบ้าตัวดังกล่าวใช้ขาน้ำเล็กๆ ของมันแตะแก้มอีรากับจะพยายามตะเกียกตะกายขึ้นไปหาผู้ชายตัวเตี้ยคนนั้นให้จงได้ เสียงเห่าแหลมๆ สุดแสนจะน่ารักนั้นก็เล่นเอาพวกเพื่อนๆ ขำกิ้ง

“ให้ตายสิครูซ นายเวอร์ไปรีเปล่า ลูกหมาตัวนิดเดียวทำอย่างกับเจอมังกรไล่ฆ่ามันแหละ”

เครฟาแซด้วยสีหน้ากั๊กยิ้มขณะที่ครูซพยายามใช้ขาเตะลมไล่เจ้าหมาตัวจิ๋วอย่างเอาเป็นเอาตาย

“ซัวโมงนี่ฉันขอเจอมังกรดีกว่าเยอะ!” เขาร้องเสียงดัง “เฮ้ย! แล้วแกทำไมถึงไล่จับคนเดียวนะไอ้บ้า! ไปให้พ้นเลยนะ”

“มันคงรู้ละครับว่าใครไม่ชอบหน้ามัน ก็เลยคิดจะเล่นงานคนนั้น”

อัลวิสหัวเราะชอบใจใหญ่ ในขณะที่เจ้าจิ๋วตัวขวยยังไม่ละความพยายาม และเริ่มกระโดดเพื่อไปจับขาคนตรงหน้าให้จมเขี้ยว

“เฮ้ย! มันเริ่มกระโดดแล้ว!” ครูซร้องเสียงหลงจนเพื่อนๆ หัวเราะกันเสียงใส “เฮ้อๆ นั่งมองกันใหญ่เลยเนอะ ช่วยกันหน่อยสิพะโอ้พวกนี่!”

“นี่คือคำพูดของคนที่กำลังขอร้องให้คนอื่นช่วยหรือคะคุณครูซ”

ซาเยย้อนกลับในจังหวะที่ยกแก้วน้ำผลไม้ขึ้นมาจิบ

“อ๊ะ! ขอประทานโทษครับท่านหญิงซาเย ขออภัยที่ล่วงเกินไปได้โปรดช่วยกระผมด้วยเถอะ เอาไอ้เจ้านี้ไปให้พ้นหน้าของผมที่เกิดนะครับ”

“แฮม ฟังแล้วรีบนูตี่จัง แต่เสียใจด้วยนะคะ พอดีฉันมือไม่ว่าง”

“อาเจ้!”

ไม่บ่อยนักหรอกที่จะได้เห็นชายะหยอกล้อเพื่อนแบบนี้ แต่ดูเหมือนว่ารอบนี้จะเล่นเอาเจ้าคนที่เคยได้แต่กวนคนอื่นนั้นจนเจียนจะสติแตกอยู่รอมร่อ เร็นจึงถอนใจเบาๆ และซอมนก้นเจ้าตุบตัวจิ๋วขึ้นมาอุ้ม

“แกควรจะทำตัวให้ชินเข้าไว้นะครูซ” เร็นพูดซ้ำๆ “ตอนนี้มันยังเป็นลูกหมาตัวเบี้ยกอยู่ น่าจะรีบตีสนิทไว้นะเพื่อน ก่อนที่มันจะตัวใหญ่พอขย้าคอนายได้ง่ายๆ”

“ถึงตอนนั้นคุณก็ต้องคุยกับทนายของผมหน่อยละครับ คุณออร์แกน!”

เร็นหัวเราะพริตก่อนจะเดินไปตรงระเบียงบ้านที่ติดกับห้องรับแขก เขาเปิดบานประตูกระจกที่เชื่อมกับสวนหย่อมข้างบ้าน ก่อนจะหย่อนตัวเจ้าตุบลงไปนั่งบนพื้นพร้อมกับจานพิชชา

“แกก็เหมือนกัน เลิกแก๊งไอบ้านนี้ซักทีเถอะน่า รังแกคนไม่มีทางสู้มันสนุกตรงไหน”

โฮ่ง!!

เจ้าตุบตัวจ้อยเห่าตอบราวกับจะบอกว่า “สนุกโคตร” เห็นดังนั้น เร็นก็หัวเราะซ้ำก่อนจะลูบหัวมันเบาๆ ในขณะที่เจ้าตัวเล็กเริ่มละเลียดกินพิชชาในจาน

“หน้อยแก! เป็นแค่นมาแท้ๆ แต่ได้กินพิชชาจากเซฟออร์แกนเชียวนะหรอ มันจะมากไปแล้วนะเพีย”

พอเห็นว่าคู่อริตัวน้อยโดนจับแยกไปอีกทาง ครูซก็ทำเป็นเง่ตะโกนใส่ทันที ส่งให้เจ้าตัวจิ๋วหันกลับมาหาให้เสียงแหลมน่ารัก แต่นายโอเซลกลับสะอึกโหยง

“อ...อะไรเล่า จะเอาอะ!”

เขาร้องเสียงดังจนคราฟได้แต่ถอนใจ

“ทะเลาะกับหมาก็ได้นะนายเนี่ย” เธอส่ายหน้าเบาๆ “นี่! นายออร์แกน ตกลงว่านายตั้งชื่อมันว่าอะไร คงไม่เรียกว่าเจ้าชาวอะไรนั่นหรอกนะ ฉันว่ามันดูมั่งง่ายไปหน่อย”

“ฉันตั้งชื่อมันว่าไลท์นะ”

“ไลท์?” ทุกคนประสานเสียงกันออกมา

“ใช่ ก็ชื่อเดียวกับบุหรีรี่ห่อที่ฉันสูบไง”

พูดแล้วเขาก็หยิบเอาซองบุหรีรี่ห่อไลท์ที่วางขึ้นมาให้ทุกคนเห็น

“มันมีสีขาวเหมือนกับซองบุหรีรี่ดีนะ แล้วดูเหมือนมันจะชอบกลิ่นบุหรีรี่ด้วยนะ ฉันสูบที่ไร่วิ่งเข้ามาตลอดเลยตลอดเลย”

ทุกคนหัวเราะขำขึ้นมาเบาๆ จะมีก็แค่เครฟาที่ทำเสียง หี! ออกมาทางจมูก

“หมายถึงติดบุหรีรี่ตามเจ้าของเลยหรอเนี่ย หวังว่านายคงจะไม่สอนให้มันสูบบุหรีรี่นะยะ”

“ของแบบนี้มันสอนให้กันได้ด้วยแหละ”

เร็นหัวเราะพรีตก่อนจะลุกขึ้นยืนปล่อยให้เจ้าไลท์กินอาหารของมันต่อไป จนตัวเขาเองนั้นตั้งท่าจะเดินไปที่โต๊ะอาหารเพื่อจัดการกับอาหารเข้าที่วันนี้่ออกจะสายไปสักหน่อยในเวลา 9.30 น.

กึ่งกึ่ง!

แต่ยังไม่ทันจะทิ้งตัวนั่งลงไปที่โต๊ะอาหาร เสียงกริ่งหน้าบ้านก็ดังขึ้นมาเสียก่อน เร็นมองประตูและหันกลับมามองพวกเพื่อนๆ ซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร แน่นอนว่าทุกคนเพลิดเพลินอยู่กับอาหารเข้ามื่ออร่อยจนไม่มีใครคิดจะหันไปมองประตูบ้านหรือสบตากับเขาเลยแม้แต่คนเดียว

เห็นดังนั้นแล้วเร็นจึงได้แต่ถอนใจออกมาเบาๆ

“ทำอาหารให้แล้วฉันยังต้องไปเปิดประตูต้อนรับแขกอีก นี่ฉันกลายเป็นพ่อบ้านของพวกนี้ไปแล้วจริงๆ สิเนะ สบายกันเหลือเกินนะครับ

คุณหนูทั้งหลาย”

พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนใจแล้วเขาก็เดินไปเปิดประตูต้อนรับแขกที่มาเยี่ยมเยียนในวันหยุดราชการชนิดไม่เกรงใจเลยสักนิด โดยเฉพาะเสียงกริ่งที่ตั้งเป็นชุดราวกับเร่งให้เจ้าบ้านไปเปิดประตูรับเสียที

“ครับๆ มาแล้วครับ ถ้าจะกดรัวขนาดนั้นก็ช็อกกริ่งไปนั่งกดเล่นที่บ้านเลยมัย!”

ว่าแล้วก็เปิดประตูหน้าบ้านออกไปเพื่อต้อนรับแขกด้วยสีหน้าไม่เต็มใจเท่าไร ทว่าพอได้เห็นแขกที่มาเยือนในเช้าวันหยุดแบบนี้แล้วสีหน้าหงุดหงิดก็หายไปทันที

“อเลน...?”

เร็นหรีตาลงด้วยสีหน้าประหลาดใจ เพราะคนที่มาเยือนเขาก็คือรุ่นพี่ปัสมาที่เป็นหนึ่งในสถานักเรียนอย่าง อเลน โคลววิช ชายที่เคยเป็นกรรมการคุมสอบเข้าสถาบันแห่งนี้ให้เขานั่นเอง

“ออร์แกน กำลังกินข้าวเข้ากันอยู่สินะ”

รุ่นพี่มาดขริมผู้มีเส้นผมสีขาและดวงตาคมกริบกับกิริยาท่าทางเจ้าระเบียบอย่างทักขึ้นจนเร็นเลิกคิ้วสูง

“อ่า...จะว่าอย่างนั้นก็ได้ ว่าแต่นายมีธุระกับใครที่บ้านหลังนี้รีเปล่า”

“เรื่องนั้นไว้ทีหลัง”

“ฮ...เฮ้ยเดี๋ยว!”

นายอเลนไม่รอกระทั่งคำเชิญของเจ้าบ้านด้วยซ้ำ เขาเดินเข้ามาในบ้านทันที เล่นเอาเจ้าไลท์ที่ไม่คุ้นกลิ่นของคนแปลกหน้าส่งเสียงเห่าออกมาเป็นชุด เช่นเดียวกับพวกเหล่าพลพรรคก๊วนออร์แกนที่กำลังกินอาหารกันอยู่ ยังต้องแปลกใจกับผู้มาเยือนรายนี้

“รุ่นพี่อเลน?” เครฟาเลิกคิ้วงงๆ

“ให้หมอนี่มาทำอะไรที่นี่พะ” ครูชราฟุ้งขึ้นเบาๆ ขณะที่เจ้าไลท์ส่งเสียงเห่าไม่ยอมหยุด

อลองแทบไม่ใส่ใจกับท่าทางแปลกใจของรุ่นน้องแม้แต่น้อย แม้แต่เสียงเห่าน่ารำคาญนั้นเขายังจัดการด้วยการหวัดสายตาคมกริบไปจ้องเหมิง เล่นเอาเจ้าตัวจิ๋วร้องเอ็งแล้ววิ่งหนีไปแทบไม่ทัน

“เฮ้ย! สายตาแบบนั้นเจ๋งดีอะ ทำได้ไงเนี่ย สอนฉันมั่งสิ”

ครูชราออกมาเสียงใส ทว่าเจ้าคนที่เพิ่งปล่อยรังสีพิษผสมชาติได้หมานั่นหาได้สนใจแม้แต่น้อย

สิ่งที่เขาสนใจคืออาหารที่วางอยู่บนโต๊ะมากกว่า ไม่ว่าจะเป็นพิชชา สลัด หรือสปาเกตตี ล้วนมีหน้าตาสวยงามแถมยังส่งกลิ่นหอมอีกต่างหาก

“อาหารทั้งหมดนั้นเป็นฝีมือของออร์แกนไชมัย”

เขาเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเย็นๆ

“เออ ฝีมือฉันเอง นายมีอะไรไร้เปล่าเนี่ย จู่ๆ ก็บุกรุกเข้ามาในบ้านของคนอื่นแบบนี้ แถมยังมาส่งสายตาพิสดารังแกมาฉันอีก”

เร็นที่เดินตามหลังมาถามด้วยสีหน้าสงสัยและอึดใจเจ้าไลท์ที่กำลังกลัวขึ้นมา

รุ่นพี่จอมเครียดไม่ตอบอะไร แต่เดินไปหยุดอยู่ตรงโต๊ะอาหาร ก่อนจะทำสิ่งที่ทุกคนไม่คาดคิด คือหยิบอาหารทุกชนิดขึ้นมาชิมโดยไม่มีการบอกกล่าวใดๆ ทั้งสิ้น เล่นเอาพวกเด็กๆ ได้แต่มองตาค้าง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่าทางกินอย่างตะกละตะกลามของรุ่นพี่คนนี้เป็นสิ่งที่ยากจะบรรยายออกมาเป็นคำพูดจริงๆ

“เอ่อ...รุ่นพี่อเลนจะเอาจานมัยคะ” เครฟถามตามมารยาท

“ไม่ต้อง” อเลนตอบทั้งที่อาหารยังเต็มปาก

“...ดู ขนาดประชิดมันยังตอบกลับมาหน้าตาเฉยอีก”

ครูซก็ได้แต่บ่นขึ้นมอลอยๆ ขณะที่เร็นนั้นแบ่ปากนิตๆ เดาไม่ออกเลย่ว่าทำไมจู่ๆ นายคนนี้ถึงได้บุกรุกเข้ามากินอาหารของเขาด้วยท่าทางตายอดตายอยากขนาดนั้น

“นี่โอเลน ถ้านายหิวมากขนาดนั้น จะให้ฉันทำอะไรให้กินเพิ่มมั้ย”

เร็นถามด้วยสีหน้าไม่มั่นใจนัก แต่เมื่อได้ยินอย่างนั้นแล้วดวงตาของโอเลนก็เบิกกว้างขึ้น เขาเคี้ยวอาหารที่จู่อยู่เต็มปากอย่างยากลำบาก ก่อนจะกลืนลงไปทันที ไม่ช้าร่างสูงก็หันขวับไปหารุ่นน้องที่ยืนอุ้มลูกสุนัขอยู่

“อ...อะไรของนาย ทำหน้าซะน่ากลัวเลย ฉันคงไม่ได้ทำอะไรผิดอีก ใช่มั้ย”

เร็นแบ่ปากนิตๆ เพราะวันนี้เขาเดาอารมณ์ของรุ่นพี่คนนี้ไม่ออกเลยจริงๆ

โอเลนยื่นมือทั้งสองข้างมาบีบไหล่ของเร็นแรงๆ ก่อนจะพยักหน้าให้ด้วยสีหน้าจริงจัง

“ฝีมือการทำอาหารของนายไร้ที่ติมากออร์แกน อย่างนั้นก็ดีเลย ทางสถานักเรียนต้องการมอบภารกิจด่วนมากๆ ให้นาย”

“ภารกิจด่วน?”

“ใช่ งานนี้เป็นภารกิจ SOS เลยละ”

“เนี่ยนะภารกิจของนาย!”

เร็น ออร์แกน ไวยวายเป็นด้วยสีหน้าหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก บัดนี้เขาคาดชุดกันเปื้อนสไตล์แม่บ้านสีเหลืองอ่อนลายคุณหมี่ และยืนอยู่หน้าครัวที่สะอาดแวววาวราวกับไม่เคยผ่านการใช้งานมาก่อน

“ใช่ ช่วยทำอาหารระดับโรงแรมลิบดาวสำหรับห้าคนให้หน่อยละกัน”

อเลนพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉยก่อนจะเท้าสะเอวไม่ยี่หระ รวากับเรื่องที่อยู่ตรงหน้าไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับเขาเลยแม้แต่หยด

“ขอโทษเถอะ ทำไมจู่ๆ ฉันจะต้องมานั่งทำอาหารให้นายด้วยวะครับ” เร็นเบ้ปาก “แล้วโรงแรมนะมันก็มีแค่ห้ดาวเท่านั้นแหละว้ย!”

“ใช่ เพราะแบบนั้นฉันถึงต้องการอาหารที่เหนือกว่าห้ดาวยังไงล่ะ”

คำตอบด้วยน้ำเสียงเฉียบขาดนั้นเล่นเอานายออร์แกนผงะไป และได้แต่ยกมือขึ้นกุมขมับด้วยสีหน้าอ่อนใจ

“แล้วทำไมฉันต้องมาทำอาหารพวกนั้นด้วย”

“วันนี้ท่าน ผอ. มีแขกคนสำคัญมาเยี่ยมเยียน และมีนัดทานอาหารกันเพื่อหารือเรื่องต่างๆ การใช้อาหารช่วยให้บทสนทนาราบรื่นก็เป็นสิ่งที่สำคัญไม่น้อย เพราะฉะนั้นท่าน ผอ. จะสามารถทำให้แขกของเราพอใจได้แค่ไหน มันก็ขึ้นอยู่กับอาหารของนายแล้วนะออร์แกน”

ฟังแล้วก็ได้แต่ถอนใจและเหลือบมองห้องครัวสุดหรูที่ยืมมาจากชมรมโภชนาการศาสตร์ ซึ่งเขาเคยมาที่นี่หนึ่งแล้วตอนเปิดเทอมใหม่ๆ

“แล้วทำไมถึงต้องให้ฉันทำด้วยล่ะ” เร็นบ่น “จะว่าไป ปกติการทำอาหารเลี้ยงแขกของทางสถาบันเนี่ยมันเป็นหน้าที่ของยายอาจารย์แตัวที่ชื่อ เบนจี้ อะไรนั่นไม่ใช่หรอ”

“ก็ถ้าอาจารย์เบนjaminอยู่ ฉันคงไม่เรียกนายมาที่นี่หรอก”

เร็นว่าเขาอ่อนใจแล้ว แต่อเลนนั้นกลับถอนใจอย่างอ่อนใจยิ่งกว่าเสียอีก

“ดูเหมือนว่าสมาชิกชมรมโภชนาการศาสตร์จะยกขบวนกันไปดูงานนอกสถานที่กันตั้งแต่วันศุกร์แล้ว จนถึงวันนี้ก็ยังไม่ได้กลับมาเลย เห็นว่าอาจารย์เบนjaminต้องการไปซัดเกลามาฝีมือในการทำอาหารให้เก่ง

กว่านี้ เพราะไปเจอคู่ต่อสู้ที่ทำอาหารเก่งกว่า หรืออะไรนี่แหละ”

ฟังแล้วก็พูดไม่ออก อยากจะบอกเหลือเกินว่าไอ้คนทำอาหาร
เก่งกว่าที่วานันกำลังยืนอยู่ตรงหน้าของคุณรุ่นพี่แห่งสถานักเรียนนี่เอง
เร็นยกมือขึ้นกุมขมับก่อนจะถอนใจออกมาเบาๆ

“แล้วพวกพ่อครัวประจำโรงอาหารล่ะ ทำไมไม่ให้พวกเขาทำ”

“วันนี้วันแรงงานนะ!” อเลนสวนกลับทันที “พวกเจ้าหน้าที่ของ
สถาบันต้องทนอยู่กับทมิฬอย่างพวกแกมาตลอดปี ให้เขาได้พักผ่อน
ซักวันเถอะ”

“ถ้าสถาบันไม่พร้อมขนาดนี้ แล้วนายจะนัดแขกบ้านนั้นมาวันนี้
ทำไมวะ”

อเลนถอนใจพร้อมกับใช้นิ้วดันแว่นให้เข้าที่

“ทางเราเองก็ไม่ได้อยากจะนัดหรอกนะ แต่บังเอิญว่าแขกคนนั้น
เป็นคนกำหนดว่าจะมาวันนี้เอง อีกอย่างท่านก็เป็นแขกคนสำคัญที่ไม่มี
เวลาว่างมากเท่าไร แต่สามารถสละเวลาอันมีค่ามาพบปะกับท่าน ผอ.
ได้ ก็ถือว่าดีนักหนาแล้วนะ”

ฟังแล้วก็ได้แต่รู้สึกอ้อนใจอย่างเดียวนะจ๊ะ ดูเหมือนว่าทางสภา
นักเรียนจะปิดโอกาสที่เร็นจะปฏิเสธไปโดยสิ้นเชิง เจ้าตัวจึงได้แต่มองไป
รอบๆ ห้องแล้วถอนใจออกมาแรงๆ

“ให้ตายเถอะ ถ้าอยากจะให้ฉันทำอาหารจริงๆ อย่างน้อยก็ขอ
ชุดพ่อครัวให้หน่อยได้มั๊ย ไม่ใช่ผ้ากันเปื้อนลายี่เงาแบบนี้”

พอได้ยินคำถามนั้นจากปากของพ่อครัวหนุ่มแล้ว อเลนก็ยิ้ม
มุมปากอย่างเบาใจไม่น้อย

“มันกระชั้นก็เลยเตรียมไม่ทัน แต่พวกเครื่องครัวที่ให้นายใช้ได้
ตามสบายเลยนะ ไม่ต้องห่วง ส่วนเรื่องลูกมือของนายนะ ให้พวกนี้ช่วย
ไปก็แล้วกัน”

ไม่ทันขาดคำ อเลนก็ชำเลืองมองไปด้านหลัง พร้อมกันนั้นมีร่างของชายหญิงสี่คนเดินเข้ามาในห้อง สองในสี่นั้นก็คือชายะกับอัลวิสที่ใส่ผ้ากันเปื้อนคล้ายกับของเร็น

“คุณชายะ อัล?” เร็นเลิกคิ้วขึ้น

“ได้เป็นลูกมือของคุณอีกแล้วนะคะ เซฟ”

ชายะยิ้มหวานมาให้ ขณะที่อัลวิสยิ้มเจื่อนๆ

“ดูเหมือนว่าในกลุ่มเพื่อนของนาย สองคนนี้จะพอทำอาหารได้ฉันก็เลยให้มาเป็นลูกมือ”

อเลนพูดก่อนจะผายมือไปทางอีกสองคนที่เดินเข้ามาพร้อมกัน “ส่วนสองคนนี้ชื่อ โจนาราน กับ อีฟ พวกเขาอยู่ปีสอง แล้วก็เป็นคนของสภานักเรียน พอจะทำอาหารเป็นบ้าง เพราะงั้นให้เขาช่วยนายซะ”

“โฮ้! ฝากตัวด้วยนะไอ้น้อง”

รุ่นพี่ที่ชื่อ โจนาราน เป็นหนุ่มผมยาวสีน้ำตาลอ่อนรวบเป็นหางม้า ใบหน้าดูดี และมีมาดของหนุ่มทรงเสน่ห์อยู่ในตัวไม่น้อย

“ได้ยินกิตติศัพท์ของเธอมาเยอะ ในที่สุดก็ได้เจอตัวจริงซักทีนะเร็น ออร์แกน วันนี้ฝากตัวด้วยล่ะ”

ขณะที่รุ่นพี่หญิงอีกคนที่ชื่อ อีฟ นั้นเป็นหญิงสาวผมสั้น สวมแว่น ผมของเธอมีสีดำขลับ ทำทางคงแก่เรียน ดูปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นคนเจ้าระเบียบ

มองแล้วเร็นก็ได้แต่อึ้ง จริงอยู่ว่าก่อนหน้านี้เขาเคยเป็นหัวหน้าพ่อครัว ดูแลคนครัวมาก็มาก แต่ไม่เคยสั่งงานคนที่เพิ่งเจอหน้ากันครั้งแรกแบบนี้จริงๆ มีหน้าที่ฝีมือในการทำอาหารอยู่ในระดับไหนก็ไม่รู้ ถ้าเป็นคุณชายะหรืออัลวิสก็ว่าไปอย่าง เพราะเขาพอจะรู้ว่าสองคนนั้นใช้มีดหรือปรุงรสอาหารได้บ้าง

“ส่วนเรื่องอาหาร ให้ทำแบบฟูลคอร์สเหมือนงานเลี้ยงรับน้องปีนี้”

อเลนอธิบายต่อพลางยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้เร็น “ในนั้นฉันจดไว้หมดแล้วว่าแขกของเราชอบทานอาหารอะไร แพ้อาหารอะไร และเป็นคนสัญชาติอะไร นายจัดการเอาเองตามความชอบใจได้เลย”

ว่าแล้วเร็นจึงก้มลงมองข้อมูลตรงหน้า

“...แพ้อาหารทะเล ไม่ชอบกินเนื้อวัว เกลียดอาหารที่ทำจากไข่ ไม่ชอบผักที่มีกลิ่น เป็นคนสัญชาติ เบลริเยียร์” อ่านแล้วก็เบ้าปากนิดๆ “เรื่องมากชิบเป๋ง แบบนี้ฉันเสิร์ฟปะหมี่กึ่งสำเร็จรูปให้กินดีมัย ง่ายดี รับรองไม่มีอาหารทะเล ไม่มีเนื้อ มีแต่เส้นกับน้ำ กระทบกะจะไม่ถึงลิบเหวี่ยงด้วย”

ฟังแล้วทุกคนในห้องก็หัวเราะออกมาเบาๆ มีเพียงอเลนเท่านั้นที่ยังคงสีหน้าบึ้งตึงเอาไว้ได้สมบูรณ์แบบ

“อย่าทำเป็นเล่นไป แขกของท่าน ผอ. คนนี้ไม่ใช่คนธรรมดา นะ ท่านเป็นคนที่ให้การสนับสนุนลิตเติลการ์เดนมาโดยตลอด ถ้าเกิดทำให้ท่านไม่พอใจละก็ สถาบันของเราได้วุ่นวายแน่”

“เออๆ”

เร็นโบกมือเหยื่อยๆ ก่อนจะหยิบบุหรีขึ้นมากาบและจุดไฟด้วยความชำนาญ

“ถ้าจ่ายฉันมากๆ ราคาที่สมน้ำสมเนื้อแล้วละก็ไม่มีปัญหาหรอก เดี่ยวท่านออร์แกนคนนี้จะเสกผลงานชิ้นเลิศไปให้ถึงโต๊ะอาหารเอง นายไปทำงานของนายต่อเถอะ”

แม้จะดูเหมือนเด็กอวดดี แต่ท่าทางแสนมั่นใจนั้นก็ทำให้อเลนเบาใจขึ้นไม่น้อย เช่นเดียวกับชายะและอัลวิสที่เหลือบมองหน้ากันเอง ก่อนจะยิ้มออกมาอย่างขบขัน เพราะว่าทั้งสองคนนั้นรู้ดีอยู่แล้วว่าฝีมือของเจ้าหมอนี่มัน ‘เทพ’ แค่นั้น

“นายมีเวลาถึงแค่บ่ายโมงเท่านั้นนะออร์แกน เร่งมือเข้าล่ะ”

“อ้อ...” เร็นเหลือบมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนังซึ่งชี้เลยเลขสิบมานิดๆ “เที่ยงกว่าๆ ก็น่าจะเสร็จแล้วละ ดูจากอุปกรณ์ที่ค่อนข้างพร้อมของที่นี่ คงจะไม่ยากเย็นนัก”

“ดี” อเลนพยักหน้ารับ “ถ้าฉันฉันยืมตัวเพื่อนๆ ที่เหลือของนายไปทำงานอีกด้านก็แล้วกันนะ คนของสถานนักเรียนเองก็มีไม่มากเท่าไรด้วย แล้วตอนบ่ายโมงฉันจะมารับนาย”

“หา...รับ?”

เร็นเลิกคิ้วขึ้นนิดๆ แต่ไม่ทันจะได้สงสัยอะไรมากนัก อเลนก็เดินออกไปจากห้องครัว ปล่อยให้นายออร์แกนได้แต่ยกมือขึ้นเกาศีรษะแกรๆ อยู่อย่างนั้นเอง

“แล้วยังไงคะเชฟ ตกลงว่าจะทำอาหารอะไรหรือคะ”

ไม่ทันไรรุ่นพี่ออฟก็ทักขึ้นมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ส่งให้เร็นชะงักนิดๆ เขาหันกลับมามองลูกมือจำเป็นอีกครั้งก่อนจะพ่นควันบุหรืออกจากปากแรงๆ และเริ่มต้นการทำงานแบบมืออาชีพเสียที

“ถ้าเป็นฟูลคอร์ส เราจะทำอาหารทั้งหมดสี่ชนิด แบ่งเป็น ของว่าง ซุป จานหลัก แล้วก็ของหวาน” เร็นอธิบายอย่างรวดเร็ว “ของว่างผมตั้งใจจะใช้สลัด เป็นสลัดเปิดรมควันและฟรุตสลัดเพื่อเรียกน้ำย่อย ส่วนซุปผมจะทำคอนซอมม์¹ให้ดพอบियอง จานหลักเป็นแลมบ์ชอป (ชีโครงกะ) ก็แล้วกันครับ ของหวานเอาเป็น แพนนาคอตตา²ราดด้วยซอสเบอร์รี่กับช็อกโกแลต นะครับ”

“พ...แพนนา?”

¹ Consommé Soup คือซุปใส ทำจากเนื้อและกระดูกของสัตว์ ผัก และเครื่องเทศ

² Panna cotta ขนมหวานชนิดหนึ่ง มีต้นกำเนิดที่ประเทศอิตาลี ทำจากครีม น้ำหวาน และเจลาติน มีลักษณะคล้ายวุ้นใสด้วย

ไม่ใช่แค่อัลวิสหรือที่สงสัยกับชื่อเมนูอาหารแปลกๆ ที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนจากปากของนายออร์แกน ลูกมือทุกคนเองก็อึ้งกับคำพูดของเขาทั้งหมด เห็นดังนั้นเรนจึงถอนใจออกมาเบาๆ ก่อนจะออกคำสั่งให้ทุกคนไปทำตามหน้าที่

“อย่ามัวแต่ยืนนิ่งๆ สิครับ พวกเรามีเวลาแค่ไม่กี่ชั่วโมงเองนะ จัดการเตรียมตัวกันได้เลย คุณชายะช่วยเลาะซี่โครงแกะให้ผมด้วยนะครับ อัล นายไปเลือกผักสวยๆ มา แล้วก็อย่าใช้ผักที่มีกลิ่นแรงนักล่ะ รูนฟีโจนาธานช่วยไปเอาเนื้อเปิดมาให้หน่อยนะครับ เราจะต้องรมควันมัน ส่วนรูนฟีไปเตรียมวัตถุดิบทำของหวานให้ทีครับ ทั้งครีม นมสด น้ำตาล เกลือ ช็อกโกแลต แล้วก็เบอร์รี่ชนิดต่างๆ”

เรนแจกแจงหน้าที่ให้ทุกคนอย่างรวดเร็ว แต่ก็ดูเหมือนพวกเขาจะยังอึ้งไม่หาย จนเรนหัวเราะหึและผายมือทั้งสองข้างออก

“เร็วสิครับ”

เท่านั้นเองพวกเขาก็แตกฮือออกไปทำตามด้วยสีหน้ายุ่งๆ จากตอนแรกที่คิดว่าแค่มาเป็นลูกมือให้นายออร์แกน ไม่น่าจะมีอะไรยากเลยแท้ๆ แต่พอได้ยินชื่อแต่ละเมนูแล้ว พวกเขากลับรู้สึกหนักใจกับการทำงานเป็นมืออาชีพของหมอนี่ ท่าทางการทำอาหารจะไม่ค่อยอย่างที่คิดซะแล้ว

ไม่นานนักการทำอาหารที่แข่งกับเวลาก็เริ่มต้นขึ้นอย่างดุเดือด พอนายออร์แกนได้สวมวิญญาณของพ่อครัวเต็มตัวแล้ว เขาก็เปลี่ยนเป็นคนละคน ทั้งสีหน้าจริงจังและน้ำเสียงที่ดูจะคุ้ยเขี่ยไม่น้อย โดยเฉพาะการสั่งงานแต่ละครั้ง เล่นเอารูนฟีทั้งสองคนผงไปตามๆ กัน

“รูนฟีโจนาธาน! ผมบอกแล้ว嘛้ยว่าต้องแลเนื้อเปิดให้บางกว่านี้ เราจะทำแค่ออร์ดิรีฟนะครับไม่ใช่เมนคอร์ส แล้วก็เนื้อเปิดนี้รมควันนานเกินไปแล้ว ต้องไม่ให้มันสุกมากเกินไปครับ ไม่งั้นเนื้อจะเหนียว รีบๆ ไป

“ทำมาใหม่เร็วเข้า!”

“ห...หา แต่ว่าไม่มีเวลาแล้วนะ”

“แทนที่จะเอาเวลามาพูดก็ไปทำซะสิ!”

“อื้อ!”

“รุ่นพี่อีฟครับ ใส่น้ำตาลเยอะไปแล้ว!”

“เอ!”

รุ่นพี่สาวที่กำลังปรุงของหวานอยู่สะดุ้งโหยง ทั้งที่เธออยู่ด้านหลัง หรือนายออร์แกนคนนี้มีตาหลังเห็นอีกว่าเธอทำอะไรพลาดไป

“ถึงจะเป็นของหวาน แต่ก็ไม่จำเป็นต้องใส่น้ำตาลมากขนาดนั้นหรอกครับ ลำพังแค่รสของครีมกับนมก็ทำให้เลี่ยนมากพอแล้ว ถ้าเพิ่มน้ำตาลเข้าไปอีก มันจะยิ่งไปกันใหญ่ล่ะครับ ทั้งจานนั้นไปแล้วปรุงตามที่ผมบอกสิครับ เร็วเข้า!”

“ค...ค่ะ”

ก็ได้แต่รับคำสั่งเสียงอ่อยไปอีกราย จนกระทั่งเร็นตวัดสายตาคมกริบของเขามองชายะกับอัลวิสบ้าง เพื่อนทั้งสองที่ไม่ค่อยชำนาญเรื่องอาหารก็สะดุ้งไปตามๆ กัน

“ชอยผลไม้ละเอียดยเกินไปแล้วอัล!” เร็นตวาดลั่น

“ค...ครับ!”

“จะทำสลัดนะไว้อย! ไม่ใช่ผลไม้ปั่น หั่นแบบให้มันพอดีคำคนกินจะได้รับสัมผัสในการเคี้ยวด้วย นี่เป็นเมนูออร์เดิร์ฟนะ จานนี้มันต้องทำให้เขารู้สึกอยากอาหาร เข้าใจมั้ย!”

“ครับ ต้องทำใหม่ใช่ไหมครับ”

“เออ!” เร็นกระแทกเสียงใส่ “คุณชายะครับ!”

“คะ?”

“ใส่เครื่องเทศเยอะไปแล้ว! จริงอยู่ว่าเนื้อแคะนะเหม็นคาว แต่

“ไม่จำเป็นต้องใส่เยอะขนาดนั้นหรอก ไม่งั้นคนกินจะรู้สึกจนเครื่องเทศ
แทนนะครับ เรามีวิธีการดับคาวของเนื้อสัตว์อีกตั้งเยอะตั้งแยะโดยที่
ไม่ทำให้รสชาติของมันเพี้ยนไป เข้าใจมั๊ยครับ...”

“เพราะงั้นก็ต้องทำใหม่?”

“ครับ!”

กระแทกเสียงเสร็จแล้วนายออร์แกนก็ปิดฝามื้อชุปคอนซูเม่ที่
ปรุงรสและซอซฟองทิ้งออกไปจนหมด ก่อนจะเดินตรงเข้าไปดูรุ่นพี่ออฟ
ซึ่งรับหน้าที่ดูแลของหวาน เขาปรุงรสและตีครีมผสมนมให้ขึ้นรูปได้
อย่างรวดเร็วจนรุ่นพี่สาวได้แต่วิ่งไปตามระเบียบ

ตอนนั้นเองที่อัลวิสค่อยๆ ขยับเข้าไปกระซิบกับชายะตันท์

“คุณเร็นตอนเปิดโหมดฟอครัวเต็มทีเนี่ยน่ากลัวชะมัดเลยนะครับ”

“นั่นสิคะ แตกต่างจากตอนที่ทำอาหารให้เราลิบลับเลย” ชายะ
ยัมนิดๆ “แต่ก็ดูดีไปอีกแบบนะคะ”

ได้ยินแบบนี้แล้วอัลวิสก็เงยหน้าขึ้นมองใบหน้าของชายะ แอบ
เห็นแม่เจ้าประคุณมีสีหน้าปลื้มนายออร์แกนในโหมดนี้อยู่น้อย เขาจึง
เบ้าปาก

“ผมว่าเหมือนยักษ์อะ”

“ก็น่ารักดีออก”

“อย่ามัวแต่คุยกัน!”

ไม่ทันขาดคำ ยักษ์ตัวดังกล่าวก็ตวาดออกมาเสียงดังลั่น เมื่อ
เห็นว่าลูกมือมัวแต่หันมาคุยกันในเวลาอันศักดิ์สิทธิ์แบบนี้ เล่นเอา
อัลวิสรีบกลับไปประจำตำแหน่งของตัวเองแทบไม่ทัน

หลังจากนั้นอาหารทั้งหมดก็ค่อยๆ ถูกแต่งเติมโดยเชฟออร์แกน
อย่างพิถีพิถันจนเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาทีละน้อย รวากับภาพศิลปะที่
ค่อยๆ เสร็จสมบูรณ์ แม้ว่าจิตใจของเหล่าลูกมือจะหดหู่ลงเรื่อยๆ เนื่องจาก

ด้วยเสียงดังจุฬาผ่าของเร็นก็ตามที

กว่าอาหารทั้งหมดจะเสร็จตามกำหนด ทุกร่างก็ทรุดลงนั่งกับพื้น อย่างหมดสภาพ มีเม็ดเหงื่อมากมายผุดออกมาทั้งที่อากาศไม่ร้อนเลย

“เสร็จซักที...”

เร็นถอนใจออกมาเบาๆ พร้อมกับหิบบูหรืมวนใหม่ขึ้นมาคาบ เขาข้าเลื่องไปมอณาพิกาอีกครั้ง แลเห็นว่าเข้มนาพิกาเพ็งจะซั้บออก เวลา 12.20 นาฬิกาไปหมดๆ จึงเหยียดรอยยิ้มพอใจและจุดไฟที่ปลายบูหรื

“เยี่ยม! ตามกำหนดการเลย”

แม่นายออร์แกนจะพอใจมากแค่ไหน แต่ดูเหมือนว่าลูกมือที่เหลือจะไม่คิดแบบนั้นด้วย เห็นได้ชัดจากร่างของคนทั้งสี่คนที่นั่งกองอยู่บนพื้น

“เขาเป็นแบบนี้เสมอเลยหรอ”

สาวรุ่นพี่ที่ซื้ออิฟหนักกลับมาถามออลวิสที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ซึ่งเด็กหนุ่มก็ยิ้มออกมาเจื่อนๆ

“ถ้าเป็นเรื่องอาหารก็อารมณ์นี้แหละครับ” ว่าแล้วก็หัวเราะแหะๆ

“แทบไม่อยากเชื่อเลยนะ จากที่ได้ยินคุณอเลนพูดมา หมอนี่เป็นตัวปัญหาที่วันๆ เอาแต่สร้างเรื่องปวดหัวให้สถานักเรียนแท้ๆ แต่ดูๆ ไปแล้วก็เป็นคนเอาจริงเอาจังดีนี่นา”

โจนาธานที่นั่งกระดกน้ำผลไม้เย็นเจี๊ยบพูดออกมาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ได้ยินดังนั้นเพื่อนสนิทของเจ้าคนขยันสร้างปัญหาที่ว่าก็เหลือบมองหน้ากันวูบหนึ่งก่อนจะโบกมือหยอๆ ทันทึ

“เชื่อเถอะครับว่าเฉพาะเรื่องอาหารจริงๆ”

ได้ยินแบบนั้นแล้วรุ่นพี่ทั้งสองจึงมองหน้ากันเองก่อนจะยิ้มว่า

หัวเราะซ้ำออกมา

“แต่ไม่ว่ายังไงหมอนั่นก็สุดยอดไปเลยนะ ใช้เวลาแค่สองชั่วโมงนิดๆ ทำอาหารได้ตั้งหลายอย่าง แถมยังดูน่ากินมากอีกด้วย บอกตามตรงตั้งแต่เกิดมาฉันไม่คิดว่าตัวเองจะทำอาหารหน้าตาพิลึกๆ แบบนั้นได้เลยนะเนี่ย” โจนารานพูด

“ฉันก็เหมือนกัน” อีฟถอนใจ “เกิดมาเพิ่งจะเคยโดนคนอายุน้อยกว่าเอ็ดเข้าให้แรงๆ ก็ครั้งนี้แหละ สงสัยคืนนี้ได้กลับไปนอนฝันร้ายกับเสียงของนายออร์แกนแห่งนี้ๆ น่ากลัวชะมัดเลย!”

ว่าแล้วเธอก็ถอนใจออกมายาวๆ ส่งให้ทั้งชายะและอัลวิสหัวเราะขึ้นมาบ้าง

ถึงจะโดนฤทธิ์เดชของเร็นเล่นงานไปอย่างหนักหน่วง แต่ก็ดูเหมือนว่ารุ่นพี่สองคนนี้จะไม่ใช่โทษอะไรและเป็นคนสบายๆ อย่างไม่น่าเชื่อ ดูๆ ไปแล้วก็น่าจะเป็นคนดีอยู่หรอก แต่น่าสงสัยที่คงจะขยาดไม่เข้าครัวไปอีกนานเลยละ

“นี่พวกเรา งานยังไม่จบนะ อย่าเพิ่งหมดแรงกันสิ รีบๆ เอาอาหารไปใส่ไว้ในเครื่องรักษาอุณหภูมิเถอะ ไม่รู้ว่าแขกจะมาถึงกี่โมง ถ้าอาหารเย็นซืดไปก่อนจะแย่เอานะ”

เร็นพูดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลงเล็กน้อย รวากับว่าวิญญาณของยักษ์บ้าทำอาหารได้ออกจากร่างของเขาแล้ว เห็นดังนั้นแล้วทุกคนจึงถอนใจออกมายาวเหยียดก่อนจะดันตัวขึ้นมาแบบไม่ค่อยเต็มใจนัก และนำอาหารทั้งหมดไปใส่ไว้ในเครื่องรักษาอุณหภูมิที่ว่า

“เอาละ ที่งานของเราก็คงเสร็จแล้วนะครบรุ่นพี่ ถ้าอย่างนั้นผมก็ขอตัวกลับ...”

ครี๊ดดด!

ยังพูดไม่ทันจบประโยคดีด้วยซ้ำ ประตูห้องก็เปิดออกอีกครั้ง

พร้อมกับร่างของอเลนที่เดินพรวดเข้ามาด้วยท่าทางที่มองปราดเดียวก็รู้ว่า สองชั่วโง่งที่ผ่านมานี้เขาหัวหมุนกับงานเตรียมตัวต้อนรับแขกสำคัญมากแค่ไหน

เจ้าของใบหน้ายุ่งเหยิงมองไปรอบๆ ห้องโดยพินิจ ก่อนจะหันมามองนายออร์แกนทันที

“เป็นไงบ้าง เสรีจ๊มย์” เขาถาม

“แหล่งดี ระดับท่านออร์แกนไม่มีพลาดอยู่แล้ว เชิญเอาไปเสิร์ฟได้ทุกเมื่อ”

เรนผายมือไปทางอาหารที่ถูกนำไปใส่ไว้ในเครื่องรักษาอุณหภูมิ ซึ่งเป็นตู้ขนาดใหญ่ ขณะที่เหล่าลูกมือแต่ละคนนั้นเบนหน้าไปตามๆ กัน ...สำหรับนายออร์แกนอาจจะสบาย แต่สำหรับพวกเขามันเหนื่อยระดั้ดๆ

“ฉันทำให้เสร็จหมดแล้วนะ เพราะฉะนั้นตามสัญญา โอนเงินค่าจ้างเข้าบัญชีด้วย...ไปละ”

“เดี๋ยวก่อน นายยังไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น!”

อเลนพูดด้วยน้ำเสียงเรียบขาดก่อนจะตืดนิ้วดัง เป๊ะ!

คนสัญชาติญานฉบับไวอยู่เสมออย่าง เร็น ออร์แกน ยังไม่ทันรู้สึกตัวเลยด้วยซ้ำ จู่ๆ รูนฟิอर्फักพุ่งเข้ามาอยู่ด้านหลังทั้งที่ก่อนหน้านี้ยังนั่งระโหยโรยแรงอยู่เลย

“...อะไรกัน!”

กว่าจะรู้ตัวก็สายเกินไป เพราะทันทีที่หันกลับไป มือของอีฟก็ยกขึ้นมาวางทาบไว้ตรงใบหน้าของเขาแล้ว

“อาคมพันธนาการ มิสต์ซีล (Misty Seal)”

“เฮ้ย! อะไรเนี่ย!”

พริบตาเดียว หมอกสีชมพูก็พวยพุ่งออกมาจากมือข้างนั้น คลุมร่างของเร็นเอาไว้ พันธนาการประสาทสัมผัสทั้งหมด และกลายเป็น

ผ้าไหมผืนใหญ่พันชายหนุ่มจนกลายเป็นมัมมี่ไปแล้ว

“คุณเร็น!”

ทั้งชายะและอัลวิสต่างตกใจจนร้องเรียกออกมาและหมายจะวิ่งเข้าไปช่วย แต่รุ่นพี่โจนาธานเข้ามาขวางไว้ซะก่อน

“ต่อจากนี้ไปก็หมดหน้าที่ของพวกนายแล้ว ที่เหลือไว้เป็นหน้าที่ของสภานักเรียนเถอะนะ”

เสียงของรุ่นพี่หนุ่มปีสองแว่วเข้ามาเบาๆ ในโสตประสาทของเร็น เขากัดฟันกรอด พยายามดันให้หลุดพ้นจากอาคมพิสดารตรงหน้าให้จงได้ แต่ดูเหมือนว่ายิ่งดันก็ยิ่งทำให้โดนรัดแน่นมากขึ้น มีหน้าซ้ำสติสัมปชัญญะของเขาก็ค่อยๆ ร่วงเลื่อนไปทุกขณะ

“...น”

ความรู้สึกบางเบาแต่ว่าอ่อนโยนค่อยๆ ทำให้ดวงตาเปิดขึ้น

“เร็น...”

ขณะที่เสียงหวานๆ กับความรู้สึกอบอุ่นตรงแก้มขวานั้นก็ค่อยๆ เรียกให้สติกลับเข้ามาสู่ร่างทีละน้อย พร้อมกับเสียงหวานที่กรอกเข้ามาในหัวว่า

“ตื่นได้แล้ว เร็น ออร์แกน...”

“อืม...”

ส่งเสียงครางเบาๆ แล้วดวงตาสีเขียวเพริดออกก็ค่อยๆ เปิดขึ้นทีละน้อย พลันได้พบกับแสงไฟที่สว่างจ้าอยู่เบื้องหน้าจนต้องหรี่ตาลง

“ในที่สุดก็ตื่นได้ซักทีนะจ๊ะ พอคณขี้เซา”

“เหวอ!”

เจ้าของร่างสูงถึงกับสะดุ้งโหยงจนติดตัวลุกขึ้นมานั่งแทบไม่ทันหาใช่เพราะน้ำเสียงหวานๆ นั่นที่ทำให้เขาตกใจจนแทบตกจากโซฟา

แต่เป็นใบหน้าที่ของหญิงสาวที่ขยับเข้ามาจนเกือบจะชิดนั้นต่างหากที่ทำให้คนอย่าง เร็น ออร์แกน ต้องสะดุ้งสุดตัว

“เหม ไม่เห็นจะต้องตกใจขนาดนั้นเลยนี่นา ฉันไม่ได้น่ากลัวขนาดนั้นซักหน่อย”

เสียงหวานๆ ดังขึ้นมาอีกครั้งพร้อมกับเสียงหัวเราะคิกคักที่ฟังแล้วน่ารักอย่างไม่น่าเชื่อ

เร็นกะพริบตาปริบๆ สองสามครั้งเพื่อเรียบเรียงเหตุการณ์อย่างรวดเร็วที่สุด เขาเหลือบมองไปรอบๆ แลเห็นว่าห้องที่นั่นอยู่นี้เป็นห้องเล็กๆ มีทั้งเก้าอี้โซฟา โทรทัศน์ แล้วก็ต้นไม้ตกแต่งให้ดูสบายใจอีกสองสามต้น

“ที่นี่มัน...?” เขารำพึงขึ้นมาเบาๆ รวากับจับต้นชนปลายไม่ถูก

“เป็นห้องที่ใช้รับรองแขกของทางสถาบันนะจ๊ะ”

อีกครั้งที่มีเสียงหวานๆ ตอบกลับมา จนเร็นหันไปจ้องมองคนที่นั่งชันเข่าอยู่โดยพิณิจ ตรงหน้าเขาคือหญิงสาวผมทองที่รวบเป็นมวยตึงดูแปลกตาไปจากทุกที่ แต่ใบหูเรียวยาวกว่ามนุษย์ทั่วไปอันเป็นเอกลักษณ์ว่าเธอคือ ‘เอลฟ์’ นั่นทำให้เร็นจำเธอได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งดวงตาสีอำพันสวยกับรอยยิ้มอ่อนโยนที่ไม่ว่ากี่ครั้งก็ทำให้เขารู้สึกใจเย็นได้เสมอ

“รุ่นพี่เอลเวอลีน”

“ไงจ๊ะ จำฉันได้แล้วเหรอ”

หญิงสาวผู้เป็นพี่รหัสของเขาส่งยิ้มหวานมาให้ ก่อนจะเอื้อมมือขึ้นมาลูบศีรษะของเขาเบาๆ อย่างอ่อนโยน ส่งให้เร็นที่ยังมึนๆ อยู่ต้องหรีดตาลง

“ผมมาอยู่ที่นี่ได้ยังไงกันครับ แล้วมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

เร็นพูดแล้วค่อยๆ ยกมือขึ้นกุมขมับ ความทรงจำยังสับสนอยู่

ไม่น้อยจนเขาต้องค่อยๆ ระวังขาตื้อขึ้นมาทีละนิด จึงจำได้ว่าก่อนหน้านี้ เพิ่งจะรับงานจากสถานักเรียนเพื่อทำอาหารไปเลี้ยงแขกคนสำคัญของ ทางสถาบัน หลังจากนั้นเธอก็เข้ามาแล้วส่งสัญญาณบางอย่าง

จากนั้นรุ่นพี่ผู้หญิงที่ชื่ออ๊อฟก็...

“จำได้แล้ว!” เร็นร้องเสียงดัง “ผมโดนยายรุ่นพี่ใส่แวนนั้นใช้ เวทพิลึกๆ เล่นงานเข้านี่นา”

“มิสตีชีล เป็นเวทมนตร์ถนัดของอ๊อฟเลยละจ๊ะ”

เอเวอลีนให้คำตอบด้วยใบหน้ายิ้มแย้มอันเป็นเอกลักษณ์จนเร็น หันไปสบตาด้วย

“มิสตีชีล?”

“ใช่จ๊ะ เป็นเวทมนตร์ปิดผนึกประสาทสัมผัสนะ โดยมากจะใช้ ในการจับกุมนักโทษ อ๊อฟทำงานอยู่ในหน่วยควบคุมความประพฤติของ สถานักเรียน เธอก็เลยต้องมีเวทมนตร์ที่ใช้การាប់คนอื่นนะจ๊ะ”

“การាប់?” เร็นย้อนเสียงสูง “ผมไปทำอะไรผิดหรือไงครับ ถึงมา ใช้เวทมนตร์อะไรพิสดารแบบนี้กับผมนะ”

“ไม่ใช่แบบนี้หรอก คุณอเลนเขาทำก็เพราะกลัวว่าเธอจะไววาย นะจ๊ะ”

“ไววาย?” เร็นเลิกคิ้วสูง “แหงละ ถ้าเกิดจู่ๆ มาทำแบบนี้กับผม ละก็ ต้องไววายแหงอยู่แล้ว จู่ๆ โจมตีกันไม่ให้ตั้งตัวแบบนี้ ให้ตายสิ เพิ่งจะเคยสลบล้มตึงเอาดื้อๆ ก็ครั้งนี้แหละ!”

แล้วก็ไววายออกมาจริงๆ เสียด้วย เห็นดังนั้นแล้วเอเวอลีนก็ หัวเราะเสียงใสออกมาทันที ก่อนจะค่อยๆ ดันตัวลุกขึ้นยืน

“อันที่จริงเป็นเรื่องอื่นมากกว่าที่คุณอเลนเขากังวลว่าเธอจะไววาย ออกมา”

“เรื่องอื่น?” เร็นย้อนเสียงสูง “ว่าแต่รุ่นพี่ครับ วันนี้แต่งตัว...สวย

เอาเรื่องเลยนะครับเนี่ย”

เร็นเพิ่งจะสังเกตเห็นว่าวันนี้พี่รหัสของเขาแต่งตัวสวยสุดๆ ไปเลย เธออยู่ในชุดราตรีสีขาวยาวบริสุทธิ์ยาวลงไปถึงหัวเข่า ตรงเอวมีริบบิ้นสีดำ ผูกเอาไว้ ดูน่ารักไม่ใช่เล่น

“ตายจริง ปากหวานจังเลยนะคะคุณออร์แกน” เอเวอลีนยิ้มหวานให้ “ไม่ใช่แค่ฉันหรอกนะที่แต่งตัวสวยวันนี้ คุณเองก็หล่อไม่เบาเหมือนกัน”

“ครับ?”

เร็นเลิกคิ้วสงสัยกับคำชมของรุ่นพี่สาว กระทั่งก้มลงมองตัวเอง จึงได้รู้ว่าตอนนี้เขาอยู่ในเสื้อสูทสีดำ สวมทับเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อน และกางเกงยีนตัวเนี้ยบสีดำ...ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ต่างจากชุดโทรมๆ ที่ใส่ก่อนหน้านี้หลายขุมนัก

“หา! ทำไมจู่ๆ ผมถึงแต่งตัวแบบนี้ล่ะ หรือว่ารุ่นพี่เปลี่ยนชุดของผม”

“จะบ้าเหรอ!” เอเวอลีนค้านเสียงสูง “อ...ฉันจะไปทำแบบนั้นได้ยังไงล่ะ พวกผู้ชายเขาเป็นคนเปลี่ยนให้ต่างหาก”

“จ้ะเหรอครับ”

เร็นเป่าปากโล่งอก เพราะการที่โดนอาคมเล่นงานจนสลบก็นับว่าแย่เกินพอแล้ว ถ้าต้องมาโดนรุ่นพี่คนสวยคนนี้เปลี่ยนเสื้อผ้าให้อีก เขาคงไม่มีหน้าจะทำอะไรได้อีกแล้ว!

“เอาละ ไหนๆ ก็ได้สติแล้ว ถ้าอย่างนั้นเราไปกันเถอะจ๊ะ”

เอเวอลีนยิ้มหวานให้จนเร็นต้องหรีดตาลงอีกครั้ง

“ไปไหนครับ”

“ก็ไปทานมื้อเย็นไงจ๊ะ ตอนนี้แขกของท่าน ผอ. คงจะมาแล้ว กระมัง”

ได้ยืนเท่านั้นเอง เ็นก็ผะ ึ่งไปในทันที สมองเริ่มประมวผล
ทุกอย่างโดยเร็ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่มีแขกคนสำคัญของ ผอ. มาเยี่ยม
ในวันนี้ เรื่องที่เป็นวันแรงงานจึงไม่มีเจ้าหน้าที่หรืออาจารย์หลายท่านอยู่
ในสถาบันเลย รวมถึงเรื่องที้อเลนต้องทำให้เขาสลบและจับเปลี่ยน
เสื้อผ้าเป็นชุดออกงานสุดหรูนี้

กับสถานการณ์ที่ทำให้มือทั้งสองข้างบีบแน่น

ที่แท้เรื่องก็เป็นแบบนี้เอง

มีน่านถึงต้องทำให้เขาสลบ

“ไอ้อเลน!”

2

Dinner War!

“จำวันนะจ๊ะว่า ถ้าไม่มีใครถามก็ไม่จำเป็นต้องพูดอะไร ออกมาก่อนหรอกนะ”

“อเลนอยู่ไหน!”

“แล้วก็พยายามอย่าไปสบตาแขกของเรามากนัก ไม่อย่างนั้น ท่านจะรู้สึกว่โดนจับตามองอยู่ และรู้สึกไม่สบายใจ”

“เฮ้ย! นายนะ คนของสถานักเรียนใช้มัย อเลนอยู่ไหน”

“ที่สำคัญถ้าท่าน ผอ. พูดอะไรก็ทำเป็นเอออตามน้ำไปก็แล้วกัน นะจ๊ะ อย่าไปแข็งขึ้นให้แขกของเราเห็นล่ะ อย่างน้อยๆ เธอก็อยู่ใน สถานะบุตรบุญธรรมของท่าน ผอ. จำให้ขึ้นใจล่ะ”

“อเลน โผล่หัวออกมาเดี๋ยวนี้นะ!”

“นี่! เร็น ออร์แกน ฟังที่ฉันพูดอยู่รีเปล่าเนี่ย”

สุดท้ายแล้วความเหลืออกก็ทำให้เจ้าหญิงเอลฟ์อย่าง เอเวอลีน สการ์เล็ต ต้องแหวกใส่ ยามนี้พี่น้องรหัสที่เดินกันอยู่ตรงทางเดินแคบๆ ในตึกเรียนของสถาบันลิตเติลการ์เดนนั้นอยู่ในอารมณ์ต่างกันสุดขีด

แม้ทั้งคู่จะอยู่ในชุดราตรีที่ทำให้ดูดีจนจำแทบไม่ได้ แต่นิสัยเดิมของนายออร์แกนก็ทำให้เขามองข้ามมองขวาด้วยสายตาแข็งกร้าว เพื่อหาไอคนที่ทำให้เขามาอยู่ในสภาวะแบบนี้ อย่าง อเลน โคลวิธ ด้วยความรู้สึกที่อยากจะเอาคืนให้เจ็บแสบที่สุด!

“เลิกทำท่าหงุดหงิดมองหาเรื่องคนอื่นเขาเป็นก๊วยแบบนั้นได้มัยเร็น อุตส่าห์ได้สวมชุดแบบนี้ทั้งที ทำตัวให้มันเข้าท่าหน่อยสิจ๊ะ”

เอเวอลีนถอนใจด้วยท่าทางเป็นกังวล เธอเองก็รู้ว่าผู้ชายคนนี้ไม่ชอบเรื่องเอาหน้าเอาตาในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การต้องมาทำตัวเป็นผู้ดีสวมหน้ากากเข้าใส่กันนั้น เป็นเรื่องที่น้องรหัสของเธอเกลียดเข้าไส้

“ผมเองก็ไม่อยากจะอยู่ในสภาพนี้นักหรอกครับ” เร็นแค้นเสียง “เพราะฉะนั้นก่อนอื่นผมต้องหาตัวไอ้เวรอลเลนให้เจอซะก่อน จากนั้นก็ต้องคุยกัณยาวหน่อยละ เกี่ยวกับเรื่องที่ว่าหมัดซ้ายกับเท้าขวาของผม อันไหนมันหนักกว่ากัน!”

“เร็น...”

เจ้าหญิงเอลฟ์ได้แต่ถอนใจออกมายาวเหยียด

“นี่ไม่ใช่ความคิดของคุณอเลนหรอกนะ แต่เป็นคำสั่งของท่าน ผอ. ต่างหากละ คุณอเลนก็แค่เลือกวิธีพาตัวเธอมางานเลี้ยงนี้ให้ประสบผลที่สุดเท่านั้นละจ๊ะ”

“แต่ไม่เห็นต้องใช้วิธีนี้เลยนี่ครับ ถ้าอยากให้มีงานกับออกันตรงๆ สิ!”

ฟังแล้วเธอก็หัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนจะเอื้อมมือไปตบไหล่เร็น

“พูดอย่างกับบอกตรงๆ แล้วเธอจะยอมมาร่วมโต๊ะอาหารนั้นแหละ”

“ແຂງລະ ເຣື່ອງອະໄວຈະມາໃຫ້ໂງ”

คำตอบนั้นยิ่งทำให้เจ้าหญิงเอลฟ์หัวเราะใหญ่ แต่กระนั้นสีหน้าของเร็นก็ไม่ได้คลายความหงุดหงิดลงเลย ทั้งที่ปกติเสียงหัวเราะนี้มักจะทำให้เขาผ่อนคลายอยู่เสมอ

“เชื้อเถอะ ผอ. เขาก็คงคิดอะไรบางอย่างอยู่จึงให้เธอมาร่วมโต๊ะในวันนี้ด้วย ฉันไม่คิดว่าเขาแค่อยากอวดลูกชายให้เขารู้จักหรอกนะ เพราะว่าเขาท่านนี้มีความสำคัญต่อทางสถาบันมาก เขาคงไม่กล้าเสี่ยงให้คนอย่างเธอมาทำให้เกิดรอยร้าวระหว่างสถาบันกับท่านหรอกมัง”

“ถ้าไม่อย่างนี้มีปัญหาแล้วจะเอาผมมานั่งร่วมโต๊ะด้วยทำไม”

เอเวอลีนยิ้มนิดๆ ก่อนจะหยุดเดินจนเร็นชะงักตาม หญิงสาวจับร่างของเขาส่งให้หันไปทางเธอ มือเรียวยาวเอื้อมขึ้นจับตะขกเหล็กของเขาให้เข้าที่

“จะยังงี้ก็แล้วแต่ แยกที่มาเยือนครั้งนี้มีความสำคัญมาก อย่าไปทำอะไรให้เขาไม่พอใจละ คิดซะว่ามาดินเนอร์กับฉันสองต่อสองก็แล้วกัน”

“...จะพยายามก็แล้วกันครับ” เร็นถอนใจออกมายาวเหยียด “ถ้าอย่างนั้น คนใหญ่คนโตที่ผมจะต้องไปร่วมโต๊ะอาหารด้วยเนี่ยเป็นใครกันครับ”

เอเวอลีนยิ้มรับคำถามเนื่องด้วยพ่อคนอารมณ์ร้อนตรงหน้าดูจะเริ่มฟังคำแนะนำของเธอบ้างแล้ว

“ท่านเป็นหนึ่งในผู้คุมกฎของสภาสูงจากรัฐบาลโลกนะจ๊ะ”

“สภาสูง?”

เร็นย้อนคำพูดนั้นด้วยสีหน้าสงสัย เอเวอลีนพยักหน้าให้

“คงจะเคยเรียนมาบ้างแล้วจากวิชาผู้พิทักษ์สินะ”

“ก็...คงจำแหละครับ”

ตอบได้ไม่เต็มปากเต็มคำนัก เท่าที่เขาจำได้ ‘สภาสูงจากรัฐบาลโลก’ นั้นเป็นองค์กรขนาดใหญ่ที่รวมตัวขึ้นมาโดยแกนนำหลักของโลก เปรียบเสมือนเป็นผู้ควบคุมโลก คอยร่างกฎหมายต่างๆ วาง่ายๆ ก็คือ เป็นกลุ่มคนที่รวมตัวขึ้นมาจากประเทศสำคัญ เพื่อเป็นแกนนำของโลกนี้

โดยที่ในรัฐบาลโลกจะมีกลุ่มคนที่เรียกว่า ‘13 ผู้คุมกฎ’ ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญที่คัดมาจากทั่วโลกเพื่อทำงานในสภาสูง เป็นผู้ตัดสินใจแนวทางการเคลื่อนไหวของโลก ว่ากันว่าผู้คุมกฎนั้นสามารถสั่งให้กองทัพจากทั่วโลกเคลื่อนไหวได้ด้วยนิ้วเพียงนิ้วเดียวด้วยซ้ำ

อะไรทำนองนั้นแหละ...

เร็นพยายามเค้นความจำอันแสนน้อยนิดกับเรื่องราวสุดน่าเบื่อในห้องเรียนออกมาได้ประมาณนี้ ซึ่งเขาก็ก้มไหล่ให้พริ้วส

“ถ้าอย่างนั้นก็เป็นแขกที่อยู่ในระดับเดียวกับพวกที่ผมเคยเจอเมื่อวันงานเลี้ยงนั้นสินะครับ”

“เหนือกว่านั้นเยอะจ๊ะ” เอเวอลีนถอนใจยาวเหยียด “ท่าทางฉันคงจะต้องตีความรู้เบื้องต้นให้เธอใหม่เลยกระมัง เร็น ออร์แกน”

คำกล่าวนั้นส่งผลให้ชายหนุ่มหัวเราะหัวนุก

“คนที่เธอเจอบนโต๊ะอาหารเมื่อวันงานเลี้ยงรับน้องนะเป็นระดับผู้นำของประเทศจริง แต่คนที่เธอกำลังจะเจอต่อจากนี้ไปเป็นถึงหนึ่งใน 13 ผู้คุมกฎที่เป็นคนสำคัญของรัฐบาลโลก พูดยังไงก็ง่าย ๆ ก็คือ เป็นคนที่สามารถออกคำสั่งกับผู้นำแต่ละประเทศได้อีกต่อหนึ่งยังงั้นละ”

“ระบบขั้นตอนยุ่งยากจริงวู๊ย แบบนี้ผมถึงไม่ชอบทหาร...”

เร็นถอนใจออกมาเบาๆ จนเจ้าหญิงเอลฟ์นั้นพลอยอ่อนใจปนซ้ำ

ไปด้วย

“เอาเป็นว่าเขาเป็นคนที่สามารถสั่งให้สถาบันของเราปิดตัวได้เลยละ”

ฟังแล้วเร็นก็หรีตาลง

“อะไร ทางเราเป็นองค์กรเอกชนนะครับ เรื่องอะไรไปยอมให้คนของรัฐบาลสั่งปิดได้ละ”

“กินะ...มันเป็นเรื่องยุ่งยากที่ท่าน ผอ. เขาอยากจะเลี้ยงๆ ไว้นะจ๊ะ จริงอยู่ว่าพวกเราไม่จำเป็นต้องเกรงกลัวอำนาจของรัฐบาลโลกมากนัก แต่ถ้ามีปัญหาขึ้นมา ก็คงเกิดเรื่องวุ่นวายเกินกว่าจะจินตนาการได้ละนะ”

ว่าแล้วเธอก็ยกไหล่ ไม่นานนักเอเวอลีนก็จัดการกับเนกไทของเร็นจนเข้าที่ได้ ก่อนจะเอื้อมมือไปตีหลังเขาเบาๆ เป็นสัญญาณให้เดินต่อ

“เอาเป็นว่า ต่อจากนี้ทำตัวเป็นเด็กดีแล้วก็ทานอาหารมื้อนี้ให้จบบๆ ไปนะจ๊ะ ไม่ต้องเป็นห่วงนะ นอกจากท่าน ผอ. แล้วยังมีฉันกับประธานนักเรียนอย่างคุณเซียร์ร่วมโต๊ะด้วย เพราะฉะนั้นพวกฉันสองคนจะคอยช่วยเหลือเธออีกแรงจ้ะ”

เร็นถอนใจออกมาอีกคำรบจริงๆ แล้วเขาอยากกลับบ้านไปนอนตีฟงอฝันคนเดียวจริงๆ

“ผมจะพยายามก็แล้วกันครับ”

ได้ยินดังนั้นแล้วเจ้าหญิงเอลฟ์จึงยิ้มรับทันที ก่อนจะผายมือไปอีกด้านให้เร็นเห็นว่าบัดนี้ทั้งสองได้มาหยุดยืนอยู่หน้าประตูห้องอาหารรับรองแขกเรียบร้อยแล้ว

“เอาละ ถ้าจันทน์ก็สวมหน้ากากได้เลยนะคะ เร็น ออร์แกน”

ฟังแล้วเร็นก็ได้แต่ถอนใจออกมาเบาๆ ก่อนพยักหน้ารับ ส่งให้เอเวอลีนผลักบานประตูลิ้นพรั้มกับเอื้อมมือไปคล้องแขนของเร็นเอาไว้

จนเขาสะดุ้งนิดๆ แต่ไม่มีเวลาจะมาคิดเล็กคติน้อยอะไรแล้ว ทั้งสองเดินผ่านประตูบานนั้นเข้าไปทันที

ภายในห้องอาหารที่ใช้รับรองแขกระดับ VIP มีโต๊ะอาหารยาวที่ตกแต่งด้วยเชิงเทียนดูหรูหราไม่ใช่เล่น เสียงเพลงคลาสสิกแว่วมาจากเครื่องเสียงที่วางไว้ตรงมุม ร่างของคนทั้งสามนั่งเด่นอยู่ที่โต๊ะอาหารกลางห้อง ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือ เซียร์ เกสทริกซ์ นั่งอยู่ตรงกลางโต๊ะ ทันทีที่หันมาเห็นเอเวอลีนกับเร็น ท่านประธานนักเรียนก็ฉีกยิ้มกว้างออกมา

“ในที่สุดตัวละครสำคัญสองคนสุดท้ายก็มาเสียที”

เขาส่งเสียงดีใจก่อนจะลุกขึ้นยืนและผายมือออก

“ขอโทษที่มาช้าไปหน่อยนะคะประธาน พอดีว่ามีปัญหาต้องแก้ไขอยู่...พอสมควรละค่ะ”

คำกล่าวของเอเวอลีนส่งผลให้เซียร์พยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม ซึ่ง ‘ปัญหา’ ที่ว่านั้นเขาเองก็รู้ดีว่ามันคืออะไร

“โอ้! ไม่ได้พบกันเสียนานเลยนะครับเจ้าหญิงเอเวอลีน หลายปีมานี้คุณดูเปลี่ยนไปเยอะมากเลย รวมถึงความงามที่มีมากขึ้นไปตามกาลเวลา รวากับดอกไม้ที่เบ่งบานเต็มที่มีมิผิด”

ไม่ทันขาดคำก็มีเสียงแหบๆ ดังขึ้นมาจากอีกทาง ทำให้เร็นกับเอเวอลีนต้องหันไปมอง ในตอนนี้เองที่เร็นได้เห็น ‘แขกคนสำคัญ’ นั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะด้านซ้าย

เขาเป็นชายวัยกลางคนอายุน่าจะอยู่ประมาณห้าสิบต้นๆ ผมสีดำเสียขึ้นเปิดหน้าผากกว้าง มีเส้นผมขาวอันเป็นสัญลักษณ์ของความชราแซมอยู่บางส่วน ใบหน้ากร้านโลกนั้นฉีกยิ้มกว้างดูใจดี ชายผู้นี้ไว้หนวดรอบริมฝีปาก และมีดวงตาสีอำพันที่เฉียวคมราวกับนกอินทรีไม่มีผิด

“ชมกันไปแล้วค่ะ” เอเวอลีนยิ้มรับทันที “คุณเองก็ดูสบายดีนะคะ ได้เห็นคุณยังสุขภาพดีแข็งแรงแบบนี้แล้วฉันก็โล่งใจ อนาคตของโลกเรา

คงจะปลอดภัยไปอีกนานเลยนะคะเนี่ย”

“แหม ผมก็ไม่ได้แกละไรขนาดนั้นหรอกครับ”

ชายคนนั้นยิ้มรับคำกล่าวของเจ้าหญิงเอลฟ์อย่างสุภาพ ก่อนที่เธอจะดูหลังเร็นให้เดินตรงไปหาแขกเพื่อแนะนำให้ทั้งสองได้รู้จักกันแน่นอนว่านายออร์แกนเดินไปแบบไม่ค่อยเต็มใจนัก เขาไม่ค่อยคุ้นชินกับกระบวนการแนะนำตัวในสังคมไฮโซเท่าไร เพราะปกติแค่บหัวทักกันก็จบเรื่องแล้ว

“ถ้าอย่างนั้นพ่อหนุ่มคนนี้ก็คือ?”

ชายกลางคนเอ่ยทักเมื่อเห็นเร็นมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า ก่อนจะเผยรอยยิ้มใจดีออกมา

“เร็น ท่านผู้นี้ก็คือ หนึ่งใน 13 ผู้คุมกฎ ท่านชื่อว่า วิกเตอร์ ฟาเรนโซ๊ะ จ๊ะ”

“สวัสดีครับ ถือเป็นเกียรติมากที่ได้พบท่านครับ”

เร็นยิ้มกว้างพร้อมกับโคลงศีรษะให้นิดๆ เป็นภาพที่เห็นแล้วทั้งเอเวอลีนและเซียร์ก็อดเป่าปากโล่งอกออกมาไม่ได้...ดูเหมือนว่าการแนะนำตัวจะสำเร็จไปด้วยดี

“โอ้! ทำทางเป็นคนอ่อนน้อมดีนี่ แถมยังรูปหล่อชะด้วย”

ว่าแล้วชายวัยกลางคนคนนั้นก็เอื้อมมือไปตบไหล่ของเร็นเบาๆ สองสามทีเป็นการทักทาย จนเขาได้แต่เผยรอยยิ้มรับ

“เขาชื่อ เร็น ออร์แกน เป็นลูกกึ่งคนสำคัญของเราเลยละคะท่าน วิกเตอร์ ตอนนี้อยู่จะยังไม่มีความอะไรเตะตามากนัก แต่ในสถาบันนะเขาดังเอาเรื่องเลยนะคะ”

เอเวอลีนแนะนำตัวให้รุ่นน้องเสร็จสิ้น ได้ยินดังนั้นแล้ววิกเตอร์ก็ก้มลงมองเร็นที่ตัวเล็กกว่านิดหน่อยตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยสีหน้าสนใจ ก่อนจะเผยรอยยิ้มพอใจออกมา

“อืม มีน่าละ...หน่วยก้านไม่เลวทีเดียว ขนาดที่น่าจะขึ้นมาอยู่ในระดับเดียวกับเชียร์และท่านหญิงได้ง่ายๆ เลยละ ผมจะคอยจับตาดูอนาคตของเขาก็แล้วกัน”

ว่าแล้วคนอายุมากกว่าก็ยื่นมือออกมาหมายจะทักทายกันตามมารยาท เร็นชะงักไปน้อยๆ แยกหน้าขึ้นสบตากับวิกเตอร์

“จากนี้ไปก็ฝากตัวด้วยนะพ่อหนุ่ม ในอนาคตเราสองคนอาจจะได้ทำงานร่วมกันก็เป็นได้”

“...ครับ”

สุดท้ายเขาก็เอื้อมมือไปจับด้วยแต่โดยดี

ทว่าในวินาทีที่มือของทั้งสองสัมผัสกัน เร็นก็รู้สึกเสียวสันหลังวาบ ความรู้สึกกระอักกระอ่วนแปลกๆ พุ่งเข้าที่มแทงท้องใต้ของเขาอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แต่เขาก็ยังเก็บอาการไว้ได้แม้จะมีจังหวะที่ตัวกระตุกอยู่เหมือนกัน

“เร็น เป็นอะไรไปหรือ”

เอเวอลีนสังเกตได้ว่าสีหน้าของน้องรหัสเธอแปลกไปนิดๆ จึงเอ่ยถาม ซึ่งแน่นอนว่าเร็นยังคงยิ้มออกมาตามธรรมชาติ ขณะที่เหลือบขึ้นไปสบตาคนตรงหน้าที่ยิ้มหวานให้

“...ไม่มีอะไรหรอกครับ ก็แค่รู้สึกตื้นตันนิดหน่อยที่ได้เจอกับ 13 ผู้คุมกฎตัวจริงแบบนี้”

คำกล่าวนั้นส่งผลให้วิกเตอร์หัวเราะร่วน

“ช่างพูดจริงนะพ่อหนุ่ม ไปๆ ทานอาหารกันเถอะ ผมหิวจะแย่อยู่แล้ว”

ว่าแล้วเขาก็เอื้อมมืออีกข้างไปตบไหล่ของเร็นเบาๆ และผ่อนมือข้างที่จับกันอยู่ออก ส่งให้เร็นเหลือบมองแผ่นหลังของวิกเตอร์รูปหนึ่ง ก่อนจะเป่าปากออกมาเบาๆ

พลังเวทที่อยู่ในตัวของชายคนนี้ไม่ธรรมดาเลย แค่สัมผัสมือด้วย
ยังรู้สึกว่าคุณกดดันจนแทบกระดูกตัวไม่ได้

...หมอนี่ร้าย

“เร็นเป็นอะไรไปเธอ สีน้าดูไม่ดีเลยนะ”

เอเวอลีนขยับเข้ามาระชิบด้วย ซึ่งเร็นที่ยังคงผินยืมอยู่ก็หันมา
บอกว่า “ไม่เป็นไร” แม้ว่ายามนี้จะมีเหงื่อเม็ดโตประดับอยู่บนใบหน้า
ก็ตาม

ไม่ช้าทั้งเขาและเอเวอลีนก็ไปนั่งร่วมอยู่ที่โต๊ะอาหารโดยทั้งสอง
คนเลือกนั่งฝั่งตรงข้ามกับเซียร์ เนื่องจากโต๊ะอาหารเป็นทรงยาวจึงทำให้
วิกเตอร์ที่นั่งหัวโต๊ะอยู่ห่างไกลจากนายออร์แกนเสียหน่อย ซึ่งทุกคนลง
ความเห็นว่ามันน่าจะปลอดภัยมากกว่า

“ขอบคุณค่ะ”

เจ้าหญิงเอลฟ์เอ่ยขึ้นเมื่อมีคนมาเลื่อนเก้าอี้ให้เธอนั่ง ขณะ
เดียวกันก็มีใครบางคนมาเลื่อนเก้าอี้ให้เร็นบ้าง

“ขอบคุณ...นาย!”

จู่ๆ ก็มีเสียงตะโกนออกมาดังลั่นจากปากของเร็นจนทุกคนบน
โต๊ะอาหารเหลือบมามองที่เขาเป็นทางเดียว ทว่าชายหนุ่มก็หาได้สนใจ
ไม่ เพราะเจ้าเด็กเลื่อนเก้าอี้ที่กำลังอยู่ข้างๆ เขานั้นน่าจะสนุกกว่าเยอะเลย

“ฉันหาตัวแกแทบตาย อเลน ที่แท้ก็มาอยู่นี่เอง...”

เร็นแค้นเสียงใส่ในระดับที่ได้ยินกันสองคน ซึ่งอเลนที่ตอนนี้อยู่ใน
ชุดสูทสีดำเพียงแค่ออยหน้าลอยตาทำหน้าที่ของตนเองต่อไปจนเร็นได้
แต่กัดฟันกรอด

“ใช้ทีหลังนะออร์แกน หัดทำตัวให้เป็นมืออาชีพหน่อย รีบย้ายกัน
ลงนั่งซะ ฉันจะได้เอาอาหารมาเสิร์ฟซักที”

อเลนกระชิบตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย ปากของเขาแทบไม่ขยับ

ด้วยซ้ำ เห็นแล้วชวนให้นึกถึงพวกนักเชิดหุ่นกระบอก สุดท้ายเร็นก็
เดาะลั่นชัดใจก่อนทิ้งตัวลงนั่งโครมใหญ่ ส่งให้เอเวอลีนได้แต่หัวเราะ
แหะๆ ออกมา

“ใจเย็นๆ เธอทำได้ดีมากแล้ว อย่าเพิ่งตะแบกนะจ๊ะ”

แล้วก็ยกมือลูบแขนของเจ้าหนุ่มอารมณ์ร้อนให้ใจเย็นลง แม้ว่า
ตอนนี้ดวงตาสีเขียวเพรียวตานั้นจะจ้องอเลนแบบไม่วางตาเลยก็ตาม

“คอยดูนะ จบเรื่องนี้เมื่อไรเคลียร์แน่...”

เร็นรำพึงขึ้นมาเบาๆ เอเวอลีนก็ได้แต่หัวเราะแหะๆ แล้วพ่อนุ่ม
ที่มีคดีค้างอยู่เยอะก็นึกขึ้นมาได้ว่ายังมีมนุษย์อีกนางหนึ่งที่มีคดีความ
ต้องเคลียร์กับเขาอยู่ เท่านั้นเองนายออร์แกนก็หันไปมองหัวโต๊ะอีกด้าน
หนึ่ง ซึ่งคาดว่าคุณท่าน ผอ. ตัวแสบจะต้องนั่งอยู่แน่ๆ

“หา...?”

ทว่าทันทีที่เหลือบไป เขาก็เผลอร้องออกมาด้วยสีหน้าประหลาด
ใจ เพราะว่าคนที่นั่งเงียบอยู่ตรงหัวโต๊ะมาโดยตลอดนั้นหาใช่ท่าน ผอ.
ตัวกระเป๋ายี่สิบในความจำของเขาไม่

แต่กลับเป็นสุภาพสตรีสาวสวยที่ดูแล้วน่าจะมีอายุประมาณ 25 ปี
เรียกได้ว่ากำลังอยู่ในวัยสาวสะพรั่ง เส้นผมสีน้ำตาลยาวสลวยนั้นตัด
ตรงปลายเป็นลอนและรวบไว้ที่ไหล่ข้างขวา ดวงตาสีอำพันคู่สวยสบตา
กับเร็นอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่ริมฝีปากอวบอิมสีแดงระเรื่อจะเหยียดเป็น
รอยยิ้มหวาน เผยให้เห็นลักยิ้มน่ารักบนพวงแก้มทั้งสองข้าง

สวย...

นั่นเป็นความคิดเพียงหนึ่งเดียวจริงๆ ที่นายออร์แกนคนนี้พอจะ
กลั่นออกมาจากสมองได้

“รุ่นพี่ครับ ผู้หญิงคนนั้นใครเธอครับ สวยมากเลย”

เร็นหันไปกระซิบด้วยเบาๆ ในจังหวะที่วิกเตอร์กับเชียร์กำลังคุย

กันอยู่ เอเวอลีนจึงเหลือบไปมอง เท้านั้นเองเธอก็หัวเราะพริตออกมาเบาๆ

“นี่เธอจำไม่ได้จริงๆ เหรอจ๊ะ”

“จำ? ไม่ใช่จำไม่ได้นะครับ ผมไม่เคยเจอผู้หญิงคนนี้นี่มาก่อนเลย แล้วทำไมเธอถึงมานั่งร่วมโต๊ะกับเราล่ะครับ”

ยังได้ยินเร็นตอบกลับมาแบบนั้น เอเวอลีนก็ยังหัวเราะเสียงใส

“เชื่อเถอะว่าเธอเคยเจอหน้าเขาแล้วจริงๆ นั่นนะท่าน ผอ. ยังไงล่ะจ๊ะ”

เร็นนั่งค้างไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเหลือบไปสบตากับสาวสวยคนที่ว่าอีกครั้ง ในความทรงจำของเขา ผอ. ของลิตเติลการ์เดนคือเด็กกะโปโลที่มีอายุราวๆ สิบสี่ปี แต่ผู้หญิงที่นั่งอยู่หัวโต๊ะนี้คือสาวงามสมบูรณ์แบบด้วยประการทั้งปวง

“พูดจริงหรอครับ” เร็นหันมาถามเพื่อความแน่ใจ

“ไม่มีประโยชน์อะไรที่ฉันจะโกหกเธอนะจ๊ะ” เอเวอลีนขยิบตาให้

“นั่นแหละนะ ผอ. คนนั้น!”

กว่าจะรู้ตัว ด้วยความตกใจประกอบกับการเป็นคนที่ไม่คิดอะไรก็พูดออกไปทันที นายออร์แกนก็เผลอแหกปากออกมาดังลั่นกลางโต๊ะอาหารอีกครั้ง ทำเอาเอเวอลีนสะดุ้งโหยง ขณะที่เธอลงซึ่งยืนอยู่ไกลๆ ยกมือขึ้นกุมขมับทันที

แล้วก็เดินไปตามคาด เพราะเสียงโวยวายของเร็นส่งให้ วิกเตอร์ ฟาเรนซ์ กับเซียร์ซ่าเลื่องกลับมามองเป็นทางเดียว

“ฮะๆๆ ท่าทางแบบนี้แสดงว่าพ่อหนุ่มนี้ยังไม่เคยเห็นคุณแม่บุญธรรมของตัวเองในร่างสาวสวยงามสะพรั่งเลยละสิท่า”

วิกเตอร์เอ่ยออกมาด้วยท่าทางขบขัน ขณะที่ท่าน ผอ. ในร่าง ‘สาวสวยงามสะพรั่ง’ นั้นก็ส่งเสียงหัวเราะคิกคักในลำคอ แตกต่างจาก

ยายเด็กแก่แดดที่เฝ้าเฝ้าในงานเลี้ยงก่อนหน้าลิบลับ

“เราสองคนยังไม่ค่อยมีเวลาคุยกันมากเท่าไรนักหรอกค่ะ” ท่าน ผอ. คนสวยพูดยิ้มๆ “เรีนเพิ่งจะเข้าเรียนปีแรกจึงต้องเข้าอบรมหนักหน่อย ส่วนฉันเองก็มีงานต้องสะสางมากมาย นี่ก็เพิ่งเจอกันเป็นครั้งที่สองเอง...เนอะ”

ว่าแล้วก็ตั้งใจหันมาขยิบตาให้นายออร์แกนที่ตอนนี้จะมีการหน้าขึ้นส์เล็กๆ กับท่าน ผอ. ที่ดูจะงดงามยิ่งกว่าใครที่เคยเห็นมา

สุดท้ายก็เลยผลอทำหน้าตาจะงะออกไปจนวิกเตอร์หัวเราะก๊าก

“ดูจากสีหน้าแล้ว ท่าทางเขาจะรับมือกับคุณแม่ตอนกลายเป็นสาวสวยไม่ค่อยได้นะ อย่างน้อยๆ ก็รีบปรับตัวให้ชินเข้าล่ะพ่อหนุ่ม เพราะว่าผู้หญิงคนนี้มีอะไรให้ค้นหาเยอะเลย”

พูดแล้วก็หัวเราะเสียงใสจนเร็นได้แต่เบ้าปากนิดๆ ขณะที่ท่าน ผอ. ก็หัวเราะคิกคักออกมาราวกับเป็นกุลสตรีที่เพียบพร้อม

“ปากยังหวานเหมือนเคยเลยนะคะวิกเตอร์ ถ้ายังติดนิสัยเจ้าชู้ไม่เลิกแบบนี้ ฉันจะเป็นห่วงสาวๆ ที่หลงคารมของคุณจริงๆ เชียว”

“ก็แหม ผมเป็นคนที่ชื่นชอบในความงามนี่” ว่าพลางยิ้มมุมปาก “ผมเห็นว่าสิ่งไหนมีคุณค่าเพียงพอที่จะเอื้อนเอ่ยคำชม ก็แค่พูดออกมาเท่านั้นเอง แต่ถึงกระนั้นก็มีดอกไม้งามอยู่ดอกหนึ่งที่ไม่ว่าจะเอ่ยชมเชยเพียงใดก็ไม่ยอมตกมาเป็นของผมเสียทีนี้สิ”

“ตายจริง!” ท่าน ผอ. ยิ้มหวานกลับไป “ระวังหน่อยนะวิกเตอร์ มีคนกล่าวกันว่าดอกไม้ยังงดงามเท่าไร ก็ยังมีหนามแหลมนะคะ”

“แต่ถึงจะมีหนามแหลม ก็ปฏิเสธไม่ได้หรอกนะว่าดอกไม้ที่งดงามน่าถนอมมากแค่ไหน”

เป็นการเอ่ยคำเกี่ยวกันแบบไม่เกรงใจคนเด็กกว่าที่นั่งคั่นกันอยู่ตรงกลางเลยแม้แต่น้อย

เร็นเองก็มองสลับไปมาระหว่างท่าน ผอ. (ที่ไม่คุ้นหน้า) กับผู้ชายที่ชื่อวิกเตอร์คนนั้น อะไรหลายๆ อย่างทำให้ตอนนี้เขาสะกดคำว่า ‘งง’ ออกมาได้เป็นร้อยคำแล้วด้วยซ้ำ ซึ่งเอเวอลินที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็พอจะรู้ว่าคนที่ไม่คุ้นชินกับสังคมแบบนี้ย่อมไม่มีทางตามเรื่องราวทั้งหมดได้ทัน

“ฉันรู้ว่าเธอสงสัยอยู่หลายเรื่องนะเร็น แต่ว่าไว้จบงานเลี้ยงนี้ฉันจะอธิบายเรื่องทั้งหมดให้ฟัง อย่างที่บอกไว้ตั้งแต่แรก ตอนนี้ทำเป็นเออออกไปก่อน เข้าใจมั๊ย”

ฟังแล้วก็ได้แต่เหลือบไปสบตาด้วยและถอนหายใจออกมายาวๆ ก่อนจะทำเอามือไปหยิบแก้วไวน์ที่อยู่ตรงหน้ามากระดกวดเดียวหมดเกลี้ยง

สำหรับเขา วันนี้เหนื่อยมามากเกินพอแล้ว อย่างน้อยก็ขอให้แอลกอฮอล์จากไวน์ช่วยให้ลืมเรื่องน่าหงุดหงิดนี้ไป และสามารถตั้งรับเหตุการณ์ไม่คาดฝันที่จะเกิดขึ้นให้ได้สักนิดก็ยังดี

“เดิมไวน์มั๊ยครับ”

“ขอเยอะๆ เลย”

เร็นตอบกลับไปทันทีเมื่อได้ยินเสียงจากบริการที่อยู่ด้านหลัง

ทว่าเสียงที่เอ่ยมาเมื่อครูนั่นกลับสะกดให้เขารู้สึกแปลกๆ ดวงตาสีเขียวเพริดอตตวัดดับไปมองอีกครั้ง และเห็นว่ามึนบริการหนุ่มคนหนึ่งกำลังรินไวน์ลงแก้วอย่างชำนาญ

มีหน้าซ้ำเจ้าบริการคนนี้ยังคุ้นหน้าคุ้นตามาก โดยเฉพาะเส้นผมสีเงินและดวงตาสีฟ้าคราม กับรอยยิ้มกวนประสาทนั้น

“ครูซุ?”

เร็นรำพึงขึ้นมาเบาๆ ขณะที่บริการหนุ่มคนนั้นขยิบตาให้

“ขออภัยนะครับ”

พูดตามมารยาทแล้วเขาก็โน้มตัวเข้ามาเพื่อวางแก้วไวน์บนโต๊ะ

อาหาร และในจังหวะที่กำลังจะถอยตัวออกไปนั้น นายโอเซลที่บัดนี้อยู่ในชุดสูทสีดำแบบเดียวกับบอเลนก็ทิ้งเสียงกระซิบไว้เบาๆ ว่า...

“ทีมออร์แกนไม่ทิ้งกันอยู่แล้ว เดี่ยวพวกฉันจะขับพอร์ตนายเอง”

สิ้นคำพูดนั้นครุชก็ขยิบตาให้ก่อนจะเดินจากไป ส่งผลให้เกิดเครื่องหมายคำถามอันโตขึ้นมาบนใบหน้าของเร็นตันที่ และเมื่อมองตามออกไป ไม่เพียงแต่เจ้าครุชเท่านั้น เขาได้เห็น เครฟา เดลตอเรส ในชุดราตรีสีดำกำลังเข็นรถเสิร์ฟอาหารเข้ามาในห้อง ซึ่งทันทีที่เขาเหลียวไปสบตาเพื่อนทั้งสอง เครฟาก็ขยิบตาให้เขาเช่นเดียวกับครุชที่ส่งสัญญาณชี้ตรงไปหู

เห็นดังนั้นเร็นจึงรู้ว่าเมื่อครู่นี้ตอนที่ครุชวางแก้วไวน์บนโต๊ะที่ว่างของบางอย่างไว้ในมือของเขาด้วย พวกเขามองดูจึงเห็นว่าเป็นเครื่องสื่อสารขนาดเล็กที่ใช้ติดตรงใบหูนั่นเอง

เร็นเลิกคิ้วขึ้นนิดๆ ก่อนจะเอาเครื่องสื่อสารที่วางนั้นเสียบเข้าไปในหู

“เทสต์ๆ ได้ยินมั๊ย นี่เนลพูดเองนะ”

มีเสียงแว่วออกมาจากเครื่องสื่อสารนั้นทันที

“คงจะได้ยินแล้วสินะ ไม่ต้องห่วงไป ฉันให้ครุชส่งเครื่องสื่อสารนี้ให้นายเอง ถ้ามีข้อมูลอะไรที่จำเป็นล่ะก็ ฉันจะบอกเอง เพราะฉะนั้นเนียนต่อไปได้เลย”

เร็นถึงกับยกมือขึ้นกุมขมับกับคำกล่าวนั้น ก่อนหน้านี้เขาเองก็พอจะได้ยินบอเลนบอกมาเหมือนกันว่าจะยืมตัวเพื่อนๆ คนที่เหลือไปช่วยงานสภานักเรียนในภารกิจเร่งด่วนครั้งนี้ แต่ที่ไหนได้ ดันมาวางตัวพวกนี้เป็นบริกรในห้องอาหารเฉยเลย

ก็ดีใจอยู่หรอกว่าทีมเวิร์กของกลุ่มออร์แกนมันไร้ที่ติขนาดนี้

แต่โดยส่วนตัวแล้วเขาคิดว่าเจ้าพวกนี้กำลังเล่นสนุกโดยใช้ตัวเขา

เป็นเครื่องสอดแนมว่า ผอ. กับคนของรัฐบาลโลกกำลังจะหารือกันเรื่องอะไรมากกว่า

คิดได้ตั้งนั้นเร็นก็ถอนใจกับความอลเวงที่เกิดขึ้นและซ้ำเลื่องมอกรุ่นพีเอเวอลีนที่นั่งข้างๆ ซึ่งเธอก็รีบออกตัวตามระเบียบ

“ถ้าเป็นเรื่องนี้ฉันไม่รู้จริงๆ นะจ๊ะ อย่ามองฉันแบบนั้นสิ”

“ท่าทางคืนนี้จะอีกยาวไกลน่าดู...” ว่าแล้วก็ถอนใจไปอีกคำรบ

“แฮ้อ!...ในที่สุดก็หลุดพ้นจากบ่วงกรรมชักทึ”

เสียงอ่อยๆ ของนายออร์แกนดังขึ้นภายใต้ท้องฟ้ายามราตรีในเวลาที่ทึ่มกว่าๆ ขณะที่ร่างสูงเดินออกมาจากอาคารเรียนในสถาบันผู้พิทักษ์ มือปลดเนกไทบนคอเสื้อเป็นพัลวัน

“ไม่รู้จะคุยอะไรกันนักกันหนา” บ่นออกมาเสียงๆ แล้วเขาจึงตบกระป๋องทางกงสองสามครั้งก่อนจะถอนใจออกมาจนเป็นคว้น “ไ้บ้าอเลนเอาบุญหรือของฉันไปอีก คอยดูนะ มีโอกาสเมื่อไรจะเอาคืนให้จ้ะหนับเลย”

ที่สุดแล้วมืออาหารที่แทบไม่ต่างจากสงครามเย็นย่อมๆ ก็จบลงมีหน้าสำหรับ เร็น ออร์แกน แล้ว มันเป็นเวลาแสนทรมานที่เดินไปอย่างเซื่องซำลันดี บทสนทนาบนโต๊ะอาหารนั้นมีแต่เรื่องน่าเบื่อ ไม่ว่าจะเป็นการเคลื่อนไหวของรัฐบาลต่างๆ บนโลก ภารกิจยับยั้งสงครามแต่ละครั้งของผู้พิทักษ์ หรือแม้กระทั่งการเคลื่อนไหวของพวกกลุ่มผู้ก่อการร้ายที่พึ่งแล้วชวนให้นึกถึงชั่วโมงเรียนอันแสนจะน่าเบื่อหน่าย

แม้กระทั่งรุ่นพี่สาวที่ลั่นวาจาไว้ว่าจะไม่ปล่อยให้เขาโดดเดี่ยวอยู่บนโต๊ะอาหารก็ไม่วายหันไปคุยกับตาสงวีกเตอร์เกี่ยวกับสนธิสัญญาที่จะให้ประชาชนชาวเอลฟ์มีสิทธิ์ในการเข้าประเทศต่างๆ ได้ทัดเทียมกันหรือเรื่องที่อยากจะทำให้ดินแดนเอลฟ์กลายเป็นประเทศเปิด

ส่วนท่าน ผอ. คนสวยกับนาย เซียร์ เกสทริกซ์ ก็ยังพูดคุยกันเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวต่างๆ ของโลกใบนี้ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ไม่มีเรื่องไหนที่เขาจะสอดเข้าไปแจมได้เลย

กว่าจะหลุดพ้นออกมาจากนรกย่อยๆ นั้นได้ก็ปาเข้าไปกว่าสามชั่วโมง สุดท้ายเรนก็สามารถเลื้อยออกมาจากห้องอาหารได้ก่อนใคร เนื่องด้วยเอเวอลีนเปรยขึ้นมาว่าในวันพรุ่งนี้รุ่นน้องของเธอมิเรียนตั้งแต่เช้าและต้องขอตัวไปพักผ่อนก่อน เขาจึงสามารถเลื้อยออกมาได้โดยไม่น่าเกลียดมากนัก

เห็นที่คงต้องหาของขวัญมาตอบแทนพี่รหัสเสียที หลังจากช่วยชีวิตเขาออกมาจากงานสังคมนาน่าอึดอัดแบบนี้หลายต่อหลายครั้งแล้ว

“ให้ตายสิ! วันหยุดที่แสนล้ำค่าของฉันต้องกลายเป็นอะไรก็ไม่รู้ ซวยจริงๆ”

เรนถอนใจออกมาอีกครั้ง ก่อนจะมองเข้าไปในอาคารเรียน คาดว่าพวกเขาควรจะตามออกมาสมทบกับเขาได้คงอีกนาน เพราะดูเหมือนทางสภานักเรียนจะขอยืมตัวพวกเขาไปช่วยงานจนกว่าวิกเตอร์จะกลับนั่นแหละ

“ถ้าฉันเราเองก็กลับไปบ้านก่อนดีกว่า อยากนอนใจจะขาดแล้ว”

พูดจบก็จึงยกไหล่และหันกลับไปยังทางเดินที่ทอดตรงสู่หมู่บ้านนักเรียน ตอนนี้อย่างไฟตามบ้านหลังต่างๆ เริ่มดับลงไปบ้างแล้ว เป็นสัญญาณบอกว่าเลยเวลานอนของนายออร์แกนมานานแค่ไหน

“เร็น ออร์แกน...”

ทว่าจู่ๆ ในจังหวะที่เร็นกำลังจะก้าวเท้าเดินออกไป ก็มีเสียงทุ้มๆ เรียกชื่อของเขาออกมาจนเจ้าตัวสะดุ้งโหยง รีบกลับตัวหันไปมอง สัญชาตญาณเตือนทำให้เขาติดตัวถอยแทบไม่ทัน เพราะมีใครบางคนมาปรากฏตัวด้านหลังโดยไม่ทันตั้งตัว ชนิดที่คนหูดีจนเรียกพี่อย่าง

เขายังไม่ได้ยินเสียงผีทำเลยสักนิด

“คุณ?”

เร็นหรีตาลงมองโดยพิณิจ แสงไฟจากโคมข้างถนนทำให้มองเห็นไม่ชัดเท่าไรนัก แต่ก็พอจะทำให้มองออกว่าคนตรงหน้าก็คือชายวัยกลางคนที่ไว้หนวดรอบริมฝีปากและมีดวงตาสีอำพันคมกริบราวกับนกอินทรี

“คุณ...วิกเตอร์ เฮอร์คัม?”

เร็นเป่าปาก นึกแปลกใจที่จู่ๆ คนคนนี้ก็มาโผล่ด้านหลัง

“ขอโทษที ฉันทำให้เธอตกใจขึ้นหรือ?”

ชายกลางคนเอ่ยด้วยเสียงทุ้มต่ำ เร็นไม่ได้ตอบคำถามแต่เงยหน้าขึ้นมองไปยังห้องรับรองชั้น 7 ที่เขาเพิ่งจะเดินออกมาเมื่อครู่ และเห็นว่าแสงไฟยังสว่างอยู่ หมายความว่าผู้ชายตรงหน้าควรจะอยู่ในห้องอาหารนั้นสิ

“ฉันขอตัวออกมาเข้าห้องน้ำนะ?”

วิกเตอร์ ฟาเรนโซ่ ตอบกลับมาราวกับอ่านความคิดของเขาออก

ได้ยินดังนั้นเร็นจึงแส่งยิ้มออกมาทั้งที่ในใจรู้สึกกดดันอยู่นิดๆ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับคนแปลกหน้าที่เป็นถึงผู้คุมกฎแห่งรัฐบาลโลก

“อ่า...ผมว่ามาผิดทางแล้วนะครับคุณวิกเตอร์ ห้องน้ำนั้นอยู่สุดทางเดินของแต่ละชั้นนะครับ”

“ฉันมีอะไรจะคุยกับเธอหน่อย เร็น ออร์แกน”

เร็นหุบรอยยิ้ม ใจก็รู้ว่าคนตรงหน้าคงไม่โง่ถึงขนาดหลงทางจากห้องน้ำมาที่นี้ได้หรอก

“จะคุยกับผมหรือครับ” เด็กหนุ่มหรีตาลง “คือไม่ทราบว่าเป็นเรื่องอะไรหรือครับ ถ้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเมืองหรือผู้พิทักษ์อะไรเนี่ย ผมก็ไม่ค่อยจะรู้จักเท่าไรหรอกครับ”

“ฉันอยากจะคุยกับเธอเกี่ยวกับเรื่องของ อลิเชียร์ เซซิล”

ชื่อของคนที่ไม่คาดคิดว่าจะปรากฏขึ้นมาในบทสนทนาได้ทำให้ เร็นถึงกับชะงักไป ริมฝีปากกลายเป็นเส้นตรงบางเฉียบพร้อมๆ กับคิ้วที่ ขมวดเข้าหากัน

“เรื่องของอลิเชียร์?” เขาย้อนด้วยเสียงเข้มขึ้น “เรื่องอะไรกัน ครับ”

คำถามนั้นส่งให้วิกเตอร์นิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะสบตากับเร็นตรงๆ

“พูดตรงๆ ไม่อ้อมค้อมเลยนะ ฉันอยากจะให้เธอเลิกยุ่งเกี่ยวกับอลิเชียร์จะได้มั๊ย”

เร็นผงะไป เขาไม่คาดคิดว่าจู่ๆ คนตรงหน้าจะพูดขึ้นมาแบบนี้

“หมายความว่ายังไง”

คำพูดสุภาพเริ่มหายไป ความกดดันเมื่อครู่พลันเปลี่ยนเป็น อาการไม่พอใจ

“หมายความว่าตามที่พูดไปนั่นแหละ” วิกเตอร์ตอบประโยคด้วย น้ำเสียงราบเรียบ “ฉันไม่ต้องการให้เธอเข้าใกล้อลิเชียร์อีก ไม่ว่าจะ ด้วยเรื่องใดๆ ก็ตามที”

“อะไรนะ!”

“ใจเย็นๆ ก่อนเร็น”

ในจังหวะที่เร็นกำลังโวยวายออกไปนั่นเอง จู่ๆ เสียงของเนลก็ดัง ขึ้นจากเครื่องสื่อสารที่ยังติดไว้ตรงใบหู ใบหน้าของ วิกเตอร์ ฟาเรนโซ่ ยังคงไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมา แต่ดูน่าเกรงขามติดกับผู้ชายท่าทาง ใจดีในห้องอาหารเมื่อครู่นี้ลิบลับ

“วิกเตอร์ ฟาเรนโซ่ กับ อลิเชียร์ เซซิล น่าจะเป็นคนสนิทกัน ใน ข้อมูลที่ฉันเคยได้ยินมา ดูเหมือนว่าอลิเชียร์จะนับถือผู้ชายคนนี้เป็น เหมือนญาติสนิทเลยละ เพราะฉะนั้นใจเย็นๆ ก่อน เขาไม่ใช่คนที่จะ

คิดร้ายกับเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงหรอก”

ข้อมูลที่ได้รับจากเพื่อนทำให้เร็นค่อยๆ ถอนใจออกมา ก่อนจะเหยียดรอยยิ้มละไมทันที โชคดีจริงๆ ที่เนลยังสแตนดี้คอยให้ความช่วยเหลือเขาอยู่ เพราะข้อมูลนั้นทำให้อ่านเกมออกได้โดยเร็ว

“คุณเป็นคนสนิทของยายนั่น มันก็ไม่ได้หมายความว่าจะมากีดกันไม่ให้พบกับผู้หญิงคนนั้นคบค้าสมาคมกันได้นะครับคุณวิกเตอร์” เร็นยกไหล่ชนิดๆ “ไม่รู้หรอกนะว่าทำไมถึงได้มาพูดเรื่องแบบนี้กับผม แต่คุณคิดว่าผมจะต้องเชื่อฟังที่คุณพูดด้วยเหรอครับ ต่อให้เป็นคำสั่งจาก 13 ผู้คุมกฎ แต่ว่าแย่น้อยนะที่ผมเป็นคนขององค์กษัตริย์พิทักษ์ คงจะรับคำสั่งนั้นไม่ได้หรอกครับ”

คำกล่าวนี้เองที่ส่งให้หนึ่งใน 13 ผู้คุมกฎที่ว่ายัยมออกมาตรงมุมปาก

“ถูกของเธอนะ เร็น ออร์แกน” เขาพูด “ต่อให้ฉันเป็นผู้คุมกฎ ก็ไม่อาจออกคำสั่งอะไรกับเธอที่เป็นผู้พิทักษ์ได้ แต่ว่าเข้าใจอะไรผิดไปอย่างนะ สิ่งที่คุณพูดออกไปไม่ใช่คำสั่ง แต่มันเป็นคำเตือนต่างหากล่ะ”

เร็นหรีดตาลง สีหน้าเขาจริงจังขึ้นทันที ก่อนจะแสริ่งยิ้มอีกครั้ง

“บอกเหตุผลดีๆ มาให้หน่อยได้มั๊ยว่าทำไมผมจึงต้องเชื่อคุณด้วย”

“ให้พูดออกไปตรงๆ จะดีเหรอ”

วิกเตอร์ถามกลับด้วยรอยยิ้ม ขณะที่เร็นไม่ตอบอะไร ทำเพียงแค่มวดคิ้วเท่านั้น

“เพราะว่าเธอจะกลายเป็นตัวถ่วงของอลิเซียร์”

“ตัวถ่วง?” ว่าแล้วก็เลิกคิ้วขึ้น “หมายความว่าไง”

“เธอไม่รู้จริงๆ นะเหรอว่า สถานะของเธอกับผู้หญิงคนนั้นแตกต่างกันแค่ไหน เร็น ออร์แกน” วิกเตอร์ยิ้มมุมปาก “อลิเซียร์ เซซิล เจ้าหญิงแห่งเสียงเพลง หญิงสาวผู้ใช้เสียงเพลงสร้างโลกที่ปราศจาก

สงคราม หญิงสาวที่ไม่ว่าเมื่อไรก็จะก้าวต่อไปข้างหน้าและทำให้โลกของเราหมุนไปได้อย่างมั่นคง หากพูดให้ชัดๆ เลยก็คือ เธอเป็นความหวังของโลกนี้ เป็นเหมือนแสงสว่างที่ทำให้ประชาชนทุกคนมีรอยยิ้มได้ ตราบเท่าที่เธอยังคงร้องเพลงออกมา”

สิ้นประโยคนี้ วิกเตอร์ก็เว้นช่วงไฉนหนึ่งก่อนจะมองเร้นตั้งแต่วัดเท้า

“แล้วเธอละ”

คำพูดนี้เองที่ทำให้เร้นชะงักไป เขาแค้นเสียงดัง เหอะ! ก่อนจะยกมือขึ้นเกาศีรษะแกรกๆ ด้วยท่าทางที่ดูจะออกอาการเซ็งอย่างปิดไม่มิด

“ถ้าเราไม่ผิดคุณกำลังจะเล่นบทพ่อผู้กีดกันความรักลูกสาวอยู่สินะ” ว่าแล้วก็ยิ้มนิคๆ “พอจะเข้าใจแล้วว่าทำไมจู่ๆ วันนี้ ผอ. ถึงได้ลากผมมาทานข้าวร่วมกับคุณ ทั้งๆ ที่มันแทบจะไม่ส่งผลกระทบอะไรเลยแม้แต่น้อย...ให้เดาก็คงเป็นคุณเองละสิที่ไปขอให้ ผอ. พาผมมาพบ”

พูดแล้วก็ถอนใจออกมาอีกคำรบ อีกทั้งคนตรงหน้าก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา ถือเป็นคำตอบขั้นดีแล้วว่า “ใช่” เท่านั้นเองเร้นจึงผายมือทั้งสองข้างออกคล้ายไม่ยี่หระ

“ฝันไปเถอะ!...”

“หือ?”

จู่ๆ เด็กหนุ่มก็โผล่ขึ้นมาด้วยน้ำเสียงจริงจังจนคนแก่กว่าต้องหรีดตาลง

“เธอว่าไงนะ”

“ผมบอกว่าฝันไปเถอะ” ว่าแล้วก็หัวเราะพรีต “ถ้าแค่นี้ยังไม่เข้าใจก็ไม่สมควรจะได้รับตำแหน่ง 13 ผู้คุมกฎแล้วละมังลุง จะว่าผมบ้าหรืออะไรก็ได้้นะ แต่บอกไว้ ณ ตรงนี้เลยว่าผมจะคบกับใคร จะเข้าใกล้

ใคร ผมไม่เคยแคร์เลยว่าตัวเองกับอีกฝ่ายมีสถานะบ้าๆ บอๆ แตกต่าง กันรึเปล่า แล้วมันเรื่องอะไรผมจะต้องไปเชื่อคนอย่างคุณที่ไม่ได้เป็นพ่อ เป็นแม่ของยายนั่นด้วยละ”

วิกเตอร์ ฟาเรนโซ่ นั่งเงียบไปครู่หนึ่ง เขามองดวงตาสีเขียวและ เห็นความมุ่งมั่นไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใด แม้ว่าผู้ที่อยู่ตรงหน้าจะเป็นคน สำคัญของรัฐบาลโลกก็ตาม เห็นดังนั้นชายวัยกลางคนจึงพนมออกมา ทางจมูกแรงๆ คล้ายกับอ่อนใจไม่น้อย

“ฉันกับอลิเซียารู้จักกันมาตั้งแต่แม่หนูคนนั้นอายุได้แปดขวบ รู้ดีว่าผู้หญิงที่เหมือนหลานสาวของฉันเป็นคนยังไง เธอมีความฝันที่จะ ร้องเพลงเพื่อสร้างสันติภาพให้แก่อีกโลกนี้ แล้วเธอก็มีภาระหน้าที่อีก หลายอย่างต้องทำ...บอกตรงๆ นะว่า อลิเซียไม่มีเวลามาแบ่งให้คน อย่างเธอหรอก เร็น ออร์แกน สิ่งที่คุณคนนั้นแบกรับเอาไว้มีมากกว่า ที่เธอคิดเยอะนัก ยิ่งเธอเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับอลิเซียมากเท่าไร ก็จะต้อง ทำให้ผู้หญิงคนนั้นเสียใจมากเท่านั้น ชักวันเธอจะเข้าใจในสิ่งที่ฉันพูด”

ชายวัยกลางคนพูดจบแล้วจึงค่อยๆ หันหลังกลับไปโดยปล่อยให้ เร็นขมวดคิ้วอยู่อย่างนั้น

“อลิเซียเป็นคนที่มีความสามารถใกล้เคียงจะร้อง ‘บทเพลงแห่ง เวเนซซา’ ได้มากที่สุด อย่าให้คนอย่างเธอมาทำให้ความสามารถนั้น ต้องหายไป คิดไตร่ตรองให้ดีๆ ก็แล้วกัน เร็น ออร์แกน”

ว่าแล้ว วิกเตอร์ ฟาเรนโซ่ ก็เดินจากไปโดยไม่พูดอะไรออกมาอีก ส่งให้เร็นที่ยืนมองแผ่นหลังนั้นรู้สึกว้ากจะหน้าชานิดๆ ส่วนหนึ่งเป็น เพราะเขาแทบจะไม่เข้าใจเจตนาของฝ่ายชายคนนี้เลย ตาลุงนี่ลงทุน เดินทางมาที่ลิตเติลการ์เดนเพียงเพื่อพูดกับเขาแค่นี้เองนะเธอ

คิดๆ แล้วเร็นก็เดาละล้นซัดใจ ก่อนจะยกมือขึ้นจับเครื่องสื่อสาร ตรงใบหู

“เนล นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย” เขาถามออกไป

“ฉันบอกแล้วไงว่า วิกเตอร์ ฟาเรนโซ มีความสัมพันธ์เหมือนญาติคนหนึ่งของอลิเชียร์ เขาเป็นคนที่สนับสนุนเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงมาโดยตลอด”

คำตอบจาก เนล อลาสเตอร์ ทำให้เร็นต้องยกมือขึ้นกุมขมับ

“ไม่ใช่เรื่องนั้น ที่ฉันอยากรู้ก็คือ ตาลุงนั้นกำลังจะสื่ออะไรกับฉันกันแน่ พ่อแม่ของยายนั้นรึก็ไม่ใช่ ทำตัวเหมือนจะกีดกันไม่ให้เข้าไปยุ่งซะดื้อๆ”

“ก็อย่างที่คุณบอกไปว่าสองคนนี่เหมือนเป็นญาติสนิทกัน อลิเชียร์ที่ไม่มีครอบครัวก็คงจะเห็นผู้ชายคนนี้เป็นเหมือนพ่อละมัง ส่วนทางนั้นก็คงจะเห็นเธอเป็นลูกสาวเหมือนกัน แน่نونว่าเขาคงเห็นข่าวของเร็นกับอลิเชียร์เลยมาทำหน้าที่ของคนเป็นพ่อนั่นแหละ”

ฟังแล้วเร็นก็ได้แต่ถอนใจ เขายกมือขึ้นเกาศีรษะแกรกๆ

“...ยายนั้นไม่มีครอบครัวนั้นหรือ” เร็นถาม

“ใช่ ตามข้อมูลที่คุณบอกไว้ เธอเป็นเด็กกำพร้า เร็นไม่รู้เรื่องนี้หรือ”

คำถามนั้นส่งให้ชายหนุ่มค่อยๆ หลับตาลง

“คงจะมีอีกหลายอย่างที่ฉันไม่รู้ นั่นแหละ” ว่าแล้วก็ถอนใจออกมาเบาๆ “สรุปว่าที่ตาลุงนั้นเดินทางมาถึงการโดนก็เพื่อจะพบหน้าและประณินฉันนั้นหรือ มิน่าละ เจอหน้ากันแวบแรกก็จ้องฉันตั้งแต่หัวจดเท้าเลย น่าโมโหชะมัด”

“เร็นโอเคนะ”

เนลถามออกมาด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงไม่น้อย ซึ่งแน่นอนว่าสำหรับเร็นแล้วมันไม่โอเคเลยสักนิด เขาได้แต่ยกมือขึ้นกุมขมับด้วยท่าทางอ่อนใจ

“บทเพลงแห่งเวเนซซาคืออะไร เธอรู้รึเปล่า”

“...ไม่รู้เหมือนกัน”

คำตอบจากเจ้าแม่ฐานข้อมูลนั้นทำให้ฟังแล้วก็ต้องถอนใจเบาๆ ความหงุดหงิดเล็กๆ เริ่มก่อตัวขึ้นมาจากความที่เขารู้เรื่องอะไรเลย กระทั่งประวัติ เรื่องราว หรือแม้กระทั่งความฝัน ภาระหน้าที่ของผู้หญิงคนนั้น สิ่งที่เขารับรู้มีเพียงรอยยิ้มเจิดจ้าของผู้หญิงที่ชื่อว่า อลิเซียร์ หรือเป็นเพียงยายตัวสแลบสำหรับเขาเท่านั้น แต่ในฐานะเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงนั้น เขารู้อะไรเลย

แรกเริ่มเดิมทีก็ไม่เคยคิดถึงสถานะที่แตกต่างอะไรนั้นแม้แต่หน่อย แต่จะบอกว่าคำพูดของวิกเตอร์ไม่ทำให้กังวลเลยก็คงจะเป็นการโกหก คำโต ทำให้ผู้ชายคนนั้นถึงต้องมาพูดอะไรแบบนี้กับเขาด้วยนะ

การที่เขาจะเข้าใจผู้หญิงคนนั้นนะ มันผิดมากนักหรือไง

การที่เขามีความรู้สึกดีๆ ให้แก่เธอคนนั้น จะกลายเป็นสิ่งที่ทำให้เธอต้องเจ็บปวดงั้นหรอ

คิดๆ แล้วเร็นก็สะบัดหน้าไล่ความกังวลนั้นออกไปแรงๆ

“เนล ช่วยหาข้อมูลของบทเพลงแห่งเวเนซุเอลาให้ฉันหน่อยได้มั๊ย ฉันอยากจะทำเพลงที่นั่นจะสื่ออะไรกับฉันกันแน่” เร็นเอ่ยขึ้น

“ได้ แต่อาจจะนานหน่อยนะ เพราะฉันไม่เคยได้ยินชื่อนั้นมาก่อนเลย”

“อ้อ”

ได้รับคำตอบรับกลับมาแล้วนายออร์แกนก็ถอนใจออกมาอีกครั้ง ก่อนจะค่อยๆ แหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่มากด้วยหมู่ดาว ทว่าความหงุดหงิดก็ไม่ได้จางหายไปเลย

“ให้ตายสิ วันนี้มันวันอะไรวะ...อยากสูบบุหรี่ซะม๊ัด!”

“หลงทางหรือไงคะวิกเตอร์”

เสียงหวานๆ ดังขึ้นในความมืดตรงทางเดินภายในอาคารเรียน

ของสถาบันผู้พิทักษ์ ส่งผลให้ชายวัยกลางคนผู้เป็นเจ้าของดวงตาสีอำพันคมกริบต้องชะงัก เขาเห็นร่างบอบบางของสุภาพสตรีคนสวยในชุดราตรีสีขาวกับรอยยิ้มหวานที่ทำให้เธอดูงดงามเป็นอย่างยิ่ง แม้จะอยู่ในความมืดก็ตาม

“ฉันว่าทางที่คุณเพิ่งเดินไปมันไม่ใช่ทางไปห้องน้ำนะคะ”

ฝ่ายหญิงเอ่ยทักขึ้นอีกครั้งจนเจ้าของนามวิกเตอร์หัวเราะหึขึ้นมาเบาๆ

“จุกไวเหมือนเคยเลยนะ อาเนียร์ สมแล้วที่เป็นผู้พิทักษ์อันดับหนึ่งของโลก”

“ถ้าฉันไม่แน่ใจก็ก้าวขึ้นมาเป็น ผอ. ของสถาบันไม่ได้หรอกค่ะ”

อาเนียร์ รินส์เล็ด หัวเราะเบาๆ อย่างน่าเอ็นดู ขณะที่วิกเตอร์นั้นแค่ถอนใจและเดินต่อราวกับไม่สนใจว่าทำไม ผอ. ของลิตเติลการ์เดนที่ควรจะอยู่ในห้องอาหารกลับมายืนอยู่ตรงนี้ได้

“คุณผิดสัญญาฉันนะคะวิกเตอร์ ฉันบอกแล้วไงว่าจะไม่มีการลากตัวลูกชายของฉันออกไปคุยเป็นการส่วนตัวแน่ๆ แล้วนี่มันอะไรกัน”

แม้ว่าเสียงจะยังอ่อนหวานชวนฟัง แต่แรงกดดันมหาศาลนั้นกลับสั่งให้บุรุษผู้มีดวงตาเฉียบคมหยุดนิ่ง เขามองหน้าของท่าน ผอ. อาเนียร์ ที่มีกระแสความไม่พอใจปรากฏขึ้นมาในแววตาคู่สวย

“ผมแค่พูดในสิ่งที่ควรจะทำ มันก็เท่านั้น”

วิกเตอร์เอ่ยขึ้น ขณะที่อาเนียร์หัวเราะหึ

“ด้วยการไปกดดันลูกชายของฉันนั่นแหละคะ” เธอยิ้มนิดๆ “ฉันว่าไปกีดกันเด็กๆ ไม่ให้เขาคบกันแบบนี้มันออกจะไร้ร้ายไปหน่อยนะ วิกเตอร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณกับออลิเชียร์ก็ไม่มี ความเกี่ยวพันใดๆ ทางสายเลือด ฉันจึงเห็นว่าคุณไม่มีสิทธิ์จะไปห้ามใครไม่ให้เข้าไปใกล้เด็กคนนั้นนะคะ”

“แต่ผมฝากอนาคตของโลกไว้กับเด็กคนนั้น”

วิกเตอร์ตีบทจนท่าน ผอ. ผงะไปนิดๆ เธอสบตากับเขาที่แววตา
ดูจะจริงจังขึ้นชัดเจน

“ผมไม่อยากจะให้ใครมาเป็นตัวถ่วงเด็กคนนั้น เธอมีสิ่งที่จะต้อง
ทำอีกมากในอนาคต ถ้ามีอะไรเข้ามาขวางทางเธอ ผมก็อยากกำจัดให้
พ้นทางไป เท่านั้นเอง”

“ใจร้ายไปหน่อยกระมังวิกเตอร์” อาเนียร์ขัดขึ้นบ้าง “การ
กระทำของคุณไม่ใช่สิ่งที่เด็กคนนั้นขอร้องเลยแม้แต่น้อย อีกอย่างเธอก็
ยังเป็นเด็กผู้หญิงอายุแค่สิบหกปีเท่านั้น ยังมีโอกาสพบเจออะไรดีๆ ใน
ชีวิตอีกมาก ถ้าคุณเอาแต่กีดกันทุกสิ่งทุกอย่างออกไปแบบนี้ เธอจะ
กลายเป็นเครื่องจักรที่ไม่มีชีวิตจิตใจเข้าซักวันนะคะ”

ชายวัยกลางคนไม่ตอบอะไรกลับมา เขาเพียงแค่หลบสายตา
และถอนใจออกมาเบาๆ

“อลิเซียกำลังสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองไป แต่ไหนแต่ไร
ถึงจะซุกซนแต่ก็ไม่เคยทำอะไรบ้าๆ อย่างการเข้าไปกอดกับผู้ชายต่อหน้า
สาธารณชน ลูกชายของคุณกำลังทำให้ฐานะของเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลง
สั่นคลอนนะอาเนียร์”

ได้ยินคำพูดนี้แล้ว ท่าน ผอ. ก็หัวเราะหือออกมาเบาๆ ก่อนจะ
ยกมือขึ้นกอดอกและเอนร่างพิงกำแพงที่เย็นเฉียบ แต่ก็ยังมอบรอยยิ้ม
หวานสวยให้บุรุษตรงหน้าพร้อมกับดวงตาที่กำลังส่องประกาย

“คุณไม่เข้าใจจริงๆ เหมียวเกิดอะไรขึ้นกับเด็กคนนั้น” เธอถาม
“คุณไม่เข้าใจจริงๆ เหมียวทำไมเด็กคนนั้นถึงได้ไม่ใส่ใจต่อมวลชนเลย
แม้แต่น้อย”

“ความรักจะเป็นเหมือนตัวถ่วงสำหรับเธอ” วิกเตอร์ว่าเสียงแข็ง

“แต่ฉันไม่คิดแบบนั้นนะ” อาเนียร์ส่ายศีรษะ “ฉันกลับมองว่า

ตั้งแต่ได้รู้จักกับเร็น เธอคูมีชีวิตชีวาขึ้น อย่างน้อยๆ เวลาที่เด็กคนนั้นได้อยู่กับเร็น เธอก็จะได้สัมผัสภาวะที่ต้องแบกรับเอาไว้ และเป็นเหมือนเด็กสาวทั่วไปที่ควรจะได้ยิ้มแย้ม ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข”

“เพราะแบบนั้นแหละมันถึงไม่ดี สิ่งเหล่านั้นจะต้องทำให้เธอเจ็บปวดเข้าซักวัน”

คำแย้งของวิกเตอร์ทำให้ท่าน ผอ. ต้องหลับตาลงอย่างอ่อนใจ

“ฉันยังขออย่าคำเดิมนะคะ เด็กคนนั้นไม่ใช่เครื่องจักรร้องเพลง และเธอก็มีสิทธิ์ที่จะได้ฝัน ได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข ไม่ใช่ทรมานกับชะตากรรมที่ต้องแบกรับเอาไว้เท่านั้น”

วิกเตอร์ถอนหายใจ เขาเดินออกไปอีกสองสามก้าวจนหายุดอยู่ตรงหน้าท่าน ผอ. ดวงตาคมกริบนั้นจึงกดดับ แต่ก็เชื่อว่าจะทำให้เธอออกอาการกลัวได้

“อย่าทำให้ผมต้องรู้สึกว่าคุณคิดผิดที่ปล่อยให้เธอมาที่นี่เลยนะอาเนียร์ ผมขออย่าคำเดิมว่าเด็กคนนั้นมีสถานะแตกต่างไปจากลูกชายของคุณมากนัก เพราะฉะนั้นอย่าให้เขาเข้ามาพันแข้งพันขาเธอจนต้องล้มลงไปทั้งคู่ ผมไม่รู้หรอกว่าคุณเห็นอะไรในตัว เร็น ออร์แกน แต่สำหรับผม หมอนั่นก็แค่ตัวเกะกะที่จะทำให้เธอเสียขวัญเสียใจเท่านั้นเอง”

ท่าน ผอ. ฟังแล้วก็หัวเราะหึ ก่อนจะส่งยิ้มกลับไปบ้าง

“รู้อะไรมั้ยนะวิกเตอร์ พอได้ยินคุณพูดออกมาแบบนี้ ฉันกลับรู้สึกว่าคิดถูกมากๆ เลยที่ออกไปชวนให้เธอมาอยู่ที่นี่ด้วยตัวเอง...ฉันขออย่าอีกครั้งนะคะว่าเด็กคนนั้นไม่ได้มีความเกี่ยวข้องทางสายเลือดกับคุณ เพราะฉะนั้นคุณไม่มีสิทธิ์ไปกำหนดชะตาชีวิตของเธอ และถึงคุณจะอยากทำให้เธอเป็นเครื่องจักรร้องเพลงแค่ไหน แต่ฉันจะทำให้เธอกลายเป็นเพียงเด็กผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่งเท่านั้น”

วิกเตอร์ขมวดคิ้วกับคำกล่าวนั้น แววตาเริ่มส่องประกายน่ากลัว

มากขึ้น แรงกดดันมหาศาลจากชายวัยกลางคนนั้นมากพอที่จะทำให้
คนจิตอ่อนบางคนล้มพับลงไปตรงนี้ได้เลยทีเดียว

“อาเนียร์ รู้ตัวบ้างรึเปล่าว่าคุณกำลังทำให้ความหวังของโลกนี้
หายไป”

“ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้วคะวิกเตอร์ บทเพลงแห่งเวเนซซาไม่ใช่
สิ่งจำเป็นสำหรับยุคสมัยนี้ ไม่เช่นนั้นเจตนากรรมของ โนอาร์ กับ บรกก้า
คงจะต้องเสียเปล่าเป็นแน่ ในฐานะผู้สืบทอดเจตจำนงแห่งผู้พิทักษ์ ฉัน
จะไม่ให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำรอย ‘แองเจิลคราย’ แน่ๆ”

สิ้นคำพูดนั้นคนทั้งสองก็จ้องหน้ากันเขม็ง ไม่เอื้อนเอ่ยคำพูดใดๆ
อีกเลย จนเวลาล่วงเลยไปนานหลายนาทิจา รวกับดวงตาของทั้งคู่ที่สับกัน
กำลังถ่ายทอดคำโต้แย้งต่างๆ นานาอย่างดุเดือด

กระทั่งฝ่ายชายเริ่มหัวเราะขึ้นเบาๆ และเม้มหน้าหลบไปก่อนจะ
ก้าวเท้าออกเดินในที่สุด

“เถียงกับคุณไปมันก็เท่านั้นแหละอาเนียร์ ยังไงชะรัฐบาลโลกก็
ยังสนับสนุนความคิดของผมอยู่ ไม่ว่ายังไงเด็กคนนั้นจะต้องสืบทอด
บทเพลงแห่งเวเนซซา ต่อให้พวกผู้พิทักษ์ทั้งหมดจะไม่เห็นด้วยและ
ขัดขวางพวกเรากก็ตาม”

อาเนียร์ยิ้มรับคำกล่าวนั้น เธอค่อยๆ ผ่อนมือที่กอดอกไว้ออกมา
ที่ละน้อย ดวงตาคู่น้อยเป็นประกายพราวระยับ

“ถึงตอนนั้นก็เตรียมใจไว้หน่อยนะคะวิกเตอร์ เพราะว่าฉันอาจจะ
ทำสงครามกับรัฐบาลโลกเลยก็ได้ อยากรู้เหมือนกันว่าถ้าเกิดลิตเติล
การ์เดนหันหลังให้โลกนี้แล้ว จะมีประเทศกันนะที่เดินตามพวกเรามา
แทนที่จะหันไปพึ่งอำนาจของรัฐบาลโลกอย่างพวกคุณ”

“จนกว่าจะถึงตอนนั้น คุณดูแอลิเซียรึหึ่ๆ ก็แล้วกัน อย่าให้
เธอเป็นอะไรไป เพราะว่าชีวิตของเธอนั้นสำคัญต่อโลกนี้มากนัก”

“แน่นอน” อาเนียร์ตอบเสียงใส “อยู่ที่นี้เธอจะมีความสุขดี”

วิกเตอร์หัวเราะหือออกมาเสียงดังก่อนจะเดินผ่านร่างของท่าน ผอ. หมายถึงจะกลับเข้าไปในห้องอาหารที่ต่างหลบออกมานานเกินพอ แล้ว ทว่าก่อนที่จะได้ก้าวไปไกลกว่านั้น อาเนียร์ก็เอ่ยรั้งเอาไว้ชะง่อน

“เดี๋ยวก่อนวิกเตอร์”

เสียงเรียกนั้นส่งผลให้ท่านผู้คุมกฏชำเลื่องสายตากลับมาโดยปราศ-
จากคำพูดใดๆ เห็นดังนั้นอาเนียร์จึงเผยรอยยิ้มละไมออกมา

“แสงสว่าง...”

“คุณพูดเรื่องอะไรของคุณ อาเนียร์”

ชายกลางคนเล็กคิ้วขมวดๆ เพราะจู่ๆ สุภาพสตรีตรงหน้าก็พูด
อะไรออกมาไม่รู้

“คุณถามไม่ใช่หรือว่าฉันเห็นอะไรในตัวของ เร็น ออร์แกน...สิ่งที่
ฉันเห็นในตัวเขา คือแสงสว่างยังไงล่ะคะ”

3

เบบซุคหนังสือพิบัพ

“อะไรนะ อยากให้ฉันไปขอข้อมูลความคืบหน้าของคดี
ลอบสังหารเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงให้หน่อยงั้นหรอ...ไม่ได้ๆ ทำแบบนั้น
ไม่ได้เด็ดขาดเลย”

เสียงหัวเราะ ที่ดังขึ้นภายในห้องทำงานส่วนตัวของอาจารย์ประจำ
สถาบันผู้พิทักษ์มาจากร่างของ โซ เบลซ ซึ่งนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน
ตัวใหญ่ภายในห้องแคบๆ ตกแต่งอย่างเรียบง่าย โดยมีแค่โต๊ะทำงาน
หนึ่งตัว ชั้นวางหนังสือ ตู้ใส่เอกสาร และคอมพิวเตอร์หนึ่งเครื่อง

อาจารย์ผู้มีมาดประหนึ่งนักร้องเพลงร็อกถอนใจออกมา ก่อนจะ
หนีตามองลูกศิษย์ตรงหน้าด้วยท่าทางอ่อนใจไม่น้อย

“จู่ๆ เธอจะไปขอข้อมูลความลับแบบนั้นไม่ได้หรอกนะ” โซพูด
ด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ตามกฎหมายแล้วผู้พิทักษ์ทุกคนไม่มีสิทธิ์เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ

ภารกิจของผู้พิทักษ์คนอื่น นอกเสียจากจะได้รับการขอความช่วยเหลือ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คดีของเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงน่าถือเป็นภารกิจพิเศษระดับ A ข้อมูลย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่เปิดเผยให้ใครรับรู้ไม่ได้เลย ต่อให้ฉันที่เป็นอาจารย์ก็เข้าไปยุ่งไม่ได้หรอก”

คำอธิบายชัดเจนนั้นเล่นเอาเจ้าหนุ่มผู้มีดวงตาสีเขียวเพริดอต ต้องคอยตามระเบียบ

เขาถอนใจและผายมือทั้งสองข้างออกมาให้อาจารย์เห็น

“แต่ว่าผมก็แค่อยากจะรู้ความคืบหน้าแค่นั้นเอง แค่นี้ก็น่าจะบอกได้ไม่ใช่หรือ”

“ไม่ได้” โสโปกมือปฏิเสธ “ข้อมูลทั้งหมดเป็นความลับสุดยอด มีเพียงพวกทีมประสานงานของผู้รับภารกิจเท่านั้นที่จะรับรู้การเคลื่อนไหวของคดีได้ แล้วถ้ามีอะไรที่ต้องให้ทางสถาบันรับรู้ ผู้ทำภารกิจก็จะแจ้งให้ทราบเอง เพราะฉะนั้นตอนนี้เธอทำอะไรไม่ได้หรอก”

“ชี้เหนียวเป็นบ้า”

สุดท้ายก็เลยได้แต่ทำหน้ามึน เล่นเอาคนเป็นครูยกมือขึ้นเกาศีรษะแกรๆ

“ให้ตายเถอะเร็น เธอมาอยู่ที่นี่ตั้งหลายเดือนแล้วนะ จะมีซักวันมัยที่ทำตัวให้ถูกต้องตามกฎหมายของสถาบันเราบ้างนะ”

“ก็แหม...”

เร็น ออร์แกน ผู้ไม่ชอบอยู่ในกฎเกณฑ์ใดๆ ได้แต่ยกมือขึ้นเกาศีรษะบ้าง ส่งให้คนเป็นครูได้แต่ถอนใจออกมาอีกคำรบ ก่อนจะเอนตัวพิงผนังเก้าอี้ด้วยท่าทางอ่อนแรง

“ฉันเองก็รู้ว่าเธอนะเป็นห่วงแฟนมากแค่ไหน แต่กฎย่อมต้องเป็นกฎนะ”

“ไม่ใช่แฟนเพ้ย!” เร็นค้านเสียงสูงจนโซ่หวั่นวาระही

“ไม่ว่ายังไงก็ตาม ไม่มีอะไรที่เด็กปีหนึ่งอย่างเธอจะต้องไปกังวลหรือ” อาจารย์พูดยิ้มๆ “ภารกิจสืบสวนนี้เป็นภารกิจที่ต้องการคนมีประสบการณ์แล้วก็มีคามชำนาญในการลงพื้นที่สูง เด็กใหม่ที่แทบจะไม่มีอะไรเลยอย่างเธอทำอะไรไม่ได้หรอกน่า อีกอย่าง เธอก็เห็นแล้วว่าเรื่องแค่นี้ไอน่าเขารับมือได้สบายๆ อยู่แล้ว”

“ไอน่า? หมายถึงคุณไอน่าผู้จัดการของออลิเซียรึนะหรอ นี่ ‘จารย์รู้จักเธอด้วยจ้ะหรอ”

เร็นเลิกคิ้วขึ้นนิดๆ นึกแปลกใจที่อาจารย์ของเขารู้จักกับผู้จัดการสาวคนนั้นด้วย

“ทำไมจะไม่รู้จัก นั่นนะเพื่อนฉันเอง”

“เพื่อน?”

“อ้อ เรียนจบมารุ่นเดียวกันนะ”

ฟังแล้วก็อึ้งไม่่น้อย เขาเองก็เหมือนจะเคยได้ยินคุณไอน่าบอกมาว่า เธอเป็นหนึ่งในผู้พิทักษ์เหมือนกัน แต่ไม่ยักรู้ว่าเคยเป็นเพื่อนกับอาจารย์ของเขาด้วย

“แล้วทำไมเธอถึงไปเป็นผู้จัดการให้ออลิเซียได้ล่ะครับ” เร็นถาม

“ใครจะไปรู้” โซยกไหล่ “ใครๆ ก็ไม่คาดคิดเหมือนกัน เพราะว่าสมัยเรียน ไอน่า เจนิส นะถูกจับตามองจากหลายหน่วยงาน ว่ากันว่าเคยถูกทาบทามให้ไปทำงานในรัฐบาลโลกด้วยนะ แต่สุดท้ายเธอก็เลือกไปเป็นผู้จัดการให้เจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงเสียอย่างนั้น”

ฟังแล้วเร็นจึงหรีดตาลงแบบไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรนัก

“เธอเก่งขนาดนั้นเชียวนะหรอ”

“เก่งสิ” โซยิ้มรับ “เอาจ้ะ ถ้าเกิดว่าตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกับไอน่า เป็นเธอจะทำยังไง ตามรายงานเบื้องต้นที่ฉันได้อ่านมาก็คือพวกผู้ก่อการร้ายปลอมตัวเป็นคนของโรงแรมและเซ็นรถเลิฟอาหารซึ่ง

แฝงระเบิดเข้าไปในห้อง โอนารู้ตัวก่อนระเบิดจะทำงานไม่ถึงห้า วินาที...ถ้าเป็นเธอจะตัดสินใจทำยังไง”

คำถามจากคนเป็นครุณั้นทำให้เร็นต้องขมวดคิ้ว เขาหุบตาลงเล็กน้อย ก่อนจะคิดแล้วจึงยกไหล่ตอบออกไป

“ก็น่าจะถีบให้รถเข็นกระเด็นออกไปนอกหน้าต่างน่าจะครับ น่าจะปลอดภัยกับออลิเชียร์มากที่สุด”

โซยืมกับคำตอบนั้น

“แต่โอน่าเลือกใช้ร่างของตัวเองปกป้องเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลง จากระเบิด โดยใช้เวทมนตร์ป้องกัน...รู้มั๊ยว่าทำไม”

เร็นสายตีสระะ ส่งให้โซหัวเราะหือออกมาเบาๆ และผายมือออก

“เพราะว่าเธอเป็นผู้พิทักษ์ยังงี้ละ คำตอบมันก็ง่ายนิดเดียว จริงอยู่ว่าโยนระเบิดออกไปนอกหน้าต่างอาจจะเป็นวิธีที่ปลอดภัยกับออลิเชียร์มากที่สุด แต่ระเบิดนั้นอาจไปทำอันตรายประชาชนที่ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนด้านล่าง และอาจมีผู้เสียชีวิตก็ได้ เพราะฉะนั้นวิธีที่เธอใช้จึงเป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุด”

เด็กหนุ่มจ่นด้วยคำพูด เขาพอรู้ว่าโซกำลังสอนอะไร แม้จะเข้าใจเป็นอย่างดี แต่มันก็ยังทำให้รู้สึกไม่พอใจอย่างบอกไม่ถูก

“ไม่ต้องทำหน้าเห้มนะแบบนั้นเลยไอ้หนู” โซหัวเราะ “ภารกิจแบบนี้มันเร็วเกินไปสำหรับเธอ เอาไว้อยู่ปีสองเมื่อไรรับรองว่าอยากไปบ๊าระห่าแค่ไหนฉันจะสนับสนุนให้เอง แต่ตอนนี้ต้องให้เป็นฉันที่ทำอะไรให้ไม่ได้ เข้าใจมั๊ย”

“ครับ!”

ก็ได้แต่รับคำไปอย่างนั้นเอง สุดท้ายก็เหม็นหน้าไปทางอื่น ส่งให้คนเป็นครุณีกรำกับท่าทางเหมือนเด็กไม่รู้จักรักโตของเจ้าลูกศิษย์ตรงหน้า จนกระทั่งนายออร์แกนเผยปากขึ้นราวกับว่าเพิ่งจะนึกเรื่องอะไรขึ้นมาได้

“จารย์ แล้วถ้าเกิดว่าผมอยากจะขอเข้าไปดูข้อมูลของภารกิจเก่าๆ ที่ผู้พิทักษ์ของสถาบันเคยไปจัดการมาแล้วจะได้มั้ยครับ”

“ข้อมูลภารกิจเก่าๆ จั๊นหรอ”

ไซเล็คก็ขำขึ้นนิดๆ ก่อนจะเพ่งมองลูกศิษย์ตัวแสบตรงหน้า และอ่านออกได้ทันทีว่าเจ้าหมอนี่คิดจะไปหาข้อมูลอะไรกันแน่

“พวกเอเดนละสิ”

คำกล่าวนั้นทำให้เร็นพยักหน้ารับจนไซต้องถอนใจออกมาเบาๆ

“เธอนี้เป็นพวกไม่ยอมแพ้ง่ายๆ เลยจริงๆ นะ” เขาพูดอย่างอ่อนใจ “ถ้าเป็นข้อมูลเก่าๆ ก็น่าจะเก็บไว้ที่ห้องบันทึกข้อมูลของหน่วยข่าวกรอง ข้อมูลสำคัญต่างๆ เกี่ยวกับภารกิจที่ผ่านมาของทางสถาบัน ถูกบันทึกไว้นั่นทั้งหมด เพียงแต่การจะเข้าไปขอข้อมูลต่างๆ ต้องได้รับอนุญาตจากคนที่เกี่ยวข้อง หรือไม่ก็เป็นผู้พิทักษ์ระดับซิลเวอร์ขึ้นไป ถึงจะเข้าไปในห้องนั้นได้ หน่วยข่าวกรองคงไม่ปล่อยให้เธอเข้าไปง่ายๆ เพียงเพราะว่าอยากหาข้อมูลไปช่วยแฟนหรอกระ”

เร็นผงะไปทันที ดูเหมือนว่าไซจะอ่านความคิดของเขาออกได้ทั้งหมด สุดท้ายก็เลยได้แต่ก้มหน้าลงอย่างอ่อนอกอ่อนใจ ไซเองก็จับสังเกตได้ว่ามีความกังวลปรากฏขึ้นมาจากท่าทางของเร็น

ราวกับว่าเขากำลังร้อนใจอยู่

“เป็นอะไรไปเร็น ดูเหมือนมีอะไรมาทำให้เธอต้องดิ้นรนวิ่งพล่าน เรื่องของอิลีเซียรียู่นะ มีอะไรเกิดขึ้นรีเปล่า”

แล้วก็ยังเป็นอีกครั้งที่ไซอ่านทางลูกศิษย์ของเขาได้

เร็นก้มหน้าลงพร้อมกับบีบมือแน่น แน่นจนว่าคำพูดของ วิกเตอร์ ฟาเรนซี หนึ่งใน 13 ผู้คุมกฎนั้นสร้างแรงกดดันให้เขาไม่น้อย แรงกดดันที่ผลักดันให้เขาต้องรีบวิ่งตามก่อนที่ผู้หญิงคนนั้นจะหายไปจนไม่อาจได้พบเจออีกเลย

“ไม่มีอะไรหรอกครับ...”

เร็นพูดออกไปด้วยน้ำเสียงที่พยายามทำให้เป็นธรรมชาติมากที่สุด

“แนใจนะ” โซหรีตาลง “ถ้ามีอะไรติดอยู่ในใจก็มาคุยกับฉันได้เสมอ ถึงจะเห็นท่าทางแบบนี้ แต่ฉันก็เป็นครูคนหนึ่งเหมือนกัน ฉันเองก็ให้คำปรึกษาเธอได้ แม้จะซีเกียจอยู่พอควรก็เถอะ”

ประโยคสุดท้ายนั้นพูดขึ้นมาพร้อมกับยกไหล่ ส่งให้เร็นต้องหัวเราะออกมาเบาๆ

“ไม่มีอะไรจริงๆ ครับ ถ้าฉันผมกลับไปห้องเรียนก่อนนะ”

“อ้อ”

โซถอนใจและยกมือรับคำสั่งๆ ก่อนจะหันกลับไปทำงานอีกครั้ง ปล່อยให้เด็กหนุ่มค่อยๆ เดินออกไปจากห้องทำงานส่วนตัว

“อ้อ แล้วก็อีกเรื่องนะเร็น” โซเอ่ยเรียกขึ้นอีกครั้ง

“ครับ?”

“ฉันได้อ่านรายงานภารกิจของพวกเขาที่เครพาเขียนส่งมาให้แล้ว” โซหยิบเอกสารฉบับหนึ่งมาโยนไว้บนโต๊ะให้เห็น “ภารกิจคุ้มกันสินะ”

“ครับ”

คนเป็นครูย่อมรับก่อนจะพ่นลมออกมาทางจมูกแรงๆ

“ถือว่าทำได้ดีเสียวละ แต่เธอยังต้องเรียนรู้ะไรอีกมากนะเจ้าหนู โดยเฉพาะอย่างยิ่งภารกิจที่ขึ้นชื่อว่าต้องคุ้มกันใครนะ เขาไม่เอาคนที่จะต้องคุ้มกันไปเป็นเหยื่อล่อศัตรูหรอก สิ่งที่คุณทำไม่ได้เรียกว่าการคุ้มกัน แต่เรียกว่าการกวาดล้าง...ในครั้งนี้อาจจะได้รับความชมเชยมาก นั่นก็เพราะคนที่เธอต้องไปคุ้มกันนั้นปลอดภัยดี แต่ในทางกลับกัน ถ้าเกิดผู้หญิงที่โดนจับตัวไปนั้นได้รับอันตรายจนถึงชีวิต หรือว่าแผนของพวกเขาเธอล้มเหลวจนตามช่วยกลับมาไม่ได้ละ”

เป็นอีกครั้งที่คำกล่าวจากไซทำให้เร็นพูดอะไรไม่ออก แม้ผลลัพธ์ที่ออกมามันจะดีสำหรับเขาก็ตาม แต่ชายหนุ่มก็ไม่เคยคิดถึงผลเสียที่อาจเกิดขึ้นได้หากทำงานพลาดมาก่อนเลย มาถึงตอนนี้เขาเองก็ตอบไม่ได้เหมือนกันว่า ถ้าตอนนั้นคุณมิเซลเป็นอะไรไปขึ้นมา...

เขาจะรับผิดชอบยังไง

“คิดไตร่ตรองเรื่องนี้ให้ดีละ เร็น” ไซพูดยิ้มๆ น้ำเสียงของเขาอ่อนโยนเกินกว่าจะใช้ตำหนิเร็น “ที่เธอเลือกภารกิจคุ้มกันมาทำเป็นภารกิจแรกคงมีเหตุผลอยู่ใช่ไหมละ ฉันเองก็ไม่ได้รังเกียจความบ้ำระห่ำมุกทะลุของเธอหรอกนะ เพียงแต่บางอย่างถ้าสูญเสียไปแล้วมันก็ไม่อาจแก้ไขอะไรได้ อย่างเช่นชีวิตของคนที่เรารัก...เข้าใจที่พูดใช่ไหม”

เร็นนิ่งไปครู่หนึ่ง รู้ดีว่าอาจารย์พยายามจะสอนอะไร เขาจึงพยักหน้ารับอย่างว่าง่าย

เห็นดังนั้นแล้วไซจึงหัวเราะให้ออกมาเบาๆ เพราะไม่บ่อยนักหรอกที่จะได้เห็นเจ้าลูกศิษย์ตัวแสบทำท่าหงอยแบบนี้ ใจก็รู้ว่าต้องเกิดเรื่องอะไรบางอย่างกับเร็นแน่นอน เจ้าเด็กคนนี้ถึงร้อนใจเรื่องของเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงขนาดนี้

“นั่นคงจะเป็นคำพูดในฐานะครูของฉันละนะ” ไซพูดยิ้มๆ จนเร็นเงยหน้าขึ้นมองอีกครั้ง “แต่ถ้าจะให้พูดในฐานะของ ไซ เบลซ ผู้พิทักษ์รุ่นพี่ละก็...ทำในสิ่งที่ตัวเองเชื่อมั่นเถอะ คิดไตร่ตรองให้ดีว่าเราควรจะทำอะไรเพื่อที่จะไม่ทำให้ตัวเองต้องเสียใจภายหลัง ชีวิตของคนเราเนี่ยสั้นนัก อะไรที่คิดว่าดีจึงทำซะ ลูกผู้ชายนี่ต้องไขว่คว้า ไม่งั้นก็ไม่วันจะได้สิ่งที่ต้องการมาไว้ในมือหรอก”

ได้ยินดังนั้นแล้วเร็นก็ฮึดไปพักใหญ่ๆ ก่อนจะยิ้มออกมาได้ เขาจับลูกบิดประตูห้องและเอียงศีรษะให้ไซ

“ถ้าอย่างนั้นทั้งในฐานะลูกศิษย์และรุ่นน้อง ผมคงต้องพูดว่า

ขอบคุณ สีนะ”

“ไม่ได้อะไรเพิ่มเติมเลย ให้ตายสิ...”

เร็นเปรยขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง ขณะที่ใบหน้าของเขาซุกลงไปบนต้นแขนที่วางพาดอยู่บนโต๊ะในโรงอาหาร ส่งให้พวกเพื่อนๆ ที่นั่งร่วมโต๊ะต้องมองหน้าตาปริบๆ โดยเฉพาะครูซที่ยกไหล่ออกมา

“จารย์แกไม่ช่วยอะไรเลยหรอ”

“นอกจากไม่ช่วยแล้วยังสวดมาหลายเรื่องอีกด้วย”

ว่าแล้วก็ถอนใจก่อนจะเหลือบมองพวกเพื่อนๆ ที่ตอนนี้กำลังกินอาหารกลางวันกันอยู่ ซึ่งแต่ละคนส่งสายตาเป็นห่วงเขาไม่น้อย เครฟาทถอนใจออกมายาวเหยียด

“มันก็แห้งอยู่แล้วละ” เธอพูด “จู่ๆ นายจะไปขอความช่วยเหลือจากคิตาจากผู้ที่เขาดูแลอยู่ได้อย่างไร นอกจากจะไปทำให้วุ่นวายมากขึ้นแล้ว มันยังเป็นการเข้าไปก้าวก่ายงานของเขาด้วยนะ”

“อันนั้นฉันก็รู้...”

เร็นได้แต่ถอนใจกับคำบ่นของเพื่อนสาวเจ้าระเบียบแล้วทรุดลงไปหมอบอีกครั้ง ส่งให้เครฟาทต้องกลอกตาไปทางอื่นด้วยท่าทางอึดใจ

“นี่เป็นอะไรี่เปล่าเร็น จู่ๆ นายก็กระตือรือร้นกับคิตาของเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงขึ้นมา ทั้งที่ก่อนหน้านี้ดูจะ...เอ่อ ใจเย็นลงไปบ้างแล้วแท้ๆ เสีย”

ครูซพยายามเลือกใช้คำที่ไม่ทำให้เพื่อนของขึ้นอีก ซึ่งพอได้ยินคำถามนั้นแล้วเร็นก็ถอนใจออกมาเบาๆ ก่อนจะเหลือบไปสบตากับเนลที่กำลังหันหลังหนีอยู่อีกทาง โดยสาวน้อยจอมเย็บนั้นเพียงแค่นั่งดูรูปหนึ่งก่อนจะพยักหน้าให้เป็นสัญญาณอะไรบางอย่าง

“ก็ไม่มีอะไรหรอก ฉันแค่เห็นมันเย็บๆ ไปก็เลยเป็นห่วงนะ”

“แน่นอน ดูท่าทางเหมือนนายกำลังกังวลอะไรซักอย่างนั่นแหละ”

ดูเหมือนยิ่งสนิท ครูซจะยิ่งจับผิดเขาได้เก่งขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ
พอได้ยินแบบนั้นเร็นจึงแสวงหวัเราะออกมาเบาๆ ก่อนจะยกไหล่ให้เห็น

“ไม่มีอะไรรอกน่า นายคิดมากไปแล้ว”

ว่าแล้วเขาก็เอื้อมมือไปดึงจานอาหารกลางวันเข้ามาหาตัวบ้าง
วันนี้นายออร์แกนสั่งพาสตาทะเลกับซूपครีมชาวเดอร์ แต่ก่อนที่เขาจะ
ได้ลงมือจัดการ เร็นก็เหลือบไปมองทางเนลอีกครั้ง เมื่อทั้งสองคนสบตา
กัน ชายหนุ่มก็พยักหน้าให้นิดๆ เป็นการขอบคุณ เพราะว่าเขากำชับ
เธอไว้ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้ขอให้รู้กันเพียงแค่อสองคนเท่านั้น ส่วน
หนึ่งเพราะไม่อยากให้เพื่อนๆ ต้องเป็นห่วงเหมือนก่อนหน้านี้แล้ว

แม้ตอนนี้จะมีหลายเรื่องที่ทำให้เขาไม่สบายใจนัก แต่ก็พยายาม
ทำเป็นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ซึ่งเป็นการเล่นละครที่ห่วยแตกสิ้นดี ใน
เมื่อเพื่อนทุกคนมองออกตั้งแต่แรกแล้วว่าจะต้องมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับ
นายออร์แกนแน่ๆ ถึงได้กลับมาเป็นกังวลเรื่องเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงอีก
แบบนี้

“เอาน่าเร็น” ครูซร้องขึ้นขณะที่เร็นใช้ส้อมม้วนเส้นพาสตาขึ้นมา
“ตอนนี้เจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงก็ออกมาจากโรงพยาบาลอย่างปลอดภัย
แล้ว อีกอย่างทีมงานของเธอจะเป็นมืออาชีพ เขาเคยรับมือกับพวกนี้มา
หลายครั้งแล้ว พวกเขา^๑รู้ดีว่าควรจะทำยังไง”

“...นั่นสินะ”

เร็นยอมรับคำกล่าวของเพื่อน แม้คำปลอบนั้นจะไม่ได้ช่วยให้อะไร
ดีขึ้นเลย เห็นดังนั้นซายะจึงลองพูดเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศบ้าง

“แล้วคุณได้ลองติดต่อไปหาเธอรึยังล่ะคะ คุณเร็น”

คำถามนี้เองที่ทำให้เร็นเปิดตากว้างขึ้น

“ผมลืมโทร. ไปหาายนั่นซะสนิทเลย” เขาร้องเสียงดัง “เมื่อวาน

เกิดเรื่องวุ่นๆ ขึ้นตั้งเยอะจนลืมนึกไป ปานนี้จึงรีบป้องกันแล้วมั้ง”

ว่าแล้วก็หัวเราะเบาๆ เร็นพอจะนึกออกว่าอลิเซียร์จะทำหน้า
ยังงี้ที่เขาไม่ยอมติดต่อกันเลยหลังจากวันนั้น อีกทั้งแม่เจ้าประคุณ
ยังเป็นพวกท่ามาก คงไม่มีทางติดต่อกันมาก่อนหรอก

“ก็เมื่อวานนี้มันวุ่นวายกันขนาดนั้นนี่หว่า” ครูชยกล่อมขึ้นมา
แกว่งตรงหน้าขณะที่เคี้ยวอาหารดูๆ “ไม่ใช่แค่นายหรือขณะที่หัวหมุน
กับงานของสถานักเรียนนะ พวกฉันเองก็โดนใช้ให้ไปช่วยงานนั่นนี่ตั้ง
หลายอย่าง ให้ตายสิ! ไอ้เจ้าอเลนนี่ก็จะใช้งานกันก็ใส่ไม่มียังเลยจริงๆ
แต่เอาเถอะ คำตอบแทนมันก็สมน้ำสมเนื้อดีนะ ฉันรับได้อยู่แล้ว”

“อ้อ! เคี้ยวอาหารให้หมดปากก่อนสิยะ แล้วค่อยพูด”

เครฟาไม่วายหันมาแหงสอเมื่อเห็นว่าเจ้าเพื่อนตัวทวนของเธอยัง
ไร้มารยาทบนโต๊ะอาหารไม่เปลี่ยน

“นั่นสินะคะ ถึงฉันจะได้กลับไปก่อน แต่ก็เหนื่อยเอาเรื่องเลย
ละคะ ทำให้รู้เลยว่าคนของร้านอาหารออร์แกนนี่ต้องมีพลังเยอะจริงๆ
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมีหัวหน้าพ่อครัวโหดขนาดนี้นะ”

แม้จะเหมือนพูดเหน็บแนม แต่เร็นก็รู้ว่าสิ่งที่ ซายะ ลินส์ กล่าว
ออกมานั้นเป็นแค่การหยอกเล่นแบบพอหอมปากหอมคอที่เรียกรอยยิ้ม
จากเขาได้ทุกครั้ง

“แต่ถ้ามีลูกมือสวยๆ อย่างนี้ ผมคงจะทำงานได้อย่างมีความสุข
ทุกวันเลยนะครับ”

เร็นย้อนจนซายะหัวเราะเสียงใส ส่งให้อัลวิสที่นั่งอยู่ระหว่างการ
ชิงจังหวะจับกันของทั้งคู่ต้องกระแอมออกมาเสียงดัง

“ต...แต่ว่า ก็น่าเสียดายเหมือนกันนะครับที่ผมกับคุณซายะต้อง
กลับไปก่อน เลยอดเจอคุณวิกเตอร์ ฟาเรนโซ ที่เป็นหนึ่งในผู้คุมกุเลย”

“อ้อบ้า! ใจคอแกลจะให้คุณหนีจากตระกูลลินส์ไปทำงานเป็นบอย

แบบพวกฉันหรือไงอัล” ครุฑหันไปพูดกลับหัวเราะ “อย่างตาลุงผู้คุมกฎอะไรนั้นคงจะรู้จักหน้าตาของชายะเป็นอย่างดีเลยละ เจ้าอเลนถึงได้ไม่ยอมให้เธอไปทำงานบริการไงละ...แต่จะว่าไป ใครบางคนแกนี่ก็เป็นถึงลูกสาวของท่านผู้ว่าฯ แห่งแอนทาเรสนะ สุดท้ายก็ยังไม่วายต้องมาเป็นเด็กเสิร์ฟเหมือนกับฉันเลย”

ประโยคสุดท้ายนั้นครุฑจึงใจหันไปเหินบนนมแม่สาวน้อยที่เป็นถึงลูกสาวของท่านผู้ว่าฯ แห่งแอนทาเรส ซึ่งแน่นอนว่าครุฑก็หันไปถลึงตามองจนเจ้าตัวกววนฉีกยิ้มกว้าง

“ใช่สิยะ ฉันมันไม่ใช่คนดังแบบคุณชายะเขาเนี่ย มีปัญหาหรือไง!” เธอแหวไล่

“เปล่าจ้ะ...” ครุฑโบกมือหย็อยๆ

“แต่จะว่าไปก็น่าเสียดายจริงๆ นะคะที่ฉันไม่ได้พบกับคุณวิกเตอร์ ก่อนหน้านี่เขาเคยแวะไปหาท่านแม่ของฉันหลายครั้ง เลยพลอยได้คุยอะไรหลายๆ อย่างกับเขาไปด้วย”

ฟังแล้วครุฑก็เบ้าปากนิดๆ ก่อนจะจิ้มอาหารเข้าปากและเคี้ยวคอถาม

“ตาลุงนั้นมีดีขนาดทำให้คนอย่างเจ้ชายะชื่นชอบได้เชียวหรอ”

“เขาเก่งมากเลยนะครับ”

อัลวิสเป็นคนตอบคำถามนี้แทน สีหน้าของพ่อหนุ่มรูปร่างเล็กดูจะแสดงออกชัดเจนเลยว่าชื่นชมผู้ชายที่ชื่อวิกเตอร์มากแค่ไหน

“เขาเคยเป็นทหารของกองทัพ โรมานีเรีย มาก่อน สร้างผลงานไว้มากมายในสงครามหลายต่อหลายครั้ง ว่ากันว่าเขาเคยออกรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับท่าน ผอ. อาเนียร์ของเราสมัยที่ยังไม่ได้ขึ้นเป็น ผอ. ของสถาบันผู้พิทักษ์ด้วยนะครับ ขนาดไม่ได้รับพลังของอิกตราซิล เขายังมีความสามารถพอๆ กับผู้พิทักษ์เลย จนกระทั่งได้รับการแต่งตั้งจาก

รัฐบาลโลกให้เป็นหนึ่งในผู้คุมกฎ ซึ่งตอนนี้ก็เป็นผู้คุมกฎที่อาวุโสที่สุดใน 13 คนอีกด้วย มีกองทัพมากมายนะครับที่...โอ๊ย!”

ขณะที่อัลวิสกำลังโม้เรื่องของ ‘ท่านวิกเตอร์ผู้ยิ่งใหญ่’ เฟลินน์ ก็มืออะไรแรงๆ พุ่งเข้ากระแทกขาจนเขาถึงกับร้องออกมาเสียงดัง

“จ...เจ็บอะ เมื่อก็คุณเนลเตะขาผมเหวอครับ”

อัลวิสหันไปมองหน้าคนที่นั่งข้างๆ อย่างงงๆ ซึ่งเนลก็ทำเป็นยกขาซ้อนขึ้นมาจิบอย่างลอยหน้าลอยตา

“เปล่านี่”

คำตอบราบเรียบนั้นดังออกมา ดวงตาไม่ได้เหลียวไปมองหน้าพ่อหนุ่มร่างเล็กด้วยซ้ำ ทั้งๆ ที่ข้อสันนิษฐานของอัลวิสถูกต้องแล้วแท้ๆ

“ตาลุงวิกเตอร์อะไรนั่นเก่งขนาดนั้นเชียวนะหรอ” ครูซร้องขึ้นมาบ้าง “ถ้าเก่งขนาดนั้นทำไมถึงไม่ถูกเลือกให้มาเป็นผู้พิทักษ์ของสถาบันเราล่ะ”

“ร...เรื่องนั้น”

อัลวิสเองก็ดูจะจนปัญญากับคำถามนั้น

“คนเก่งก็ใช่ว่าจะถูกคัดเลือกจากอิกดราซิลเสมอไปนะค่ะ” ซายะพูด “สิ่งสำคัญในการเป็นผู้พิทักษ์ไม่ใช่ฝีมือเพียงอย่างเดียว เหนือสิ่งอื่นใดคือจิตใจที่จะสามารถเข้าถึงวิถีทางของผู้พิทักษ์ได้มากที่สุดต่างหาก ท่านแม่ของฉันทนบอกมาแบบนั้นนะค่ะ”

ซายะยักไหล่นิดๆ จนครูซต้องพยักหน้ารับ

“นั่นสินะ ไม่อย่างนั้นคนเลวๆ ที่เก่งๆ ก็คงจะมาเดินในสถาบันของเราเต็มไปหมดแล้วละ...จะว่าไปอิกดราซิลนี่ก็เจ๋งจริงๆ นะ คัดเลือกคนได้ถึงนิสัยเลยทีเดียวนะ”

ทุกคนหัวเราะเข้ากับคำกล่าวของครูซ นายโอเซลเหลือบมองเร็นอีกครั้ง

“จะว่าไปนะเร็น ตกลงนายได้ข้อสรุปรึยังว่าทำไม ผอ. เขาถึงได้เรียกให้นายไปร่วมโต๊ะอาหารด้วยเมื่อวาน เท่าที่ฉันดูนายแทบจะไม่ได้พูดอะไรออกมาซักคำ...บอกตรงๆ นะว่าโคตรไร้ประโยชน์เลยว่ะ สรุปแล้วเขาเอานายไปนั่งเป็นหุ่นไล่กาหรือไง “

คำถามนี้ทำให้เร็นซึ่งกำลังจะตักซूपเข้าปากต้องเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนทุกคนที่ดูจะสงสัยเหมือนครูซ แน่แน่นอนว่าเจตนาที่ท่าน ผอ. เรียกเขาไปนั่งร่วมโต๊ะอาหารนั้นก็เพื่อให้เขากับวิกเตอร์ได้เจอหน้ากันนั่นเอง...พอมาคิดถึงตรงนี้เร็นก็ได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ ออกมา

“ว่าไงเพื่อน ตกลงว่า...โอ้ย!”

พอจะถามออกไปอีกครั้ง ครูซก็ร้องออกมาเสียงดังและหันไปมองเนลที่นั่งข้างๆ

“เนล เธอเตะขาฉันหรือ!”

“เปล่านี่”

ผู้ร้ายปากแข็งยังคงให้การปฏิเสธต่างๆ ที่เพิ่งจะลงมือปฏิบัติการไปหมาดๆ เห็นดังนั้นเร็นจึงยิ้มออกมาจางๆ และพยักหน้าให้เพื่อนตัวจิ๋วเพื่อขอบคุณที่พยายามจะปกป้องเขา

“ก็ไม่รู้สิ” เร็นถอนใจยาวเหยียด “ใครจะไปเข้าใจความคิดของยายเจ้ ผอ. นั้นได้ ขนาดเจอกันวันแรก คุณเธอยังบังคับให้ฉันเป็นลูกบุญธรรมเลย”

“นั่นสินะ”

ครูซหัวเราะขณะที่เอื้อมมือลงไปลูบขาตัวเองบ่อยๆ

“แต่จะว่าไป ผอ. เขาสวยมากเลยนะ ฉันเพิ่งจะเคยเห็นหน้านี้แหละ บอกตรงๆ ว่ามองยังไงก็แทบไม่ต่างไปจากสาวอายุยี่สิบต้นๆ เลยละ...”

จากนั้นมานายโอเซลผู้เชี่ยวชาญด้านการสนทนาก็ดึงทุกคนเข้าไป

พูดคุยในเรื่องเดียวกันได้อย่างรวดเร็ว จนดูเหมือนเพื่อน ๆ ทุกคนจะเลิกให้ความสนใจเรื่องของเรีนไปเรียบร้อยแล้ว ส่งให้เขาต้องเป่าปากโล่งออกอออกมาววๆ มือเพียงจึ่งผ่านไปอย่างราบรื่น

“เครฟา ในที่สุดก็เจอตัวเธอซักที!”

จนกระทั่งมีเสียงแหลมๆ ทักขึ้นมา เด็กๆ ที่โต๊ะอาหารต่างชะงักและเหลือบไปมอง ก็เห็นรุ่นพี่ปีสองผู้มีผมสั้นสีดำกับดวงตาสีน้ำตาลกลมโต ท่าทางกระฉับกระเฉงอันเป็นเอกลักษณ์ชัดเจนจนทุกคนจำได้ว่าเธอคือ เซเรน่า คาร์เตอร์ พี่รหัสของเครฟานั่นเอง

“อ้าว! พี่เซเรน่ามาหาหนูมีธุระอะไรหรือเปล่าคะ”

เครฟายิ้มรับทันที รุ่นพี่คนสนิทเดินเข้ามาชิดแล้วถอนใจเบาๆ

“ฉันไม่ได้มีธุระอะไรกับเธอหรอก แต่ตานี้เนสิ”

ว่าแล้วรุ่นพี่สาวก็สะบัดนิ้วโป้งไปด้านหลังให้เครฟาองตาม และได้เห็นชายหนุ่มผมสั้นตั้งๆ สวมแว่นตาทนาคะ กำลังฉีกยิ้มกว้างให้

“...รุ่นพี่ฟลิตส์ มีธุระอะไรกับหนูเธอคะ”

เครฟากะพริบตาปริบๆ อยู่สองสามที่ก่อนจะยิ้มตอบ

“ก็เหม ที่เราคุยกันวันก่อนไงเครฟา เธอลืมไปแล้วหรอ”

ว่าแล้วพ่อนุ่นแว่นที่ทุกคนไม่คุ้นหน้าก็ขยับเข้าไปเอาศอกสะกิดเครฟาเบาๆ ด้วยท่าทางสนิทสนมพอควร ก่อนที่ฟลิตส์จะพยักพยิตไปทางเรีนด้วยรอยยิ้มระรื่น จนเครฟาอ้าปากทำท่าหน้าจะไร้ออก

“อ้อ...เรื่องนี้เอง”

ว่าแล้วเธอก็ยิ้มเจื่อน เรีนเริ่มสัมผัสได้ว่าเรื่องดังกล่าวจะต้องเกี่ยวข้องกับเขาแน่ๆ จึงขยับเข้าไปกระซิบเครฟาเบาๆ

“ใครนะ”

“คือว่า...”

เครฟาได้แต่อ้าอึ้งพูดอะไรไม่ออก เห็นแล้วพ่อนุ่นแว่นแปลกหน้า

ก็อ้าปากค้างทันที

“แบบนี้แสดงว่าเธอยังไม่ได้จัดการเรื่องนั้นให้พี่ไซมัยเนี่ย อะไรกัน แค้นี่ช่วยหน่อยไม่ได้เหรอ...อ้อ!”

ในจังหวะที่พ่อหนุ่มแว่นนั้นกำลังจะตั้งท่าไถววยออกมา เซเรน่าก็ชักศอกกระแทกเข้าเต็มท้องของเขา เล่นเอาพวกเด็กๆ ที่มองอยู่สะดุ้งโหยงไปตามๆ กัน ส่วนคนโดนทำร้ายนั้นก็ถึงกับจุกจนลงไปนั่งชันเข่ากับพื้น

“ต...ตัวเอง มาศอกเค้าทำไม...” แถมยังพูดแทบไม่เป็นภาษาอีกด้วย

“ก็ใครใช้ให้นายมากดดันน้องรหัสของฉันนะ!” เซเรน่าแหงใส่ก่อนจะหันไปมองรุ่นน้องทุกคน “ต้องขอโทษกับท่าทางเสียมารยาทของตานี้ด้วยนะจ๊ะทุกคน พอเข้าโหมดทำงานที่ไรก็มักจะทำตัวไร้มารยาทแบบนี้ทุกทีเลย เขาเป็นแฟนของพี่เองนะ อยู่ปีสาม ชื่อว่า ฟลิตส์ สตาร์ริง จ๊ะ”

คำแนะนำตัวแบบรวบรัดนั้นส่งผลให้พวกรุ่นน้องทั้งหมดเหลือบมองนายฟลิตส์ที่ว่า ก่อนจะโคลงศีรษะให้เป็นการทักทายตามมารยาท ซึ่งคนแก่กว่าเองก็อยากจะทักกลับไปหรอกถ้าไม่คิดว่ากำลังจุกจนพูดอะไรไม่ออก

“เหมือนกับว่าเขามีฐานะอะไรกับฉันไม่ใช่เหรอ”

เร็นหันไปถามแครฟ เพราะสังเกตเห็นตาฟลิตส์นี้ส่งสัญญาณอะไรบางอย่างมาทางเขา เล่นเอาแครฟอีกอ้อไป

“คือว่าอันที่จริงแล้ว...” เธอพูดด้วยท่าทางลังเล “พี่ฟลิตส์นะอยู่ชมรมหนังสือพิมพ์นะ เขาก็เลย...”

ได้ยินแค่นั้นเอง ทั้งเร็นและครูซก็ส่งเสียง “อ้อ!” ออกมาพร้อมกัน

“งานเข้าอีกแล้วไงพ่อคนดัง”

ครูซหันไปตบไหล่เร็นดังป๊าบๆ เล่นเอาเขาต้องถอนใจแข็งๆ

“คุณอยากจะสัมภาษณ์ผมหรือครับรุ่นพี่”

เร็นหันไปถามพ่อหนุ่มพลิตส์แห่งชมรมหนังสือพิมพ์ ซึ่งตอนนี้กำลังอดทนต่ออาการเจ็บปวด และลุกขึ้นมาฉีกยิ้มการค้า

“ถูกต้องแล้ว!” เขาร้องเสียงใส “ฉันเห็นว่าเครฟากับนายท่าทางสนิทกันดี ก็เลยวานให้เธอช่วยมาพูดให้นายยอมสัมภาษณ์ในคอลัมน์พิเศษของหนังสือพิมพ์ผู้พิทักษ์ของเราซักฉบับยังงี้ละ”

ได้ยินแบบนั้นแล้วเร็นจึงชำเลืองไปสบตากับเครฟที่ก้มหน้าหลบสายตาแทบไม่ทัน เธอเองก็รู้ว่าเขาไม่ชอบเรื่องแบบนี้ ถึงได้ไม่ยอมบอกสักที ทั้งๆ ที่ถูกขอร้องให้มาคุยนานมากแล้ว

เห็นดังนั้นแล้วเร็นจึงถอนใจออกมาอีกคำรบ

“ต้องขอโทษด้วยนะครับ ผมขอปฏิเสธก็แล้วกัน”

“เอ! ทำไมล่ะ”

แน่นอนว่าการปฏิเสธแบบไม่คิดเลยนั้นเล่นเอารุ่นพี่พลิตส์ถึงกับร้องเสียงหลง

“คอลัมน์พิเศษของฉันนะไม่ธรรมดาอะ คนที่ได้ออกคอลัมน์นี้นะการันตีว่าจะต้องกลายเป็นคนดังและถูกจับตามองในอนาคตเชียวละ”

“ถ้างั้นก็เอาสิทธิพิเศษนั้นไปให้คนอื่นเลยครับ ผมขอสละสิทธิ์”

เร็นโบกมือหยอๆ ด้วยสีหน้าเรียบเฉย เล่นเอาพลิตส์อ้าปากค้าง เพราะนอกจากจะไม่สนใจแล้ว เจ้าเด็กคนนี้ยังทำหน้ารำคาญอีกด้วย ส่งให้เครฟต้องหันไปสบตากับพี่รหัสของเธอเป็นทำนองว่า ‘เพราะแบบนี้ไงฉันถึงไม่ได้คุยกับเขาซักที’ ซึ่งแน่นอนว่าเขเรณานั้นยิ้มเจื่อนๆ ออกมาแบบเข้าใจดี เพราะเธอเองก็ได้ยินเรื่องราวของ เร็น ออร์แกนจากเอเวอลินที่เป็นพี่รหัสของเขามาเยอะเหมือนกัน

“นี่ใจเย็นๆ ก่อนสิ มีคนเขาอยากรู้เรื่องราวประวัติของนาย

มากเลยนะเร็น ถึงกับเขียนจดหมายมาขอร้องให้เราสัมภาษณ์นายให้ได้
เขียนนะ”

แต่คำกล่าวของพลิตส์ก็ไม่ได้ทำให้เร็นสนใจเลย

“ฉันก็บอกเขาไปว่า ผมเป็นคนธรรมดาที่ไม่น่าสนใจอะไรเลย
ก็แล้วกันนะครับ”

“ได้ไงอ่า...”

พลิตส์มุกหน้าไม่ได้ตั้งใจ ก่อนจะเหลือบกลับมามองเครฟาจัน
เด็กสาวสะดุ้งโหยง

“พูดกับหมอนี่ให้หน่อยสิเครฟา พวกเธอสนิทกันไม่ใช่หรอ”

“คือ...ต่อให้เป็นฉันก็...”

เครฟาได้แต่ยิ้มออกมาเจื่อนๆ เท่านั้นเอง หากเร็นตัดสินใจทำ
อะไรแล้ว ต่อให้เอาช้างมาดูดก็ไม่เปลี่ยนใจหรอก เพราะฉันพูดไปยังไง
ตานี้ก็ไม่ฟัง

“น่า ลองคุยให้ฉันหน่อยสิเครฟา ก็เธอกับหมอนี่นะเป็นแฟน...อีก!”

ยังพูดไม่ทันจบประโยค เซเรน่าก็ชักศอกจัดเข้ากลางลำตัวเข้าให้
อีกดอก เล่นเอาพ่อหนุ่มจากชมรมหนังสือพิมพ์ต้องทรุดลงไปอีกคำรบ

“ด...ดอกสองหนักกว่าเก่าอีกนะ ต...ตัวเอง”

“เลิกทำตัวไร้สาระได้แล้วพลิตส์!” เซเรน่าแหวไล่ “เร็นเขาก็บอก
ชัดเจนแล้วว่าไม่สนใจจะให้สัมภาษณ์ นายเลิกเข้าชี้เขาซักที และ
ห้ามมากดดันน้องรหัสของฉันนะยะ ให้ตายสิ นิสัยเสียของพวกหน่วย
ข่าวกรองนี่มันน่าเบื่อจริงๆ เลย”

เร็นชะงักกับคำกล่าวของเซเรน่า เขาตวัดดวงตาสีเขียวเพริดอต
ไปมองเจ้ารุ่นพี่สวมแว่นที่นั่งอยู่บนพื้น ก่อนจะหรีดตาลงราวกับจะเพ่ง
พินิจอะไรบางอย่าง

“รุ่นพี่เซเรน่าครับ เมื่อกี้บอกว่าแฟนของรุ่นพี่อยู่ในหน่วยข่าวกรอง

เหวอครับ”

คำถามนั้นส่งให้รุ่นพี่สาวชะงักไปนิดๆ ก่อนจะพยักหน้ารับ

“ใช่ค่ะ ตานีทำงานให้หน่วยข่าวกรองของสถาบันนะ ไปอยู่ในหน่วยนั้นมากๆ ก็เลยเป็นโรคซีงสัยไปเรื่อยอย่างที่เห็นนี่ละจ๊ะ พอเจออะไรน่าสงสัยก็จะวิ่งเข้าไปพูดคุยให้รู้เรื่องให้ได้ นิสัยเสียของพวกหน่วยข่าวกรองเลยละ”

พูดแล้วก็ทำซะเอวก็มลงมองแฟนหนุ่มด้วยท่าทางเอาเรื่องนิดๆ ส่งให้เร็นมีรอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าโดยไม่รู้ตัว

“ก็ได้...”

จู่ๆ เร็นก็เอยขึ้นมาจนทุกคนชะงักไป เช่นเดียวกับพลิตส์ที่เงยหน้าขึ้นสบตากับเขา

“ม...เมื่อกี้นายว่าไงนะ” พลิตส์ถาม

“ผมจะยอมให้รุ่นพี่สัมภาษณ์ลงคอลัมน์ก็ได้ครับ”

“จริงนะ!”

“เอ!”

หลายเสียงตะโกนขึ้นมาพร้อมกัน หนึ่งในนั้นคือนายพลิตส์ที่ติดตัวขึ้นมาเย็นทันที ส่วนที่เหลือคือพวกเพื่อนๆ ของเร็นที่ต่างร้องอย่างตกตะลึงในคำตอบของเขา

“ตกลงนายจะยอมให้ชมรมหนังสือพิมพ์สัมภาษณ์ลงคอลัมน์จริงๆ นะ” พลิตส์ถามย้ำ

“ครับ แต่ว่าคงต้องเป็นตอนเย็นๆ หน่อยนะ เพราะว่าตอนบ่ายผมต้องไปเรียนนิเวศศาสตร์การต่อสู้ล่ะ”

“ได้เลย!” พลิตส์ร้องเสียงดัง “ตอนเย็นหลังเลิกเรียน ชักสี่โมงครึ่ง เจอกันที่ห้องชมรมหนังสือพิมพ์นะ ขอบใจมากๆ เลยเร็น รับรองว่านายไม่ผิดหวังกับคอลัมน์ของฉันแน่”

ว่าแล้วเจ้ารุ่นพี่แว่นคนนั้นก็วิ่งฉิวออกไปทันที เล่นเอาเซเรน่าที่ยังแปลกใจกับท่าทีที่เปลี่ยนไปของเร็นต้องกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะวิ่งตามแฟนของเธอไป

“เดี๋ยวลิฟลิตส์ รอฉันด้วย”

ไม่ช้าเธอก็หายไปอีกคน ปล่อยให้พวกเพื่อนๆ หันมามองหน้าเร็นด้วยท่าทางไม่อยากจะเชื่อสายตาว่าเขาตอบตกลงให้สัมภาษณ์ทั้งๆ ที่ตลอดมาเจ้าหมอนี่เกลียดเรื่องพรรคนี้นี่สุดๆ ไปเลยแท้ๆ

“เร็น จูๆ ทำไม่ถึงได้เปลี่ยนใจไปให้พวกชมรมหนังสือพิมพ์สัมภาษณ์ล่ะ”

ครูชถามด้วยสีหน้าประหลาดใจ ขณะที่เร็นนั้นยังคงฉีกยิ้มกว้างสบตาทุกคนและไปหยุดที่เนล

“โชคช่างเข้าข้างจริงๆ ดูเหมือนเทพธิดานำโชคจะยังไม่ทอดทิ้งฉันนะ” ว่าแล้วก็ยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมา “เนล วันนี้ฉันมีงานสำคัญจะให้เธอทำ”

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ท้องฟ้าถูกฉาบไว้ด้วยแสงอาทิตย์สีส้มอ่อนๆ เป็นสัญญาณบอกว่าจวนเจียนจะเข้าสู่รัตติกาลอครุอมร่อภายในห้องของชมรมหนังสือพิมพ์มีร่างของบุรุษสองคน ประกอบด้วยเร็น ออร์แกน และ ฟลิตส์ สตาร์ริง สมาชิกชมรมหนังสือพิมพ์ รวมถึงอีกหนึ่งสาวคือ เนล อลาสเตอร์

“ต้องขอโทษทีนะครับที่ผมมาช้าไปหน่อย พอที่ว่าวันนี้มีข้อต่อสู้นะครับ กว่าอาจารย์จะปล่อยก็เล่นซะข้าเลย”

เร็นเอ่ยขึ้นด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มกว่าปกติ อีกทั้งเขายังอยู่ในชุดเสื้อวอร์มที่ใช้ในการเรียนวิชาภาคปฏิบัติ แสดงให้เห็นว่าพอมดคาบเรียนก็รีบตรงดิ่งมาที่ชมรมหนังสือพิมพ์ทันที

“ไม่เป็นไรๆ สำหรับนายนะ ให้ฉันรอทั้งวันก็ยังไหว”

พลิตส์เอ่ยด้วยใบหน้ายิ้มแย้มและท่าทางที่ดูจะจ้อแจ่มจนเป็นเอกลักษณ์ เขาเหลือบไปมองเนลที่ยืนอยู่ข้างๆ ก่อนจะเลิกคิ้วขึ้น

“แล้วนี่...แฟนนายหรอ”

“หือ? อ้อ ไม่ใช่หรอครับ ก็เพื่อนกันนะครับ จะเรียกว่าเป็น... เลขาฯ ส่วนตัวก็ได้มั้ง”

สิ้นคำพูดนี้คนที่โดนยกให้เป็นเลขาฯ ส่วนตัวก็ใช้นิ้วดันแว่นขึ้น ด้วยท่าทางอวดภูมิไม่น้อย

“จั้นหรอ ฮะๆๆ สมเป็นนายเลยนะ” พลิตส์พูดยิ้มๆ ก่อนจะผายมือออก “เอาสิ เข้ามาข้างในเลยไม่ต้องเกรงใจนะ ตอนนี้อยู่ไม่มีใครอยู่ในห้องหรอ เขาออกไปทำงานข้างนอกกันหมดนะ ไปนั่งตรงโซฟานั่นได้เลย ทำตัวตามสบายนะ”

ว่าแล้วรุ่นพี่ประจำชมรมหนังสือพิมพ์ก็ยิ้มว่าเดินนำทางเข้าไปด้านในห้องที่มีโต๊ะทำงานวางหันหน้าเข้าชนกันราวสิบตัว และมีโต๊ะตัวหนึ่งตั้งไว้ตรงหัวแถว คาดว่าน่าจะเป็นที่นั่งของ บ.ก.ใหญ่ของชมรม

ผนังห้องตกแต่งด้วยกระดาษจากหนังสือพิมพ์แปะไว้ทั่ว คาดว่าน่าจะเป็นข่าวสำคัญที่พวกเขากำลังให้ความสนใจกันอยู่ บนพื้นก็เคลื่อนไปด้วยเศษกระดาษข้อมูลจากเอกสารต่างๆ จำนวนมาก แม้จะเป็นห้องทำงานที่ค่อนข้างใหญ่ แต่ถือว่ารกใช้ได้เลยทีเดียว

“ขอโทษทีนะ ชมรมเรามาันกรออยู่แบบนี้เสมอนั่นแหละ เพราะว่า มีข่าวเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ทำให้ไม่มีเวลาหยุดพักมาเก็บของกันเลย”

พลิตส์พูดยิ้มๆ ขณะที่เดินเลยไปด้านหลังห้อง ปล่อยให้เนลกับเนลมองไปรอบๆ ด้วยความสนใจ ก่อนที่เด็กทั้งสองจะทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้โซฟา แม้แต่โต๊ะรับแขกยังเต็มไปด้วยกองเอกสารจำนวนมาก

“ชมรมนี้มีสมาชิกอยู่กี่คนหรอครับ” เนลเอ่ยถาม

“เอ...ราวๆ สามสิบคนเห็นจะได้ล่ะ ตำแหน่งในชมรมเรามันก็เยอะซะด้วยสิ”

ได้ยินแต่เสียงตอบของฟลิตส์ เพราะตัวของเขาหันหลังหนีไปแล้ว

“แล้วรุ่นพี่อยู่ในตำแหน่งอะไรเหรอครับ”

“ฉันนี่แหละ” คนแก่กว่าย้อนเสียงสูง “รองบรรณาธิการนะสิ ไม่อยากจะคุยนะ ฉันนี่แหละว่าที่ บ.ก. คนต่อไปของชมรมเลยละ”

“เห็นว่าคุณอยู่หน่วยข่าวกรองด้วยสินะครับ” เร็นถามอีก

“ใช่ๆ เขามาทาบทามให้ฉันไปสังกัดหน่วยนั้นตั้งแต่อายุปีหนึ่งแล้วละ ตอนนั้นก็ป็นหัวหน้าทีมย่อยที่ 8 หน่วยสืบข่าวที่เกี่ยวข้องกับบุคคลนะ อย่างเช่นประวัติคนนั้นคนนี้ มันก็เข้ากับฉันดี นายว่าฉันมั้ยล่ะ”

ถึงจะไม่อยากคุยแต่ก็ฝอยออกมาจนเนลต้องเบ้าปาก ทว่ากลับเป็นเร็นเสียอีกที่ยอมรับคำกล่าวของรุ่นพี่คนนี้ โดยเฉพาะยศของเขาที่ดูจะใหญ่ไม่ใช่เล่น

ใหญ่เสียจนชวนให้หลอกใช้งานจริงๆ พับผ่าสิ!

“ปกติฉันเองก็ไม่เคยซงซาให้แขกซะด้วยสิ เอาเป็นน้ำอัดลมได้มั้ย”

ไม่นานนักฟลิตส์ก็โผล่หัวออกมาจากด้านหลังห้อง ทำให้รู้ได้เลยว่าเขาคิดจะไปเอาน้ำมาเลี้ยงแขกนั่นเอง ได้ยินดังนั้นเร็นจึงยิ้มออกมาอีก ก่อนจะโบกมือหย็อยๆ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมว่าเราขอบคุณเสียดีกว่า”

“เอจันนี่แหละ” ฟลิตส์เลิกคิ้วนิดๆ “ยังไงก็ได้ล่ะ ตามใจนายแล้วกัน แค่นี้ก็รับทรมามากแล้ว”

ว่าแล้วรุ่นพี่แห่งชมรมหนังสือพิมพ์ก็ยิ้มว่าเดินกลับมาพร้อมกับ

กระป๋องน้ำอัดลม

“เอาละ...ถ้าฉันเริ่มกันเลยดีกว่านะ”

พลิตส์วางกระป๋องน้ำอัดลมไว้บนที่วางแน้น้อยนิดบนโต๊ะรับแขก ก่อนจะหันไปคว้าเครื่องบันทึกเสียงมาวางไว้ด้านหน้าเร็น

“เดี๋ยวก่อนครับรุ่นพี่ ก่อนจะเริ่มสัมภาษณ์ ผมมีเรื่องที่จะขอตกลงกันก่อน”

“ข้อตกลง?” พลิตส์เลิกคิ้วนิดๆ ก่อนจะเผยปากขึ้น “อ้อ! คำถามที่ไม่อยากตอบในการสัมภาษณ์สินะ ได้เลย ถ้าเรื่องไหนไม่อยากให้ถามก็บอกมาก่อนเลยนะ...”

“ไม่ใช่เรื่องนั้นหรอกครับ” เร็นฉีกยิ้มกว้างก่อนจะเหลือบมองเนลที่อยู่ข้างๆ “คือว่าผมมีเรื่องอยากจะขอร้องให้รุ่นพี่ช่วยผมนะครับ ไม่ได้มากมายอะไรเลยจริงๆ สำหรับคนที่อยู่ในระดับหัวหน้าทีมย่อยของหน่วยข่าวกรองนะ”

“เรื่องให้ช่วย?”

ได้ยินดังนั้นเร็นก็ฉีกยิ้มกว้างออกมาทันที ก่อนจะเอื้อมมือไปโอบไหล่ของเนลที่นั่งข้างๆ เอาไว้

“คือว่าเพื่อนของผมคนนี้เธอสนใจการทำงานของหน่วยข่าวกรองมากๆ เลยละครับ เห็นตัวเล็กๆ แบบนี้ แต่ก็ชำนาญในด้านการค้นหาข้อมูลแล้วก็เรื่องระบบออนไลน์เป็นอย่างดีเลยนะครับ”

“อ้อ...” พลิตส์ลากเสียงออกมายาวๆ ก่อนจะเบ้าปากนิดๆ “เพราะงั้นเธอถึงอยากจะให้ฉันช่วยรับเพื่อนของเธอเข้าไปอยู่ในหน่วยข่าวกรองนั่นแหละ”

“ก็...ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ”

เร็นฉีกยิ้มกว้างเมื่อเหยื่อติดเบ็ดได้อย่างง่ายดาย

“เธอกำลังอยู่ในช่วงการตัดสินใจนะครับ ก็เลยอยากขอดูระบบ

การทำงานของหน่วยข่าวกรองหน่วย เธอสนใจห้องบันทึกข้อมูลของคดีเก่าๆ ที่ทางสถาบันเคยทำไว้ล่ะครับ”

เนลกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะเหลือบมองหน้าเพื่อนสนิทที่ยังคงโอบไหล่ของเธอเอาไว้แน่น รวากับจะส่งสัญญาณอะไรบางอย่าง ถึงอยากจะยิ้มแต่ก็ยิ้มไม่ออกหรอก เพราะอิตานี้ไม่ได้เตี้ยมอะไรกับเธอล่วงหน้าเลย แค่บอกว่าอยากขอแรงให้ช่วยเท่านั้นเอง

แล้วเธอไปเอ่ยขึ้นมาเมื่อไรกัน ใต้เรื่องที่อยากเข้าหน่วยข่าวกรองเนี่ย

แค่คิดยังไม่เคยเลย เรื่องยุ่งยากพรรคนั้นนะ

“ห้องบันทึกข้อมูลเธอ...” พลิตส์หรีตาลง “ในนั้นไม่มีอะไรน่าสนใจหรอก มีแต่คอมพิวเตอร์เท่านั้นเอง อีกอย่างต่อให้เป็นฉันก็พาคนไม่เกี่ยวข้องเข้าไปได้ยากนา...เพราะฉะนั้นคงไม่ได้หรอก แค่ห้องนั้นอย่างเดียวจริงๆ ที่ไม่ได้ นอกนั้นฉันพาเข้าไปได้หมดเลยนะ”

ฟังแล้วเร็นก็หุบยิ้มก่อนจะถอนใจออกมาเบาๆ แสดงออกชัดเจนว่าคำตอบนั้นดูจะไม่ถูกใจเท่าไรนัก

“น่าเสียดายจังนะครับ” เร็นแสร้งทำเป็นยิ้มเจื่อนๆ “แต่ว่าเพื่อนผมสนใจในเรื่องระบบฐานข้อมูลของสถาบันมาก ถ้าเธอไม่ได้เข้าไปในนั้น มันก็คงจะไม่มีประโยชน์อะไรหรอกครับ”

“เอ๊ะ! ต...แต่ว่า”

พลิตส์เองก็พอจะเริ่มรู้แล้วว่านายออร์แกนกำลังจะสื่ออะไรกับเขากันแน่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำว่า ข้อตกลง ที่เอ่ยขึ้นมาก่อนหน้านี้นี้

“ผมเองก็เป็นคนรักเพื่อนมากซะด้วยสิครับ ถ้าคุณช่วยอะไรไม่ได้ ผมจะลองไปหาทางอื่นดูเอง ซึ่งแน่นอนว่าคนรักเพื่อนอย่างผมคงไม่มีเวลาว่างมากพอที่จะมานั่งอยู่ในห้องนี้หรอกครับ”

สิ้นคำพูดนั้นเร็นก็ลุกขึ้น พร้อมกับสะกิดให้เพื่อนสาวรีบลุกตาม

เห็นดังนั้นแล้วพลิตส์ก็ถึงกับสะดุ้งโหยง

“ด...เดี๋ยวก่อนสิ!” เขายกมือห้ามเอาไว้ “แต่เธอตกลงแล้วนะว่าจะให้เราสัมภาษณ์”

“ผมเปลี่ยนใจแล้วละครับ ไม่มีเวลาว่างขนาดนั้นหรอก”

เร็นจึงใจหันไปยกไหล่ให้พลิตส์เห็น เท่านั้นเองรุ่นพี่หนุ่มแว่นก็อ้าปากค้าง รู้ทันทีว่าหากไม่พาทั้งสองคนเข้าไปในห้องบันทึกข้อมูลแล้วละก็ การสัมภาษณ์จะไม่วันเกิดขึ้นแน่นอน

“แต่ว่าห้องนั้นมันห้ามคนไม่เกี่ยวข้องเข้าไปนะ!”

“แต่ผมก็เคยคิดว่าคนที่ไปถึงหัวหน้าหน่วยย่อยอย่างคุณน่าจะจัดการให้ผมได้ล่ะครับ” เร็นหันมาพูดยิ้มๆ “เอาเถอะ ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมเองก็ไม่ใช่ว่าประเภทช่างติดด้วย ถ้าไม่ได้ก็ไม่ใช่ใครครับ”

“เดี๋ยว!”

ถ้าไม่ระวังไว้ นายออร์แกนก็คงจะเดินออกไปจากห้องนี้จริงๆ ในตอนแรกพลิตส์เองก็ผลอดใจที่ดูเหมือนเจ้าเด็กนี้จะให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ที่ไหนได้ เจ้าออร์แกนนี่มันตัวปัญหาสมคำร่ำลือจริงๆ

“เธอคิดจะเข้าไปทำอะไรในนั้นกันแน่”

“คนอย่างผมจะไปทำอะไรได้ ทุกวันนี้เปิดคอมได้ก็เก่งแล้ว คนที่สนใจจริงๆ คือเพื่อนของผมต่างหาก”

พูดแล้วเร็นก็เอื้อมมือไปโอบไหล่ของเพื่อนสาวเอาไว้อีกครั้ง ซึ่งเนลก็ไม่ได้แสดงสีหน้าใดๆ ออกมาให้รู้เลยว่าอยู่ในอารมณ์ไหนกันแน่ เห็นแล้วพลิตส์ก็ได้แต่ยกมือขึ้นกุมขมับ

“นี่เธออยากจะเข้าหน่วยข่าวกรองจริงๆ นะเหรอ”

เนลชะงักไปนิดๆ เมื่อคำถามรอบนี้ถูกส่งมาถึงเธอแทน

“อือ”

“แล้วทำไมถึงต้องเป็นห้องบันทึกข้อมูลด้วย ที่นั่นมีอะไรที่เธอ

สนใจหรือไม่ว่า”

เนลเหลือบตาขึ้นมามองเร็น ซึ่งเพื่อนชายก็ทำเพียงแค่ยิ้มปากนิคๆ เป็นสัญญาณว่าช่วยตามน้ำเล่นละครกับเขาที่ เธอก็เลยได้แต่ถอนใจออกมายาวเหยียด

แม้แต่บทตอบตายังต้องดันเสดเอาเองเลยเธอเนี่ย

เป็นเลขาฯ ของนายออร์แกนนี่ช่างลำบากจริงๆ

“ฉันสนใจเรื่องของข้อมูล โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบข้อมูลในแบบออนไลน์ ห้องนั้นมีระบบการกระจายข่าวสารแบบออนไลน์ที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลก โดยข้อมูลจากห้องบันทึกข้อมูลนั้นจะถูกส่งไปยังตัวกระจายข่าวสารหลักของสถาบันและ PDS ของผู้พิทักษ์ทุกคน ฉันอยากจะเห็นจุดเริ่มต้นของการทำงานในกระบวนการนี้ และหวังว่าจะได้ทำงานที่นั่นในสักวันหนึ่ง”

พอได้คิดบทพูดเอง เนลก็จัดให้อย่างแนบเนียนและยาวเหยียดจนเร็นถึงกับเบ้าปากนิคๆ ขณะที่คำพูดมีหลักการนั้นก็ทำให้ฟลิตส์มีสีหน้าหนักใจอยู่ไม่น้อย เขามองไปรอบๆ อย่างครุ่นคิด แล้วจึงก้มลงมองนาฬิกาข้อมือ

“...ถ้าเกิดว่าฉันพาเข้าไปในนั้นได้จริงๆ ละก็ พวกเธอสัญญาจะว่าห้ามแตะต้องอะไรทั้งสิ้น และจะทำเพียงแค่มองอย่างเดียวเท่านั้น”

ได้ยินเท่านั้นเอง เร็นก็เหยียดรอยยิ้มพอใจทันที

“หมายความว่าคุณพาผมเข้าไปในนั้นได้สินะ”

“ช่วงเวลาห้าโมงเย็นจะมีการเปลี่ยนเวรคนทำงานภายในห้อง ฉันอาจจะพาเธอเข้าไปในนั้นได้ สิบนานที่เท่านั้น ถ้าสัญญาว่าจะไม่แตะต้องอะไร...แล้วอีกข้อแม่หนึ่ง”

“ข้อแม่?” เร็นเลิกคิ้วขึ้นมบบ้าง

“นายจะต้องให้ฉันสัมภาษณ์ทุกเรื่อง ไม่ว่าตอนนี้อยู่หรือต่อไป

ไม่ว่าเมื่อไรที่ฉันอยากจะสัมภาษณ์ นายจะต้องให้ความร่วมมือฉัน”

เมื่อประโยคที่ต้องการได้ยินมาตลอดดั่งขึ้น เร็นจึงถอนใจออกมาเบาๆ ก่อนเผยรอยยิ้มพอใจ

“คุณได้รับสิทธิ์นั้นเดี๋ยวนี้”

ห้องบันทึกข้อมูล

หรือ ‘รากฐานข้อมูลแห่งลิตเติลการ์เดน’ เป็นสถานที่ที่สถาบันใช้รวบรวมข่าวสารจากทั่วทั้งโลกไว้ หน่วยข่าวกรองทุกคนจะคัดข่าวสารทั้งหมดและบันทึกลงไปบนคอมพิวเตอร์หลักขององค์กรเพื่อส่งต่อไปยังคอมพิวเตอร์หลักของสถาบัน ที่คอยส่งข้อมูลให้แก่หน่วยงานต่างๆ ของผู้พิทักษ์และนำไปใช้ในการทำงานต่อไป

ห้องแห่งนี้เป็นสถานที่สำคัญ จึงมีการเฝ้าระวังจากผู้พิทักษ์หน่วยข่าวกรองอยู่ตลอด 24 ชั่วโมง และต้องมีคนดูแลระบบต่างๆ อยู่ตลอดเวลา เจ้าหน้าที่ในห้องบันทึกข้อมูลแห่งนี้ถูกเรียกว่า ‘ตัวตุน’ เพราะว่าห้องบันทึกข้อมูลตั้งอยู่ในชั้นใต้ดินที่ลึกลงไปมากกว่าสองร้อยชั้นนั่นเอง

“ยินดีต้อนรับสู่ห้องบันทึกข้อมูลแห่งลิตเติลการ์เดน”

เสียงห้าวๆ ของพลิตส์ดั่งก้องกังวานไปทั่วบริเวณ เร็นและเนลเดินตามร่างสูงของรุ่นพี่แห่งหน่วยข่าวกรองเข้าไปด้วยสีหน้าตกตะลึงไม่น้อย

มันเป็นห้องขนาดใหญ่ที่มีแสงสว่างจากจอคอมพิวเตอร์เท่านั้น ใจกลางห้องมีวัตถุที่เหมือนกับลูกแก้วขนาดใหญ่ที่มีสายไฟระยิบระยับรอบๆ ห้องเต็มไปด้วยคอมพิวเตอร์วางเรียงกันเป็นแถวโดยมีจอขนาดใหญ่ตั้งไว้ด้านหน้าสุด

บรรยากาศชวนอึดอัดแปลกๆ กับอากาศเย็นเฉียบจนทั้งสาม

หายใจออกมาเป็นควันได้เลย

“ในนี้อากาศเย็นมากเลยนะครับ”

เร็นเอ่ยขึ้นพร้อมกับมองไปรอบๆ ส่งให้พลิตส์พยักหน้ารับ

“เราต้องทำให้อากาศในห้องนี้มีอุณหภูมิเท่ากับศูนย์องศาอยู่ตลอด เพื่อให้เครื่องมือทั้งหมดสามารถทำงานได้อย่างไร้ปัญหา”

“อย่างนี้เอง”

คนเด็กกว่าพยักหน้ารับและค่อยๆ มองไปรอบๆ โดยพินิจ ภายในนี้ไม่ได้จัดเก็บข้อมูลเอาไว้ในรูปแบบเอกสารเลยแม้แต่แผ่นเดียว ข้อมูลคงจะถูกเก็บไว้ในหน่วยความจำของคอมพิวเตอร์ทั้งหมด

“ที่นี่เป็นห้องที่รวบรวมข้อมูลทั้งหมดขององค์กรเราเอาไว้ โดยจะมีทั้งข้อมูลที่สามารถเปิดเผยได้และข้อมูลที่ไม่เปิดเผยได้ จึงทำให้คนนอกไม่สามารถเข้ามาด้านในนี้ได้ยิ่งงั้นละ เราจะรวบรวมข่าวสารทั้งหมดเอาไว้ใน ‘คอร์เบรน’ ตรงนั้น”

คำอธิบายนั้นส่งผลให้เร็นต้องหรีดตาลงอย่างไม่เข้าใจ จนพลิตส์ชี้ไปยังลูกแก้วกลมๆ ที่มีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางมากกว่าสี่สิบเมตรซึ่งตั้งอยู่ใจกลางห้อง

“นั่นแหละคือสิ่งที่เรียกว่า คอร์เบรน”

“มันคืออะไรเหรอครับ” เร็นถามอีก

“หากอีกตราซีกหมายถึงหัวใจของลิตเติลการ์เดน เจ้าคอร์เบรนนี้ก็เหมือนกับสมอง มีหน้าที่จดจำข้อมูลข่าวสารทั้งหมดที่พวกผู้พิทักษ์จากข้างนอกส่งมาให้ แน่นอนว่ามันจะเชื่อมต่อไปที่อีกตราซีกเพื่อบอกเล่าความเคลื่อนไหวทั้งหมดบนโลกใบนี้ให้มารดาของเรารับรู้ตลอดเวลา ยิ่งงั้นละ”

พูดแล้วพลิตส์ก็เดินตรงไปยังคอร์เบรน รุ่งน่องทั้งสองคนค่อยๆ ก้าวเท้าผ่านคอมพิวเตอร์จำนวนมากตามไป เมื่อมองรอบๆ จึงได้รู้ว่า

ตอนนี้ไม่มีสมาชิกของหน่วยข่าวกรองที่ทำหน้าที่เป็นตัวดันทำงานอยู่ในนี้เลย

“แล้วคนของหน่วยข่าวกรองหายไปไหนกันหมดครับ”

“เปลี่ยนเวอร์นะ” พลิตส์ตอบ “เป็นแบบนี้เสมอแหละ คนที่ทำหน้าที่เป็นตัวดันมักจะได้รับความเครียดจากการอยู่ในห้องมืดๆ เจ็บๆ เป็นเวลานาน พอหมดเวลาทำงานแล้ว พวกเขาก็ไม่รอที่จะขึ้นไปสูดอากาศข้างบน ขณะเดียวกันสำหรับคนที่จะต้องลงมาข้างล่างก็ไม่อยากรีบเข้ามาทำงานในนี้เท่าไร จึงต้องทำใจสูดอากาศด้านนอกให้นานที่สุดก่อนจะลงมา...เป็นช่วงเวลาเว้นว่างราวๆ สิบนาทีเสมอนั่นแหละ”

พูดแล้วรุ่นพี่แห่งหน่วยข่าวกรองก็ยกไหล่คล้ายไม่ใย乎 ขณะที่เร็นหัวเราะหิ

“ดูเป็นงานที่มีแต่คนยี้่นะครับ” เร็นพูด

“ก็เ็นะ วันๆ ต้องอยู่เจิบๆ ในห้องที่มีแต่คอมพิวเตอร์แบบนี้ เป็นใครก็คงจะเครียด”

พลิตส์ถอนใจยาวเหยียด ทว่าเนลกกลับยกนิ้วขึ้นดันแวนของเธอให้เข้าที่

“แต่สำหรับฉัน ที่นี่คือสวรรค์ดีๆ นี่เอง”

ฟังแล้วสองหนุ่มก็ต่างหัวเราะออกมาเบาๆ พลิตส์หยุดอยู่ตรงหน้าลูกแก้วคอร์เบรน ซึ่งพอมาดูใกล้ๆ แล้วจึงเห็นว่าด้านในมีสสารขนาดเล็กสีน้ำเงินวิ่งวนอยู่

“เข้ามาทำงานแรกๆ ทุกคนก็พูดแบบเธอนี้แหละ สว่นน้อย” พลิตส์ยิ้มให้ “แต่อยู่กับความเจิบนานๆ แล้วโรคประสาทมันจะเล่นงานโดยไม่รู้ตัวนะ”

“สำหรับฉัน ความเจิบคือเพื่อนที่ดีที่สุดเลยละ”

ได้ยินคำยืนยันจากแม่สาวน้อยร่างเล็กแล้ว พลิตส์จึงหัวเราะหิ

และพยักหน้ารับ

“เฮ้! ฉันพาพวกนายเข้ามาในนี้ตามสัญญาแล้ว ต่อจากนี้ไป
อยากจะทำเรื่องอะไรฉันจะอธิบายให้ฟังเอง อย่าลืมว่าเรามีเวลาอยู่ในนี้
ไม่มากนัก”

เร็นพยักหน้ารับ มองไปรอบๆ และซักถามทันที

“อันดับแรกเลยนะครับ ข้อมูลที่ถูกจัดเก็บอยู่ในนี้เป็นข้อมูล
ทั้งหมดที่ผู้พิทักษ์มีเลยใช่ไหมครับ”

“ถูกต้อง” พลิตส์พยักหน้ารับ “ข้อมูลทั้งหมดนั้นถูกจัดเก็บอยู่ใน
รูปแบบ ‘นาโนเมคานิค’ บรรจุไว้ในคอร์เบรน ถ้าสังเกตดีๆ เธอจะเห็น
สสารสีน้ำเงินวิ่งอยู่ในลูกแก้วนั้น เห็นมั้ยล่ะ”

“นาโนเมคานิค?”

เร็นรำพึงขึ้นมาด้วยสีหน้าสงสัย ก่อนที่เขาจะเงยหน้าไปมอง
คอร์เบรนตามที่บอก เห็นดังนั้นแล้วพลิตส์จึงยิ้มรับก่อนจะเดินตรง
เข้าไปศิ่ย์ข้อมูลอะไรบางอย่างลงบนฐานที่ใช้ตั้งลูกแก้วยักษ์

“นาโนเมคานิค เป็นเทคโนโลยีที่ทันสมัยที่สุดขององค์กรเรา มัน
เป็นสสารพิเศษที่สามารถแปรรูปเป็นอะไรก็ได้ตามที่เราต้องการ ด้วย
ความที่มีขนาดเล็กระดับนาโน ความละเอียดในการใช้งานจึงมีสูงมาก
บ้างก็เอาไปใช้ในการพัฒนาหุ่นรบ บ้างก็เอาไปพัฒนาด้านการแพทย์
และในที่นี้พวกเราก็ใช้เป็นตัวแทนหน่วยความจำชั้นละเอียดที่ทำงาน
ควบคู่กับคอร์เบรนยังไงล่ะ”

สิ้นคำอธิบายนั้น พลิตส์ก็เอื้อมมือขึ้นไปแตะลูกแก้วยักษ์ มี
ลูกแก้วขนาดเล็กไหลออกมาอยู่บนมือของเขา มันมีลักษณะความ
ยืดหยุ่นเหมือนกับก้อนน้ำไม่มีผิด

“และนี่ก็คือข้อมูลในรูปแบบของ นาโนเมมโมรี ยังไงล่ะ”

สิ้นคำพูดนั้น เขาก็ใช้มือตบลูกแก้วที่นำออกมาแล้วสลัดออกเป็น

วงกว้าง พริบตาเดียวก็มีข้อมูลจำนวนมากพวยพุ่งออกไปกลางอากาศ สสารขนาดเล็กสีน้ำเงินเรียงร้อยกันเป็นรูปภาพและตัวหนังสือ

ข้อมูลที่ปรากฏให้เห็นก็คือภาพของภารกิจแรกที่พวกเขาเพิ่งไปทำมาที่นิวบอร์รีนั่นเอง ไม่ว่าจะเป็นภาพถ่ายจากดาวเทียมมุมสูง ภาพของผู้ก่อการร้ายที่ถูกจับ แม้แต่ภาพของผู้พิทักษ์ที่รับหน้าที่ในภารกิจนี้ ซึ่งก็คือกลุ่มออร์แกน

“นี่มัน...ข้อมูลของพวกผมนี่”

เร็นรำพึงขึ้นมาอย่างตกตะลึง ขณะที่คนอวดภูมินั้นยืนยันว่า

“อัปเดตสุดๆ เลยไหม้ย่ะ นี่แหละข้อมูลในรูปแบบของนาโน-เมมโมรี่ที่ถูกเก็บไว้ในคอร์เบรน ซึ่งจะส่งต่อไปยังตัวกระจายข่าวสารแบบออนไลน์ของทางสถาบัน รวมถึงอีกตราซิดด้วย”

ว่าแล้วพลิตส์ก็วาดมือเข้าหาตัว ข้อมูลในรูปแบบนาโนเมมโมรี่นั้น พุ่งกลับมารวมตัวกันเป็นลูกแก้วเหมือนเดิมอีกครั้ง เล่นเอาคนที่ไม่เคยเห็นอะไรตื่นตาตื่นใจแบบนี้มาก่อนได้แต่อ้าปากค้างไปตามๆ กัน

“และด้วยขนาดข้อมูลที่เล็กแล้วก็ยืดหยุ่นแบบนี้ ทำให้เราจัดเก็บได้ง่ายดาย อีกทั้งยังสะดวกต่อการเรียกใช้งานอีกด้วย”

พลิตส์โยนลูกแก้วนั้นกลับเข้าไปในคอร์เบรน ขณะที่เร็นหรีตาลง

“หมายความว่าเราสามารถตรวจสอบข้อมูลได้จากในคอร์เบรนเท่านั้นหรือครับ”

“ไม่หรอก” หนุ่มแวนส่ายหน้ากับคำถามนั้น “อย่างที่บอกไปว่าคอร์เบรนมีหน้าที่แค่เป็นตัวจัดเก็บข้อมูลเท่านั้น เราสามารถจัดการระบบและตรวจดูข่าวสารจากคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อกับมันในห้องนี้ได้เหมือนกัน หน่วยข่าวกรองต้องคัดข่าวสารที่จะกระจายให้ผู้พิทักษ์คนอื่นฯ รับรู้ได้ด้วยคอมพิวเตอร์พวกนี้ยังงั้นล่ะ”

เร็นเหลือบมองไปดูคอมพิวเตอร์รอบๆ โดยพิณิจ แลเห็นว่าแต่ละ

เครื่องต่างมีสายไฟเชื่อมต่อเข้ากับคอร์เบรอนทั้งสิ้น

“หมายความว่าเราสามารถตรวจสอบข้อมูลทั้งหมดได้จากคอมพิวเตอร์พวกนี้เหมือนกันสินะครับ”

“ถูกต้อง” พลิตส์ยิ้มรับ “แต่ก็ใช่ว่าทุกคนจะได้รับอนุญาตให้ใช้คอมพิวเตอร์พวกนี้ได้นะ ต้องเป็นเจ้าหน้าที่ของหน่วยข่าวกรองกับผู้พิทักษ์ระดับสูงเท่านั้นถึงจะมีสิทธิ์เปิดดูข้อมูล”

“เพื่อป้องกันการถูกแฮ็กข้อมูลสินะครับ” เร็นถามยิ้มๆ

“ถูกต้อง ก่อนใช้งานทุกครั้งจะมีการตรวจลายนิ้วมือกับรูม่านตาของผู้พิทักษ์เสมอ เป็นระบบป้องกันขั้นพื้นฐานที่ปลอดภัยที่สุดแล้วละ”

“นั่นสินะครับ”

เร็นยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมา ดูเหมือนว่าเขาแทบจะไม่ต้องถามอะไรอีก พลิตส์นี่ก็บอกมาหมดราวกับอยากจะอวดภูมิ

“นี่เป็นระบบการทำงานคร่าวๆ ของมันนะ ถ้าสนใจจะมาทำงานในหน่วยนี้จริงๆ ฉันจะแนะนำกับหัวหน้าหน่วยให้”

พลิตส์เปรยออกมาขณะที่ก้มลงมองนาฬิกาอีกครั้ง เขาอธิบายระบบการทำงานทั้งหมดของห้องนี้ไปแล้ว โซว์การใช้ระบบนาโนเมมโมรี่ให้เห็นแล้ว ไม่น่าจะมีอะไรที่เจ้าเด็กสองคนสนใจอีกแล้วละ

“แต่ว่าตอนนี้พวกเราออกไปจากที่นี่กันก่อนดีกว่า ถ้าเกิดคนอื่นมาเห็นพวกเธอเข้าละก็ ฉันจะช่วยเอา”

เขาเปรยขึ้นด้วยสีหน้าร้อนใจนิดๆ เห็นดังนั้นเร็นจึงยิ้มกว้างและพยักหน้ารับ

“ครับ เท่านั้นที่ถือว่าช่วยผมได้มากแล้วละ ขอขอบคุณมากนะครับ... อ๊ะ!”

สิ้นประโยคนี้เร็นก็ขี้อืมือไปอีกด้าน ส่งให้พลิตส์สะดุ้งโหยงและรีบหันไปมองตาม

“อ...อะไรเหรอ!”

ปึก!!

สันมือพันจับเข้าที่ต้นคอของพลิตส์โดยเร็วด้วยทักษะการลอบ
โจมตีระดับสูง ไม่มีแม้กระทั่งความเจ็บปวด สถิติดับวูบไปเรียบร้อยแล้ว
ร่างของพลิตส์ทรุดลง แต่เร็นรับเอาไว้ได้ทัน

“โอ๊ะโอ! สมกับที่ทำงานนั่งโต๊ะมานานเลยนะครับรุ่นพี่ ประสาท
ตอบรับแย่มากเลย ผลอดิโนรุ่นน้องอัดเข้าให้แบบนี้ ท่าทางหน่วย
ข่าวกรองจะเหมาะกับคุณมากที่สุดแล้วละ”

เร็นเปรยขึ้นมาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ผิดกับเนลที่มองอยู่ห่างๆ และ
เผยอปากตกใจ

“ทำอะไรของนายนะ” เธอถามด้วยน้ำเสียงรบกวนเรียบ

“หากุญแจที่จะให้เราได้ใช้งานห้องบันทึกข้อมูลนี้ยังงั้นละ”

สิ้นคำพูดนั้น เร็นก็ขยิบตาให้จนเนลพูดอะไรไม่ออก เธอสงสัยมา
ตลอดว่าอีตานี้คิดจะเล่นอะไรกันแน่ ที่แท้เขาก็เล็งข้อมูลของพวกเอเดน
ทั้งหมดในฐานะข้อมูลระดับสูงของผู้พิทักษ์นี่เอง

“ลุยกันเลยเนล ชั่วโง่งทฤษฎีจบลงแล้ว ต่อไปเป็นชั่วโง่งปฏิบัติ
รีบลองมือกันเถอะ”

ฟังแล้วแม่สาวน้อยร่างเล็กก็อึ้งไป เธอก็มองพลิตส์ที่บัดนี้
หมดสติอยู่ในอ้อมแขนของเร็นก่อนจะถอนใจออกมาเบาๆ

“หวังว่าจะรู้ใช้มั้ยว่าโทษที่เราเข้ามาใช้ห้องนี้โดยพลการมันเป็น
ยังไง”

“ไม่โดนไล่ออกก็ติดคุกผู้พิทักษ์นั่นแหละน่า” เร็นฉีกยิ้มกว้าง
“แต่ว่าฉันจะได้ข้อมูลของพวกเอเดนที่ต้องการ ส่วนเธอก็ได้เก็บข้อมูล
ทุกอย่างที่ต้องการเหมือนกัน แถมยังได้ลองใช้งานคอมพิวเตอร์ในห้อง
เก็บข้อมูลลับของผู้พิทักษ์เสียวนะ ลองบอกมาซิว่าเธอจะไม่เอาด้วย”

ฟังแล้วก็วิ่งไปพักหนึ่งก่อนที่เนลจะเหยียดรอยยิ้มมุมปากออกมา
ไม่บ่อยนักหรอกที่แม่สาวน้อยร่างจิ๋วคนนี้จะแสดงอารมณ์ทางสีหน้า

“เพราะแบบนี้แหละฉันถึงได้ชอบนายเ็นเรน”

ฟังแล้วเร็นก็ยิ้มกว้างออกมาทันที

“เพราะแบบนี้ไงฉันถึงชอบเธอเหมือนกันเนล...ไปลุยกันเถอะ”

โดยไม่รอช้า เด็กทั้งสองตรงรี่เข้าไปหาคอมพิวเตอร์ที่อยู่ใกล้
ที่สุด เนลนั่งประจำตำแหน่งและรวีนิ้วกดคีย์บอร์ดอย่างรวดเร็ว

เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น ภาพในจอคอมพิวเตอร์ก็ปรากฏขึ้น
พร้อมกับบกล้องขนาดจิ๋วที่โผล่ขึ้นมาด้านบนจอ

“เร็น มันต้องการตรวจรูม่านตา”

“จัดไป”

เร็นตอบรับคำขอนั้นของเนลโดยการยกศีรษะของพลิตส์ที่หมดสติ
อยู่ ถ่างตาเขาออก และนำไปจ่อไว้หน้ากล้องทันที จนกระทั่งมีเสียงดัง
ปิ๊บ!

“ครั้งนี้มันอยากได้ลายนิ้วมือ”

“ก็เอาไปสิ”

เร็นเอานิ้วโป้งของพลิตส์ไปวางทาบบัวตรงแป้นตรวจรอยนิ้วมือ
จนกระทั่งเจ้าเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ส่งเสียงร้องขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง และ
ในรอบนั้นบนจอคอมพิวเตอร์ก็ปรากฏช่องให้กรอกข้อมูลลงไปเหมือนกับ
หน้าเว็บเพจของเซอร์จอนจินทั่วไป

“เรียบร้อยแล้ว ดูเหมือนว่าการแฮ็กเข้าคอมของผู้พิทักษ์จะง่าย
กว่าที่คิดเยอะนะ”

“เห็นด้วยเลย”

เนลพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบก่อนจะยกกำปั้นขึ้นมาข้างหนึ่ง ให้
เร็นเอากำปั้นไปชนด้วยอย่างรู้ใจ ก่อนจะค่อยๆ วางร่างของพลิตส์ที่

หมดประโยชน์แล้วลงบนพื้นอย่างเบามือที่สุด

“นายอยากจะได้ข้อมูลอะไร” เนลถาม

พอได้ยินคำกล่าวนั้น เร็นก็ถอนใจเบาๆ และพยักหน้ารับ

“ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับเอเดน ฉันต้องการทั้งหมด”

“รับทราบ”

เนลรับคำสั่งๆ ก่อนจะกรอกคำว่า เอเดน ลงไปในช่องค้นหาข้อมูล ปริตาเดียวเท่านั้นเพิ่มข้อมูลจำนวนมากก็พวยพุ่งออกมาชนิดที่คาดเดา ปริมาณไม่ได้ แต่มือเรียวของสาวน้อยร่างจิ๋วก็ยังคงรัวแป้นคีย์บอร์ด ต่อไปไม่หยุดนิ่ง รวากับจะคัดลอกข้อมูลทั้งหมดที่เข้าข่ายมาให้

“ข้อมูลค่อนข้างเยอะเลยละ ฉันไม่มั่นใจว่า PDS ของเราสองคน จะรับข้อมูลพวกนี้ได้หมดรีเปลา่ แต่จะพยายามคัดอันที่มีประโยชน์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ละกัน”

“อ้อ! ฝากด้วยนะ”

เร็นพยักหน้ารับ ทั้งที่เขาแทบจะไม่เข้าใจเรื่องระบบอะไรแบบนี้เลย เพราะแบบนี้ถึงได้พาเนลมาด้วย ซึ่งบอกได้เลยว่าคิดถูกสุดๆ

“มีอะไรต้องการอีกรีเปลา่”

เนลถามพร้อมกับหยิบ PDS ของเธอขึ้นมาเพื่อเตรียมเซฟข้อมูล

เร็นหรี่ตาลงอีกครั้ง พยายามคิดไตร่ตรองดูให้ดีว่ามีอะไรที่เขาอยากจะได้รีเปลา่ พอนึกถึงคำพูดคำหนึ่งจากปากของ วิกเตอร์ ฟาเรนโซ่ ได้ เจ้าตัวจึงขมวดคิ้ว

“ฉันอยากได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ บทเพลงแห่งเวเนซุอา ด้วย”